

Politechnika
Wrocławska

TYTULARNI PROFESOROWIE POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ

Politechnika
Wroclawska

Marek Burak   Piotr Pregiel

TYTULARNI PROFESOROWIE
POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ
1945-2015

Wrocław 2015

Tekst:
Marek Burak (biogramy, postowie)
Piotr Pregiel (biogramy)

Fotografie profesorów:
zbiory prywatne i wydziałów Politechniki Wrocławskiej
Archiwum Politechniki Wrocławskiej
Muzeum Politechniki Wrocławskiej

Korekta i redakcja tekstu:
Beata Janek

Projekt graficzny i skład:
Elżbieta Lukierska

Na okładce:
Głowa kobiety z orłem nad portalem wejścia do Gmachu Elektrotechnicznego
(A-5, ulica Smoluchowskiego 19). Swobodna rzeźbiarska alegoria elektryczności (?) wykonana około 1910 roku przez Richarda Schipke

Copyright © by Politechnika Wroclawska, Wrocław 2015

Wydawca: Politechnika Wroclawska

Druk i oprawa: EXPOL, P. Rybiński, J. Dąbek, sp.j., ul. Brzeska 4, 87-800 Włocławek
tel. 54 232 37 23, e-mail: sekretariat@expol.home.pl

ISBN 978-83-7493-885-3

Spis treści:

WSTĘP	6
CHRONOLOGIA.....	10
BIOGRAMY.....	14
POSŁOWIE (Marek Burak).....	116
– Wydziałowa struktura Politechniki Wrocławskiej i jej tytułarni profesorowie	117
– Stopnie i tytuły naukowe w polskim szkolnictwie akademickim w latach 1920-2015	129
BIBLIOGRAFIA.....	146

WSTEP

18 czerwca 2015 roku miało miejsce jedno z głównych wydarzeń obchodzonego w 2015 roku jubileuszu siedemdziesięciolecia Politechniki Wrocławskiej – uroczystość odświeżenia honorowych tablic dedykowanych tytułarnym profesorom uczelni technicznej z lat 1945–2015. Tablice te usytuowano w Alei Profesorów Politechniki Wrocławskiej, trakcie stanowiącym główną oś układu urbanistycznego nowszej części Kampusu Głównego. Ich lokalizacja, nieopodal ustawionego w 1964 roku pomnika polskich uczonych zamordowanych we Lwowie latem 1941 roku, stanowi symboliczne nawiązanie do żywej we Wrocławiu lwowskiej tradycji akademickiej.

Książka *Tytułarni profesorowie Politechniki Wrocławskiej*, będąc niewątpliwie formą upamiętnienia wspomnianego wydarzenia, przybliża wiedzę o profesorach związanych z uczelnią od chwili jej powołania w 1945 roku. Zaprezentowano w niej sylwetki 597 nauczycieli akademickich Politechniki Wrocławskiej, którzy w okresie swojej aktywności naukowo-dydaktycznej – w latach 1945–2015 – uzyskali tytuł profesora (dolną cezurę opracowania stanowi data 28 lipca 2015 roku). Większości przedstawionych osób towarzyszy fotografia. Wszystkim – krótki biogram, w którym ujęto najistotniejsze dane przybliżające przebieg kariery naukowej. Notka biograficzna zawiera zatem informację o tytule zawodowym uzyskanym po ukończeniu studiów (nazwę „macierzystej” uczelni podano w nawiasie), roku nadania tytułu naukowego profesora¹ oraz nazwie wydziału Politechniki Wrocławskiej, z którym nominowany był związany w okresie zatrudnienia. Wspomniano także o pełnieniu niektórych funkcji akademickich (rektor, prorektor, dziekan), a także o tytułach honorowych (doktor honoris causa, profesor honorowy) otrzymanych na wrocławskiej uczelni lub w innych placówkach naukowych w kraju i za granicą.

Książkę kończy postowie, a w nim dwa szkicowo zarysowane opracowania mające charakter eseju. Pierwsze z nich przybliża problematykę formowania wydziałowej struktury Politechniki Wrocławskiej i jej profesorskiej obsady. Drugie traktuje o trwającym prawie sto lat procesie kształtowania obecnie obowiązującego w szkolnictwie wyższym systemu stopni i tytułów naukowych, a także – związanych z ich posiadaniem – stanowisk naukowo-dydaktycznych i naukowych. Do publikacji dołączono jej cyfrową wersję oraz nagranie z uroczystości, która odbyła się 18 czerwca 2015 roku.

Wrocław, wrzesień 2015 roku

¹ W wypadku profesorów mianowanych do 27 września 1990 roku w biogramach podawano datę uzyskania pierwszego tytułu profesorskiego tj. tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego. Kolejny – profesora zwyczajnego – był bowiem konsekwencją tego pierwszego. Nie zmieniał też uprawnień wynikających z wcześniej posiadanego tytułu.

Ilustracja 1-3. Uroczystość odsłonięcia honorowych tablic profesorów Politechniki Wrocławskiej, 18 czerwca 2015. Fot. Krzysztof Mazur

Ilustracja 4. Tablice honorowe w Alei Profesorów Politechniki Wrocławskiej, 2015. Autorzy: B. Wówrzeczka, M. Jarczewska. Fot. Dział Marketingu i Promocji Politechniki Wrocławskiej

---

CHRONOLOGIA

- 1945** – Edward Sucharda, Stanisław Kulczyński, Edwin Płazek, Kazimierz Idaszewski, Włodzimierz Trzebiatowski, Hugo Steinhaus
- 1946** – Józef Zwierzycy, Henryk Kuczyński, Franciszek Nowotny, Andrzej Jellonek, Czesław Kanafojski, Wacław Günther, Aleksander Kapuściński
- 1947** – Kazimierz Zipsler, Stanisław Ochęduszko, Jerzy I. Skowroński, Błażej Roga
- 1948** – Robert Szewalski, Kazimierz Szawłowski, Wiktor Wiśniowski, Witold Romer, Eugeniusz Kuczyński, Dionizy Smoleński, Ludomir Suwalski
- 1949** – Michał Mazur, Tadeusz Wróbel, Wiktor Mamak, Mieczysław Sądziadek, Franciszek Przewirski, Jan Nikliborc, Kazimierz Gumiński, Włodzimierz Bobrownicki
- 1950** – Władysław Ślebodziński, Teodor Wróblewski, Ryszard Podarewski, Paweł Nowacki, Marian Janusz, Jan Kozuchowski, Zygmunt Szparkowski, Zbigniew Kupiec, Stanisław Mielnicki
- 1951** – Józef Wysocki, Zdzisław Tomasik, Marian Stangenberg
- 1952** – Ludger Szklarski
- 1954** – Roman Sobolski, Aleksander Sznol, Bogustawa Jeżowska-Trzebiatowska, Bohdan Guerquin, Władysław Czarnecki, Stefan Drobot, Zbigniew Żyszkowski, Piotr Zaremba, Wilhelm Rotkiewicz
- 1956** – Tadeusz Brzoza, Tadeusz Broniewski, Jerzy Kowalski, Bolesław Szmidt, Andrzej Frydecki
- 1957** – Jerzy Teisseyre, Adam Troskolewski
- 1958** – Mieczysław Warmus, Igor Kisiel
- 1959** – Maria Miłkowska, Roman Kurdziel, Marian Suski, Andrzej Kordecki
- 1960** – Adam Mitzel, Adam Cybulski, Władysław Chowaniec, Dobrostaw Strożecki
- 1961** – Zdzisław Ziołkowski
- 1962** – Mieczysław Zachara, Marek Zakrzewski, Jan Ferencowicz, Tadeusz Rabek, Tadeusz Tomankiewicz, Jan Trojak, Jerzy Zawadzki, Henryk Lewulis, Adam Żeleski
- 1963** – Mieczysław Bukata
- 1964** – Zbigniew Godziński, Jerzy Schroeder, Jerzy Bromirski, Bohdan Staliński, Władysław Czerny, Zbigniew Siciński, Stanisław Żurkowski, Zygmunt Bodnar, Hilary Gumienny, Jarostaw Kuryłowicz, Wacław Szarejko
- 1965** – Feliks Andrzejewski, Wincenty Czechowicz, Roman Mromliński, Tadeusz Gabryszewski
- 1966** – Tadeusz Demeter, Jan Różycki, Otton Dąbrowski
- 1967** – Stanisław Gładysz, Adam Rybarski, Zofia Skrowaczewska
- 1968** – Julian Duchowicz, Władysław Markocki, Bohdan Głowiak, Konstanty Wołkowiński, Wiesław Barwicz
- 1969** – Jan Kmita, Tadeusz Porębski, Zdzisław Gergowicz, Henryk Hawrylak, Włodzimierz Łaskawski, Andrzej Teisseyre
- 1970** – Bronisław Pilawski, Ludwik Badian, Roman Koch, Krzysztof Pigoń, Stanisław Ropuszyński
- 1971** – Stanisław Mazur, Miron Gaj, Józef Rohleder, Józef Goliński, Stefan Jasieńko, Wacław Kasprzak, Adam Negrusz, Zbigniew Święcki, Józef Kozuchowski
- 1972** – Augustyn Borcz, Zbigniew Kowal, Jan Langer, Zdzisław Samsnowicz, Zygmunt Szafran, Andrzej Wiszniewski, Andrzej Żeleński, Marianna Pawlaczyk-Szpila, Zdzisław Karkowski, Tadeusz Batycki, Tadeusz Kolendowicz
- 1973** – Jerzy Grzechowiak, Adam Bartecki, Stanisław Dmitruk, Zdzisław Bubnicki, Edward Mielcarzewicz, Adam Sielicki, Marian Rutkowski, Bohdan Karabon, Józef Kubicki, Jan Sajkiewicz, Zdzisław Teresiak, Stanisław Trybuła, Jerzy Jaroń, Jarostaw Juchniewicz, Władysław Kaczmar, Tadeusz Kozaczewski, Tadeusz Pieniążek
- 1974** – Tadeusz Żur, Ryszard Wyszyński, Dobrostaw Czajka, Jerzy Czerwonko, Jerzy Rozpędowski
- 1975** – Zdzisław Ruziewicz, Walter Wojciechowski, Mieczysław Grobelny
- 1976** – Tadeusz Zipsler, Teresa Siemieniowska, Bogdan Burczyk, Jerzy Gronostajski, Wiesław Grudzewski, Eugeniusz Kalinowski, Bogusław Kędzia, Stefan Miller, Henryk Bystron, Czesław Ryll-Nardzewski, Jan Koch, Ryszard Sikorski
- 1977** – Kazimierz Biernatowski, Anna Szaynok, Jędrzej Kuczyński, Cecylia Wesotowska, Tomasz Winnicki, Henryk Chojnacki, Olgierd Czerner, Marian Kochman, Przemysław Mastalerz, Leszek Krzyżanowski, Apolinary Kowal, Florian Ratajczyk, Eugeniusz Brzuchowski
- 1978** – Mieczysław Napierała, Władysław Czuba, Zbigniew Matheisel, Kazimierz Czarnowski, Daniel Bem, Edmund Małachowicz, Marian Piekarski

- 1979** – Edward Kempa, Stefan Stryczek, Jerzy Stańda, Mieczysław Zembrzuski, Tadeusz Sulima
- 1980** – Jan Suwalski, Tadeusz Luty, Andrzej Zabża, Romuald Nowicki, Juliusz Sworakowski, Ryszard Sroczyński
- 1981** – Benedykt Licznerski, Sewer Wiśniewski, Krzysztof Cena
- 1982** – Janusz Bieniewski, Marian Cegielski, Zdzisław Gabryszewski, Roman Tyka
- 1983** – Witold Klonecki, Ryszard Żabiński, Wojciech Fuliński, Ryszard Gotszalk, Jacek Młochowski, Ryszard Rohatyński, Stanisław Witek, Bohdan Chorowski, Andrzej Hałas, Miron Sikorski, Aleksander Weron, Jeremi Sieczkowski, Kazimierz Tomków, Henryk Szymański, Jan Tomaszewski
- 1984** – Jan Gliński, Eugeniusz Jagoszewski, Marian Nowak, Edward Ziobro
- 1985** – Ryszard Jędrak, Wojciech Majewski
- 1986** – Kazimierz Kinsner, Andrzej Mulak, Jerzy Jędrzejewski, Henryk Żebrowski, Henryk Markiewicz, Ryszard Rogala, Witold Charewicz, Kazimierz Pteczonka, Paweł Śniady, Mirosław Werszko
- 1987** – Mieczysław Teisseyre, Stefan Gałczyński, Bogdan Stypułkowski, Stanisław Sołoj, Bożena Kolarz, Wacław Kollek, Wojciech Zamojski, Janusz M. Pawlikowski, Mieczysław Gostomczyk, Józef Lipman, Krzysztof Skudlarski
- 1988** – Bronisława Morawiecka, Henryk Górecki, Zbigniew Kozłowski, Zbigniew Siwoń, Mieczysław Bazewicz, Bohdan Radomyski, Jan D. Rutkowski, Tadeusz Staroń
- 1989** – Aleksander Bogacz, Andrzej Strumiński, Zbigniew, Lawrowski, Teresa Górecka, Kazimierz Ziemiański, Gerard J. Besler, Tadeusz Łobos, Edward Gomółka, Mieczysław Seweryniak, Lesław Martan, Maksymilian Pajak, Tomasz Byczkowski, Jerzy Zdanowski
- 1990** – Janusz Jeżowiecki, Andrzej Noworyta, Kazimierz Czapliński, Anzelm Iwanik, Czesław Nosal, Adam Zaleski, Józef Grabowski, Władysław Tomczak
- 1991** – Wiesław Żyrnicki, Witold Lipiński, Zbigniew Pohl, Henryk Konwent, Jerzy Zabrzęski, Andrzej Kołaczkowski, Bolesław Mazurek, Ryszard Żuchowski, Jan Chlebicki
- 1992** – Stanisław Osadnik, Jadwiga Więckowska, Ryszard Łubniewski, Zbigniew Bać
- 1993** – Włodzimierz Greblicki, Marian Poźniak, Marian Barski, Eugeniusz Bagiński, Bogumił Węgliński
- 1994** – Tadeusz Krupiński, Jan Kazimierczak, Ryszard Rink, Andrzej Burghardt, Janusz Plutecki, Zbigniew Korzeń, Teresa Ledwina, Adam Skoczylas
- 1995** – Jacek Malko, Włodzimierz Kordylewski, Ryszard Natusiewicz, Klaus Strzodka, Dionizy Dudek, Kazimierz Friedel, Janusz Goćkowski
- 1996** – Bogdan Kuchta, Leokadia Kucharska, Edward Palczak, Tadeusz Galanc, Jerzy Zwoździak, Krzysztof Tchoń, Barbara Stępniewska-Janowska, Janusz Mrocza, Zdzisław Jurkiewicz, Ryszard Grząślewicz, Ryszard Izbicki, Ewaryst Rafałowicz, Eugeniusz Rusiński, Zdzisław B. Kremens, Ewa Dobierzewska-Mozrzyimas, Marian Sobierajski
- 1997** – Czesław Basztura, Mieczysław Kamiński, Zygmunt Galasiewicz, Lucjan Jacak, Maria Świdarska-Bróz, Romuald Będziński, Bogdan Miedziński, Kazimierz Ukleja, Jan Biliszczuk, Maciej Dymkowski, Monika Hardygóra, Juliusz Mrozowicz
- 1998** – Maciej Sysło, Paweł Kafarski, Iwan Tabakow, Barbara Lejczak, Stefan Cacoń, Marek Kurzyński, Tomasz Strzelecki, Antoni Biegus, Witold Roter, Andrzej Miniewicz
- 1999** – Mieczysław Lech, Andrzej Kmieć, Witold Stówko, Hubert Trzaska, Jan Misiewicz, Danuta Żuchowska, Adam Janiak, Kazimierz Rykaluk, Krzysztof R. Mazurski, Józef Głuszek, Ewa Łużyńska
- 2000** – Bronisław Florkiewicz, Jan Mikuś, Ryszard Magiera, Lech Śliwowski, Mirosław Kutylowski
- 2001** – Stanisław Kuźmiński, Ernest Niemczyk, Kazimiera A. Wilk, Henryk Kasprzak, Tadeusz Mikulczyński, Jerzy Nowak, Ludwik Komorowski, Jacek Mercik, Grażyna Balińska, Antoni Kozioł, Edward Osada, Ryszard Poprawski, Karina Weron, Piotr Konderla, Edward Chlebus, Wiesław Kotarba, Mieczysław Moszkowicz, Jacek Skarzewski, Władysław Walkowiak, Zbigniew Banaszak, Włodzimierz Pihowicz, Walter Bartelmus, Wojciech Czarzyński, Andrzej Kasprzak
- 2002** – Zdzisław Kawala, Stefan Zieliński, Jan Drzymała, Leszek Golonka, Danuta Michalska-Fąk, Edward Radościński, Krystyna Dubel, Halina Podbielska, Janusz Szafran, Zbigniew W. Kowalski, Jerzy Józefczyk, Tadeusz Więckowski, Bogdan Węglorz, Krzysztof Abramski, Krystyna Jeżowiecka-Kabsch, Stanisław Kucharski, W. Andrzej Sokalski, Wacław Urbańczyk, Wojciech Adamski, Krzysztof Stempak, Andrzej Matynia

- 2003** – Jacek Machnikowski, Adam Grzech, Jolanta Grzechowiak-Milewska, Cezary Madryas, Jacek Cichoń, Józef Głowiński, Marian Łukaniszyn, Maria M. Szostak, Antoni Gronowicz, Szczepan Roszak, Władysława Mulak
- 2004** – Eugeniusz Rosołowski, Aleksander Streubel, Maria Cieślak-Golonka, Wojciech Okrański, Janusz Fleszyński, Teresa Orłowska-Kowalska, Jan Kulczyk, Zbigniew Olszak, Piotr Dudziński, Lech Gładysiewicz, Jan Zarzycki, Antoni Szydło, Piotr Drożdżewski
- 2005** – Wojciech Glabisz, Bronisław Gosowski, Zbigniew Gnutek, Zbigniew S. Kowalski, Ryszard Czarny, Kazimierz Wójs, Tomasz Downarowicz, Zbigniew Gronostajski, Krzysztof Sibilski, Janusz Zaleski, Ernest Kubica, Krzysztof Maruszewski, Zygmunt Sadowski, Czesław Smutnicki, Elżbieta Stilger-Szydło, Jerzy Walendziewski, Zbigniew Wróblewski
- 2006** – Wiesław Apostołuk, Krzysztof Bogdan, Marian Hopej, Józef Krzyżanowski, Andrzej Ożyhar, Janusz Rębielak, Tomasz T. Suchecki, Włodzimierz Szczepaniak, Mirosław Miller, Janusz Trawczyński, Zygmunt Hasiewicz, Maciej Kulisiewicz
- 2007** – Sylwester Kobiela, Tomasz Koch, Sergey Anisimov, Jerzy Hoła, Andrzej Bogdan Dobrucki, Ignacy Dulęba, Ryszard Gonczarek, Krzysztof Jesionek, Czesław Koziarski, Michał Lisowski, Stanisław Medeksa, Michał Morayne, Marek Rybaczuk, Wiesław Rybak, Elżbieta Trocka-Leszczyńska, Artur Wilczyński, Tadeusz Berlicki, Zbigniew Królicki, Jan Magott, Marek Samoć
- 2008** – Edmund Motyl, Ryszard Steller, Jarostaw Stryczek, Roman Gancarz, Andrzej Piasecki, Jan Dziuban, Lech Sitnik, Andrzej Trochimczuk, Grażyna Gryglewicz
- 2009** – Maciej Chorowski, Krzysztof Kotodziejczyk, Hanna Kozaczewska-Golasz, Arkadiusz Wójs, Karol Nitsch, Tadeusz Radzik, Halina Kwaśnicka, Marek Tłaczała, Wojciech Ciężkowski, Jerzy Jasieńko, Zbigniew Huzar, Zbigniew Malara, Ngoc Thanh Nguyen, Piotr Cichosz, Tadeusz Ingot, Jan Iżykowski, Danuta Kaczmarek, Jacek Piętkowski, Jadwiga Sotoducho, Wanda Kononowicz, Romuald Lenczewski, Barbara Namysłowska-Wilczyńska
- 2010** – Maria Dąbrowska-Szata, Jacek Suchodolski, Jerzy Charytonowicz, Andrzej Dziedzic, Zdzisław Nawrocki, Bogdan Szczygieł, Jerzy Świątek
- 2011** – Marek Langner, Ryszard Miller, Jan Felba, Janusz L. Dobesz, Józef Oleksyszyn, Marek Bryjak, Jan Butra, Tadeusz Marcinkowski, Franciszek Przystupa, Anna Chrzanowska
- 2012** – Katarzyna Chojnacka, Stanisław Lochyński, Regina Paszkiewicz, Paweł Machnikowski, Wojciech Bartkowiak, Waldemar Rebizant, Ilona Turowska-Tyrk, Teodor Gotszalk, Andrzej Ambroziak, Rafał Czerner, Juliusz B. Gajewski, Józef Hoffmann, Zbigniew Miński, Tomasz Nowakowski, Ignacy Dudzikowski, Małgorzata Kabsch-Korbutowicz, Andrzej Kotowski, Jan Bień, Stanisław Krawiec
- 2013** – Antoni C. Mituś, Jacek Wańkiewicz, Tadeusz Kulczycki, Michał Ryznar, Bogdan Boduszek, Jolanta Bryjak, Marek Kozłowski, Czesław Machelski, Andrzej Radosz, Janusz Mierczyński, Henryk Nowak, Veneta Videnova-Adrabińska, Edward Pliński
- 2014** – Dorota Kuchta, Stanisław Bartkiewicz, Krzysztof Szajowski, Mieczysław Szata, Andrzej Kucharski, Ryszard Kacprzyk, Tadeusz Smolnicki, Małgorzata Komorowska, Wojciech Wieleba
- 2015** – Włodzimierz Dudziński, Jacek W. Kaczmar, Piotr Dobryszczycki, Małgorzata Chorowska, Ewa Skubalska-Rafajłowicz, Elżbieta Przesmycka, Andrzej Kaźmierczak, Tadeusz Gudra, Zdzisław Hejducki, Marzanna Jagiełło, Czesław T. Kowalski, Dariusz Łydźba, Witold Pytel, Michał Woźniak, Rafał Weron, Ryszard Makowski, Kazimierz Wilkosz, Krystyn Styczeń

BIOGRAMY

Krzysztof Abramski

(ur. 1948), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Feliks Andrzejewski

(1912-1979), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1965 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Wojciech Adamski

(ur. 1950), mgr inż. urządzeń sanitarnych (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej.

Sergey Anisimov

(ur. 1951), inż. budowlany (Leningradzki Instytut Inżynierijno-Budowlany). Profesor Politechniki Kozłańskiej (2002). Od 2007 profesor na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Ambroziak

(ur. 1951), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Wiesław Apostoluk

(ur. 1944), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2006 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Bać

(ur. 1930), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1992 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Grażyna Balińska

(ur. 1943), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 2001 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Ludwik Badian

(1928-1987), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1970 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Banaszak

(ur. 1948), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Profesor w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Zielonej Górze (1997). W 2001 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

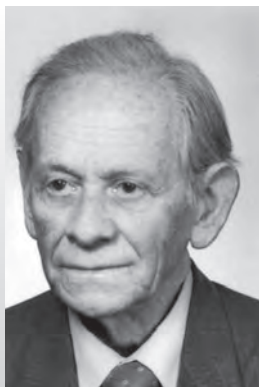
Eugeniusz Bagiński

(ur. 1930), mgr socjologii (Katolicki Uniwersytet Lubelski). Od 1993 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Marian Barski

(1927-2005), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1993 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Architektury (1987-1990).

Adam Bartecki

(1920–2010), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1973 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Wojciech Bartkowiak

(ur. 1970), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Walter Bartelmus

(ur. 1941), mgr inż. mechanik (Politechnika Śląska w Gliwicach). Od 2001 profesor na Wydziale Górniczym (od 2004 – Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii) Politechniki Wrocławskiej.

Wiesław Barwicz

(1913–2002), inż. elektryk (Politechnika Lwowska). Od 1968 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Bartkiewicz

(ur. 1967), mgr inż. inżynierii materiałowej (Politechnika Wrocławska). Od 2014 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Czesław Basztura

(1946–2000), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1997 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Batycki

(1921–2009), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1972 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektroniki (1968–1970).

Tadeusz Berlicki

(ur. 1944), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2007 profesor na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

Mieczysław Bazewicz

(1927–2008), mgr inż. łączności (Politechnika Wrocławska), mgr ekonomii (Wyższa Szkoła Ekonomiczna we Wrocławiu). Od 1988 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Gerard J. Besler

(ur. 1932), mgr inż. budownictwa sanitarnego (Politechnika Warszawska). Od 1989 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej (od 1990 – Wydziale Inżynierii Środowiska) Politechniki Wrocławskiej.

Daniel Bem

(1933–2014), mgr inż. łączności (Politechnika Wrocławska). Od 1978 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektroniki (2002–2005). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1981–1984). Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (2008) i Wojskowej Akademii Technicznej (2003).

Romuald Będziński

(ur. 1940), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1997 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Akademii Medycznej we Wrocławiu (2012).

Antoni Biegus

(ur. 1947), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 1998 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Kazimierz Biernatowski

(1932–1988), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 1977 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1979–1981).

Janusz Bieniewski

(1931–1984), mgr geologii (Uniwersytet Wrocławski). Od 1982 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Górniczego (1981–1984). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1984).

Jan Biliszczuk

(ur. 1949), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 1997 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Jan Bień

(ur. 1950), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Włodzimierz Bobrownicki

(1892–1980), inż. chemik (Wyższa Szkoła Techniczna w Monachium). Od 1949 profesor na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a następnie (1951) na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Zygmunt Bodnar

(1907–1993), mgr fizyki (Politechnika Lwowska). Od 1964 profesor w Katedrze Fizyki Politechniki Wrocławskiej.

Krzysztof Bogdan

(ur. 1967), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie matematyki (Politechnika Wrocławska). Od 2006 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Bogdan Boduszek

(ur. 1946), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2013 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Augustyn Borcz

(1925–1993), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 1972 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego (od 1990 – Budownictwa Lądowego i Wodnego).

Aleksander Bogacz

(1933–1994), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1989 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jerzy Bromirski

(1915–1989), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1964 profesor na Wydziale Łączności (od 1966 – Wydziale Elektroniki) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Łączności (1955–1956) i Wydziału Elektroniki (1970–1978) oraz Wydziału Informatyki i Zarządzania (1978–1981).

Tadeusz Broniewski

(1894–1976), inż. architekt (Politechnika Lwowska). Od 1956 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1949–1950) i Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej (1950, 1958–1960).

Tadeusz Brzoza

(1911–1978), inż. architekt (Politechnika Lwowska). Od 1956 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Architektury (1955–1958).

Jolanta Bryjak

(ur. 1954), mgr biologii (Uniwersytet Wrocławski). Od 2013 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Eugeniusz Brzuchowski

(1919–2000), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Od 1977 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

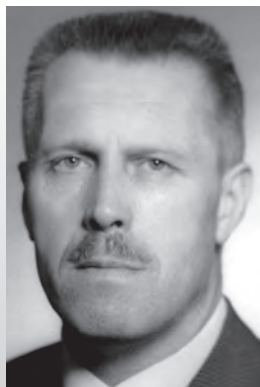
Marek Bryjak

(ur. 1953), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2011 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Zdzisław Bubnicki

(1938–2006), mgr inż. elektryk (Politechnika Śląska w Gliwicach). Od 1973 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Politechniki Szczecińskiej (2001), Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie (2001) i Politechniki Poznańskiej (2003).

Mieczysław Bukala

(1917–1982), inż. chemik (Politechnika Śląska w Gliwicach). Od 1963 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jan Butra

(ur. 1953), mgr inż. górnik (Politechnika Wrocławska). Od 2011 profesor na Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii Politechniki Wrocławskiej.

Bogdan Burczyk

(ur. 1930), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1976 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Tomasz Byczkowski

(ur. 1943), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1989 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Burghardt

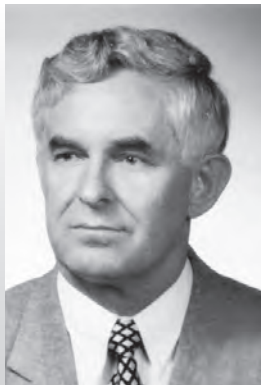
(ur. 1928), mgr inż. chemii (Politechnika Śląska w Gliwicach). Profesor w Instytucie Inżynierii Chemicznej PAN w Gliwicach (1971). W 1994 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (2002).

Henryk Bystron

(1920–2013), mgr inż. górnik (Akademia Górnicza w Krakowie). Profesor w Głównym Instytucie Górnictwa w Katowicach (1972). W 1976 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej.

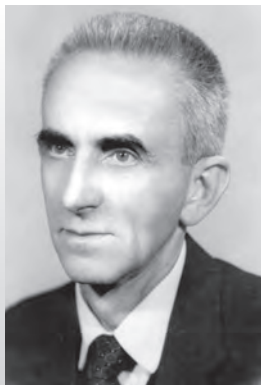
Stefan Cacoń

(ur. 1943), mgr inż. geodezji urzędzeń (Wyższa Szkoła Rolnicza we Wrocławiu). Profesor Akademii Rolniczej we Wrocławiu (1992). W 1998 profesor na Wydziale Górniczym (od 2004 – Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii) Politechniki Wrocławskiej.

Witold Charewicz

(1939–2009), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1986 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1987–1990).

Marian Cegielski

(1925–2012), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1992 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektrycznego (1984–1990). Doktor *honoris causa* Azowskiego Uniwersytetu w Mariupolu (1998).

Jerzy Charytonowicz

(ur. 1946), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 2010 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Krzysztof Cena

(ur. 1939), mgr fizyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 1981 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej.

Jan Chlebicki

(ur. 1938), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1991 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (1987–1990).

Edward Chlebus

(ur. 1948), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2001 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechanicznego (2008–2012 i od 2012).

Małgorzata Chorowska

(ur. 1958), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Katarzyna Chojnacka

(ur. 1975), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Bohdan Chorowski

(ur. 1926), mgr inż. mechanik (Politechnika Łódzka). Od 1983 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechaniczno-Energetycznego (1976–1978).

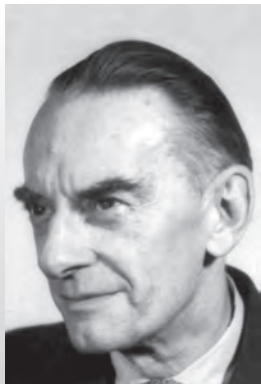
Henryk Chojnacki

(1934–2012), mgr chemii (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie). Od 1977 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Maciej Chorowski

(ur. 1958), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechaniczno-Energetycznego (2005–2012).

Władysław Chowaniec

(1901–1987), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Od 1960 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechanicznego (1950–1952). Doktor *honoris causa* Uniwersytetu Technicznego w Dreźnie (1969).

Piotr Cichosz

(ur. 1948), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Anna Chrzanowska

(ur. 1950), mgr inż. mechanik (Politechnika Warszawska). Od 2011 profesor na Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii Politechniki Wrocławskiej.

Maria Cieślak-Golonka

(ur. 1944), mgr chemii (Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie). Od 2004 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jacek Cichoń

(ur. 1953), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2003 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Wojciech Ciężkowski

(ur. 1952), mgr inż. górnictwa (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesora na Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii (od 2012).

Adam Cybulski

(1896–1996), inż. dróg i mostów (Politechnika Warszawska). Od 1960 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii (od 1954 – Wydziału Budownictwa Lądowego) w latach 1952–1955. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1955–1956).

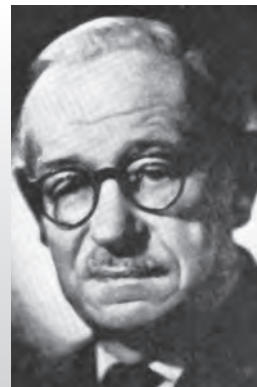
Wojciech Czarczyński

(ur. 1933), mgr inż. łączności (Politechnika Wrocławska). Od 2001 profesor na Wydziale Elektroniki, a następnie (2002) na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

Dobrosław Czajka

(1909–1992), inż. architekt (Politechnika Lwowska). Od 1974 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Władysław Czarnecki

(1895–1983), inż. architekt (Politechnika Lwowska). Od 1954 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Kazimierz Czaplński

(ur. 1926), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Gdańska). Od 1990 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego (1993–1996).

Kazimierz Czarnowski

(1917–2001), mgr inż. budownictwa (Politechnika Warszawska), inż. architekt (Wieczorowa Szkoła Inżynierska we Wrocławiu). Od 1978 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Czarny

(ur. 1935), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2005 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

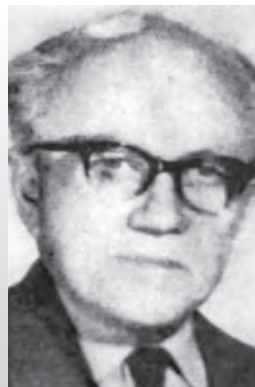
Rafał Czerner

(ur. 1958), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Wincenty Czechowicz

(1900–1974), inż. górnik (Akademia Górnicza w Krakowie). Od 1965 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego, a następnie (1968) na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej.

Władysław Czerny

(1899–1976), inż. architekt (Politechnika Warszawska). Profesor Politechniki Gdańskiej (1947). Od 1964 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

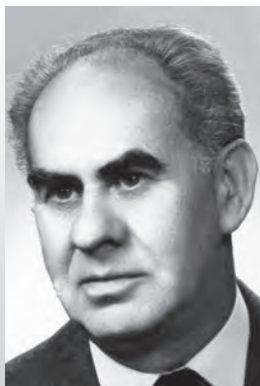
Olgierd Czerner

(ur. 1929), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1977 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Jerzy Czerwonko

(1936–2012), mgr fizyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 1974 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Podstawowych Problemów Techniki (1983–1984 i 1990–1996).

Władysław Czuba

(1924–1997), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Profesor Politechniki Krakowskiej (1974). Od 1978 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Demeter

(1901–1972), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Od 1966 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

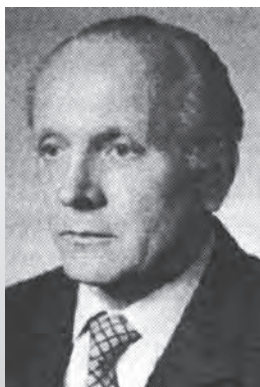
Maria Dąbrowska-Szata

(ur. 1946), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2010 profesor na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Dmitruk

(1927–2007), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 1973 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Górniczego (1987–1993).

Otton Dąbrowski

(ur. 1922), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 1966 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego (od 1990 – Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1963–1968, 1971–1972) i Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego (1990–1993). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1981–1982).

Janusz L. Dobesz

(ur. 1944), mgr historii sztuki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2011 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

**Ewa Dobierzewska-
-Mozrzymska**

(ur. 1936), mgr fizyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 1996 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Tomasz Downarowicz

(ur. 1956), mgr inż. podstawowych problemów techniki (Politechnika Wrocławska). Od 2005 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Dobrucki

(ur. 1949), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Stefan Drobot

(1913-1998), mgr filozofii w zakresie matematyki (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie). Od 1954 profesor w Katedrze Matematyki Politechniki Wrocławskiej.

Piotr Dobryszcki

(ur. 1954), mgr inż. chemik (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Piotr Drożdżewski

(ur. 1948), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2004 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jan Drzymała

(ur. 1949), mgr inż. chemii (Politechnika Wroclawska). Od 2002 profesor na Wydziale Górniczym (od 2004 – Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii) Politechniki Wroclawskiej.

Dionizy Dudek

(ur. 1943), mgr inż. mechanik (Politechnika Wroclawska). Od 1995 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wroclawskiej.

Krystyna Dubel

(ur. 1932), mgr biologii (Uniwersytet Łódzki). W 2002 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wroclawskiej.

Ignacy Dudzikowski

(ur. 1942), mgr inż. elektryk (Politechnika Wroclawska). Od 2012 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wroclawskiej.

Julian Duchowicz

(1912-1972), inż. architekt (Politechnika Lwowska). Od 1968 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wroclawskiej.

Piotr Dudziński

(ur. 1949), mgr inż. mechanik (Politechnika Wroclawska). Od 2004 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wroclawskiej.

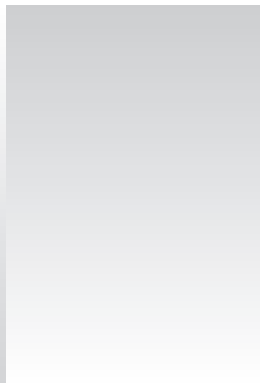
Włodzimierz Dudziński

(ur. 1946), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Dziezic

(ur. 1957), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2010 profesor na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki (2007–2012 i od 2012).

Ignacy Dulęba

mgr inż. elektronik; mgr inż. informatyk (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Jan Dziuban

(ur. 1951), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2008 profesor na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

Maciej Dymkowski

(ur. 1947), mgr socjologii (Uniwersytet Warszawski). Od 1997 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Jan Felba

(ur. 1947), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2011 profesor na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

Jan Ferencowicz

(1902–1985), inż. mechanik (Politechnika Warszawska). Od 1962 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Wrocławskiej.

Kazimierz Friedel

(ur. 1938), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1995 profesor na Wydziale Elektroniki, a następnie (2002) Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

Janusz Fleszyński

(ur. 1941), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2004 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Frydecki

(1903–1989), inż. architekt (Politechnika Lwowska). Od 1956 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Architektury (1952–1954, 1962–1964).

Bronisław Florkiewicz

(1937–2000), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). W 2000 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Wojciech Fuliński

(1921–2001), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1983 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

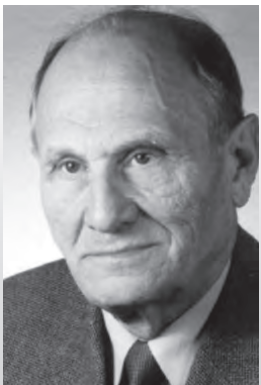
Tadeusz Gabryszewski

(1906–1995), inż. hydrotechniki (Politechnika Lwowska). Od 1965 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej (1953–1954, 1955–1958, 1960–1966).

Juliusz B. Gajewski

(ur. 1952), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

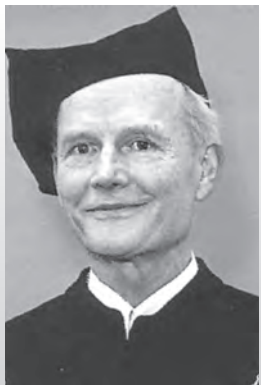
Zdzisław Gabryszewski

(1930–2005), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1982 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechanicznego (1987–1990).

Tadeusz Galanc

(ur. 1939), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 1996 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Informatyki i Zarządzania (1999–2005).

Miron Gaj

(1927–2015), mgr filozofii w zakresie fizyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 1971 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Podstawowych Problemów Techniki (1981–1983).

Zygmunt Galasiewicz

(ur. 1926), mgr fizyki (Uniwersytet Wrocławski). Profesor Uniwersytetu Wrocławskiego (1964). W 1997 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Stefan Gaczyński

(ur. 1933), inż. budownictwa lądowego (Instytut Inżynierów Transportu Kolejowego w Moskwie). Od 1987 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego (od 1990 – Budownictwa Lądowego i Wodnego) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1987–1990).

Wojciech Głabisz

(ur. 1954), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 2005 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Roman Gancarz

(ur. 1949), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2008 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jan Gliński

(1937–1996), mgr inż. górnik (Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie). Profesor w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Opolu (1977). W 1984 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej.

Zdzisław Gergowicz

(1920–1992), inż. dróg i mostów (Akademia Górnicza w Krakowie). Od 1969 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Górniczego (1968–1972).

Lech Gładysiewicz

(ur. 1951), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2004 profesor na Wydziale Górniczym (od 2004 – Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Górniczego (1993–1996) i Wydziału Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii (2005–2012).

Stanisław Gładysz

(1920–2001), mgr filozofii w zakresie matematyki (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie). Od 1967 profesor w Katedrze Matematyki, a następnie (1968) na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Józef Głuszek

(1934–2013), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1999 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Bohdan Głowiak

(ur. 1931), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1968 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej (od 1990 – Wydziale Inżynierii Środowiska) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej (1966–1968). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1968–1972).

Zbigniew Gnutek

(ur. 1947), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2005 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechaniczno-Energetycznego (1999–2005 i od 2012).

Józef Głowiński

(ur. 1942), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2003 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Janusz Goćkowski

(1935–2010), mgr prawa (Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu). Od 1995 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Godziński

(1917–2007), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1964 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Edward Gomółka

(1932–1991), mgr chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1989 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej (od 1990 – Wydziale Inżynierii Środowiska) Politechniki Wrocławskiej.

Józef Goliński

(1916–2011), mgr inż. mechanik (Politechnika Śląska w Gliwicach), MSc (Uniwersytet w Toronto). Od 1971 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej (1968–1972).

Ryszard Gonczarek

(ur. 1952), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie fizyki (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Leszek Golonka

(ur. 1946), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

Bronisław Gosowski

(ur. 1946), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 2005 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Mieczysław Gostomczyk

(ur. 1930), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1987 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej (od 1990 – Wydziale Inżynierii Środowiska) Politechniki Wrocławskiej.

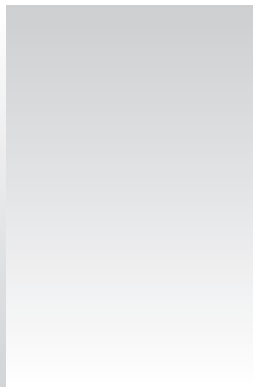
Teresa Górecka

(1926–2006), mgr geologii (Uniwersytet Wrocławski). Od 1989 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Gotszalk

(1925–1990), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1983 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

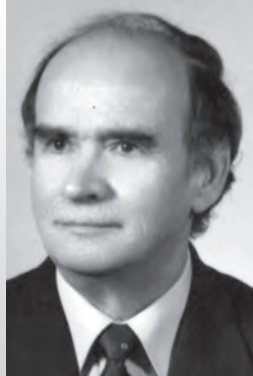
Henryk Górecki

mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1988 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (1996–2002). Doktor *honoris causa* Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu (2007) i Politechniki Krakowskiej (2010).

Teodor Gotszalk

(ur. 1966), mgr inż. elektronik; mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

Józef Grabowski

(ur. 1938), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1990 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Włodzimierz Greblicki

(ur. 1943), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1993 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Gronostajski

(ur. 1965), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2005 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Mieczysław Grobelny

(ur. 1925), mgr inż. łączności (Politechnika Wrocławska). Od 1975 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Antoni Gronowicz

(ur. 1948), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2003 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jerzy Gronostajski

(1933–2007), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1976 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Uniwersytetu w Bačău, Rumunia (2001).

Wiesław M. Grudzewski

(ur. 1933), mgr nauk ekonomicznych (Wyższa Szkoła Ekonomiczna we Wrocławiu), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1976 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Informatyki i Zarządzania (1972–1978).

Grażyna Gryglewicz

(ur. 1955), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2008 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jerzy Grzechowiak

(1929–2003), inż. chemik (Uniwersytet Łomonosowa w Moskwie). Od 1973 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1982–1984).

Ryszard Grząślewicz

(1953–2005), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie matematyki (Politechnika Wrocławska). Od 1996 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Podstawowych Problemów Techniki (1996–2002).

Jolanta Grzechowiak-Milewska

(ur. 1945), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2003 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Adam Grzech

(ur. 1957), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2003 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (2003–2005).

Tadeusz Gudra

(ur. 1946), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Bohdan Guerquin

(1904–1979), inż. architekt (Politechnika Warszawska). Od 1954 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Architektury (1960–1962).

Wacław Günther

(1884–1953), inż. mechanik; inżynier elektryk (C.K. Szkoła Politechniczna we Lwowie). Od 1946 profesor na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a następnie (1949) na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Hilary Gumienny

(1918–2006), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Od 1964 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechanicznego (1956–1958, 1964–1967). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1967–1968).

Andrzej Hałas

(ur. 1934), mgr inż. łączności (Politechnika Wrocławska). Od 1983 profesor na Wydziale Elektroniki, a następnie (2002) na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1982–1987).

Kazimierz Gumiński

(1908–1983), mgr filozofii w zakresie chemii (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie). Od 1949 profesor na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a następnie (1951) na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (1952).

Monika Hardygóra

(ur. 1951), mgr inż. górnictwa (Politechnika Wrocławska). Od 1997 profesor na Wydziale Górniczym (od 2004 – Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Górniczego (1996–2002). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (2005–2008). Doktor *honoris causa* Uniwersytetu w Petrosani (2014).

Zygmunt Hasiewicz

(ur. 1948), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2006 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

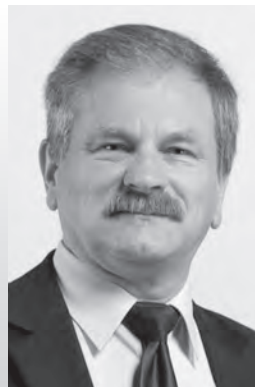
Józef Hoffmann

(ur. 1954), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Henryk Hawrylak

(1924–2013), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1969 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechanicznego (1967–1975, 1990–1993). Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (2000), Politechniki Koszalińskiej (2005) i Politechniki Lubelskiej (2005).

Jerzy Hoła

(ur. 1948), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego (2008–2012 i od 2012).

Zdzisław Hejducki

(ur. 1954), inż. budownictwa (Leninградzki Instytut Budownictwa Inżynierskiego), Od 2015 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Marian Hopej

(ur. 1951), mgr inż. organizator przemysłu (Politechnika Wrocławska). Od 2006 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Huzar

(ur. 1945), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

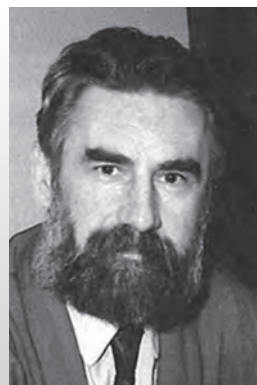
Anzelm Iwanik

(1946–1998), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 1990 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Kazimierz Idaszewski

(1878–1965), inż. elektryk (Wyższa Szkoła Techniczna w Brunszwiku). Profesor Szkoły Politechnicznej we Lwowie (1919) i Politechniki Lwowskiej (1921). Od 1945 profesor na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a następnie (1949) na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego (1945–1946).

Ryszard Izbicki

(ur. 1943), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 1996 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego (2002–2005).

Tadeusz Ingot

(ur. 1949), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

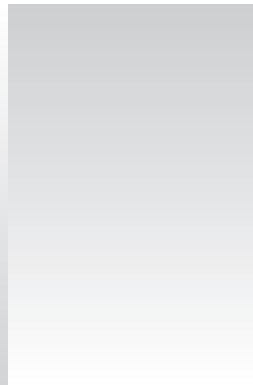
Jan Iżykowski

(ur. 1949), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Lucjan Jacak

(ur. 1952), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie fizyki (Politechnika Wrocławska). Od 1997 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1996-1999).

Adam Janiak

mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1999 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Marzanna Jagiełło

(ur. 1960), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Marian Janusz

(1905-1989), inż. budownictwa (Politechnika Lwowska). Od 1950 profesor na Wydziale Inżynierii (od 1954 – Wydziale Budownictwa Lądowego) Politechniki Wrocławskiej.

Eugeniusz Jagoszewski

(ur. 1929), mgr inż. konstrukcji optycznych (Politechnika Wrocławska). Od 1984 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Jerzy Jaroń

(1917-1991), mgr filozofii w zakresie matematyki (Uniwersytet Warszawski). Profesor Uniwersytetu Łódzkiego (1970). Od 1973 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektroniki (1978-1981).

Jerzy Jasieńko

(ur. 1953), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Krzysztof Jesionek

(ur. 1944), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Stefan Jasieńko

(1921-2009), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1971 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Krystyna Jeżowiecka-Kabsch

(ur. 1939), mgr inż. urządzeń sanitarnych (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Jellonek

(1907-1998), inż. elektryk (Politechnika Lwowska). Profesor na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1946). Profesor na Wydziale Elektrycznym (1949), a następnie (1952) na Wydziale Łączności (od 1966 - Wydziale Elektroniki) Politechniki Wrocławskiej. Prorektor (1952-1954, 1959-1961). Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1981).

Janusz Jeżowiecki

(ur. 1943), mgr inż. urządzeń sanitarnych (Politechnika Wrocławska). Od 1990 profesor na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska (2005-2008).

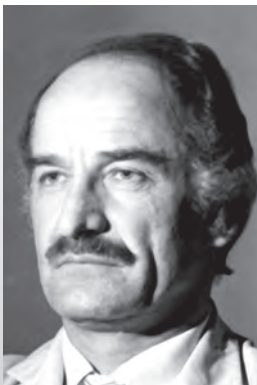
Bogusława Jeżowska-Trzebiatowska

(1908-1991), inż. chemik (Politechnika Lwowska). Od 1954 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1978), Uniwersytetu im. Łomonosowa w Moskwie (1979) i Uniwersytetu Wrocławskiego (1980).

Jerzy Józefczyk

(ur. 1956), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Jędrak

(1927-1991), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1985 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Jarosław Juchniewicz

(ur. 1928), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1973 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1984-1990).

Jerzy Jędrzejewski

(ur. 1932), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1986 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Zdzisław Jurkiewicz

(1931-2012), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1996 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Małgorzata Kabsch-Korbutowicz

(ur. 1963), mgr inż. inżynierii środowiska (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej.

Władysław Kaczmar

(1921–1989), mgr inż. mechanik (Politechnika Śląska w Gliwicach). Od 1973 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechanicznego (1975–1981).

Ryszard Kacprzyk

(ur. 1948), mgr inż. elektronik (Politechnika Warszawska). Od 2014 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Danuta Kaczmarek

(ur. 1949), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

Jacek W. Kaczmar

(ur. 1951), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Paweł Kafarski

(ur. 1949), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1998 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (2002–2005).

Eugeniusz Kalinowski

(1927–2001), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1976 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Aleksander Kapuściński

(1888–1946), inż. architekt (Politechnika Warszawska). W 1946 profesor na Wydziale Budownictwa Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu.

Mieczysław Kamiński

(ur. 1944), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 1997 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Bohdan Karabon

(1928–2010), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1973 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Czesław Kanafojski

(1898–1981), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Profesor w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie (1946). Od 1946 profesor na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, a następnie (1949) na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Zdzisław Karkowski

(1925–1990), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1972 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektroniki (1981–1984).

Andrzej Kasprzak

(ur. 1953), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2001 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektroniki (2005–2008). Prorektor Politechniki Wrocławskiej 2008–2012 i od 2012.

Zdzisław Kawala

(1939–2002), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). W 2002 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Henryk Kasprzak

(ur. 1947), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2001 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Jan Kazimierzczak

(1931–2010), mgr inż. łączności (Wojkowska Akademia Techniczna w Warszawie), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1994 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Wacław Kasprzak

(ur. 1932), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1971 profesor na Wydziale Mechanicznym, a następnie (2008) na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej. Prorektor (1969–1981) i rektor (1982–1984) Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Kaźmierczak

(ur. 1959), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Edward Kempa

(1927–2006), mgr inż. urządzeń sanitarnych (Politechnika Wrocławska). Od 1979 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej (od 1990 – Wydziale Inżynierii Środowiska) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej (1981–1984). Doktor *honoris causa* Politechniki Częstochowskiej (2005).

Igor Kisiel

(1910–1988), inż. dróg i mostów (Politechnika Lwowska). Od 1958 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1958–1961). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1954–1955). Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1985) i Politechniki Gdańskiej (1985).

Bogusław Kędzia

(1935–2002), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1976 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Prorektor (1972–1979) i rektor (1980–1981) Politechniki Wrocławskiej.

Witold Klonecki

(1930–2012), mgr matematyki (Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu). Od 1983 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Kazimierz Kinsner

(1924–1996), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1986 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

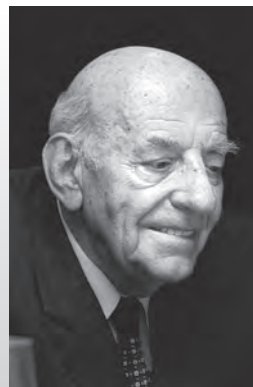
Andrzej Kmiec

(ur. 1942), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1999 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jan Kmita (ur. 1922), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 1969 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego (od 1990 – Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1968–1971). Rektor Politechniki Wrocławskiej (1984–1990). Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej

(2000), Politechniki Poznańskiej (1993), Politechniki Krakowskiej (2000) i Papieskiego Wydziału Teologicznego we Wrocławiu (2002).

Roman Koch

(ur. 1920), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1970 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Sylwester Kobiela

(ur. 1937), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Tomasz Koch

(ur. 1956), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie matematyki (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jan Koch

(ur. 1931), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1976 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechanicznego (1993–1999). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1985–1987). Doktor *honoris causa* Politechniki Szczecińskiej (2002).

Marian Kochman

(ur. 1932), mgr chemii (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie). Od 1977 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Bożena Kolarz

(ur. 1933), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1987 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Kołaczkowski

(ur. 1935), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1991 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Kolendowicz

(ur. 1922), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 1972 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Architektury (1989–1992).

Krzysztof Kołodziejczyk

(ur. 1953), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie matematyki (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Wacław Kollek

(ur. 1941), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1987 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechanicznego (1999–2005).

Małgorzata Komorowska

(ur. 1946), mgr chemii (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie). Od 2014 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Ludwik Komorowski

(ur. 1948), mgr chemii (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie). Od 2001 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (2005-2008). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1999-2002).

Henryk Konwent

(1932-2015), mgr fizyki (Uniwersytet Wrocławski). Profesor w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Rzeszowie (1989). Od 1991 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Piotr Konderla

(ur. 1943), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 2001 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Kordecki

(1912-2001), inż. elektryk (Politechnika Lwowska). Od 1959 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektrycznego (1954-1958, 1962-1964). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1964-1968).

Wanda Kononowicz

(ur. 1942), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Włodzimierz Kordylewski

(ur. 1943), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1995 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechaniczno-Energetycznego (1990-1993).

Zbigniew Korzeń

(1946–2002), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1994 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Apolinary Kowal

(1925–2013), mgr inż. urządzeń sanitarnych (Politechnika Wrocławska). Od 1977 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej (od 1990 – Wydziale Inżynierii Środowiska) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska (1990–1993).

Wiesław Kotarba

(ur. 1947), mgr inż. górnik (Politechnika Wrocławska). Od 2001 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Kowal

(ur. 1928), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 1972 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego (od 1990 – Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego) Politechniki Wrocławskiej.

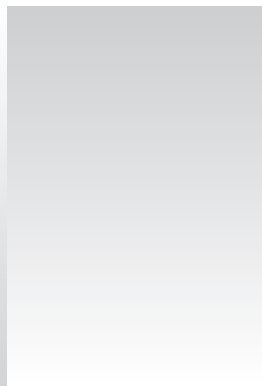
Andrzej Kotowski

(ur. 1951), mgr inż. urządzeń sanitarnych (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej.

Czesław T. Kowalski

(ur. 1947), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Jerzy Kowalski

(1903-?), inż. chemik (Wyższa Szkoła Techniczna w Charlottenburgu). Od 1956 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Hanna Kozaczewska-Golasz

(ur. 1942), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew S. Kowalski

(ur. 1949), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2005 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Kozaczewski

(1916-1992), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1973 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew W. Kowalski

(ur. 1947), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

Czesław Koziarski

(1936-2012), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Antoni Koziół

(ur. 1945), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2001 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jan Kożuchowski

(1911–1994), mgr nauk ekonomiczno-handlowych (Wyższa Szkoła Handlowa w Warszawie), inż. elektryk (Politechnika Warszawska). Od 1950 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektrycznego (1960–1961).

Marek Kozłowski

(ur. 1945), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2013 profesor na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej.

Józef Kożuchowski

(1905–1979), inż. miernictwa (Politechnika Lwowska). Od 1971 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii (1951–1952) i Wydziału Budownictwa Lądowego (1956–1958). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1962–1964).

Zbigniew Kozłowski

(ur. 1933), mgr inż. komunikacji (Politechnika Wrocławska). Od 1988 profesor na Wydziale Górnictwa Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Krawiec

(ur. 1944), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Zdzisław B. Kremens

(ur. 1952), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1996 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1993–1996).

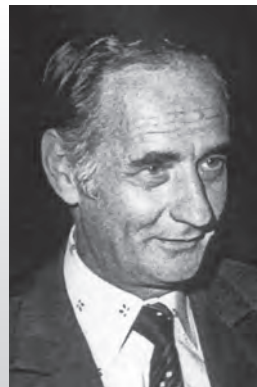
Józef Krzyżanowski

(1940–2012), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2006 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Królicki

(ur. 1953), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Leszek Krzyżanowski

(1926–2005), mgr prawa (Uniwersytet Wrocławski). Od 1977 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1972–1981).

Tadeusz Krupiński

(1930–2007), mgr antropologii (Uniwersytet Wrocławski). Profesor Uniwersytetu Wrocławskiego (1978). W 1994 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Ernest Kubica

(ur. 1942), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 2005 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego (1996–2002). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (2002–2008).

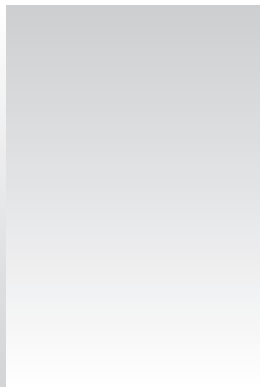
Józef Kubicki

(1928–2011), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1973 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Kucharski

(1941–2012), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Leokadia Kucharska

mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1996 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Bogdan Kuchta

(ur. 1954), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie fizyki (Politechnika Wrocławska). Od 1996 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Kucharski

(ur. 1964), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2014 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Dorota Kuchta

(ur. 1960), mgr inż. matematyki (Politechnika Wrocławska). Od 2014 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

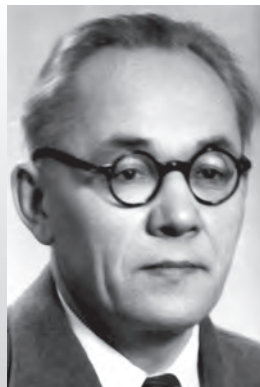
Eugeniusz Kuczyński

(1893-1979), inż. mechanik (C.K. Szkoła Politechniczna we Lwowie). Profesor na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1948), a następnie (1949) na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego (1947-1949).

Tadeusz Kulczycki

(ur. 1972), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie matematyki (Politechnika Wrocławska). Od 2013 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Henryk Kuczyński

(1909-1991), inż. chemik (Politechnika Lwowska). Profesor na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1946), a następnie (1951) na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1955-1956 i 1961-1969).

Jan Kulczyk

(ur. 1944), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2004 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jędrzej Kuczyński

(1924-1989), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 1977 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Kulczyński

(1895-1965), dr filozofii w zakresie botaniki i geologii (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie). Profesor Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie (1924). Profesor Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1945), a następnie (1951) Uniwersytetu Wrocławskiego. Rektor Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1945-1951). Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1965), Akademii Medycznej we Wrocławiu (1961) i Uniwersytetu Wrocławskiego (1963).

Maciej Kulisiewicz

(ur. 1946), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 2006 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jarosław Kuryłowicz

(1905–1990), inż. elektryk (Politechnika Lwowska). Od 1964 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Kupiec

(1905–1990), inż. architekt (Politechnika Lwowska). Od 1950 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Architektury (1950–1952).

Marek Kurzyński

(ur. 1949), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1998 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

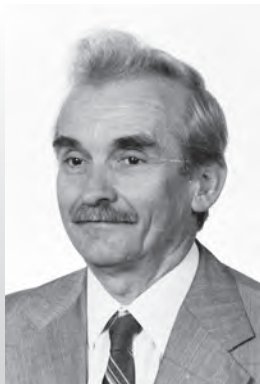
Roman Kurdziel

(1904–1978), inż. elektryk (Politechnika Lwowska). Od 1959 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektrycznego (1952–1954). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1959–1965).

Mirosław Kutylowski

(ur. 1957), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Profesor Uniwersytetu Wrocławskiego (1999). Od 2000 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Kuźmiński

(ur. 1936), mgr fizyki (Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Opolu). Od 2001 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Marek Langner

(ur. 1956), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie fizyki (Politechnika Wrocławska). Od 2011 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Halina Kwaśnicka

(ur. 1952), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Lawrowski

(1925–2012), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1989 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jan Langer

(1930–1997), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 1972 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego (od 1990 – Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego) Politechniki Wrocławskiej.

Mieczysław Lech

(1934–2010), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska), mgr inż. mechaniki w zakresie energetyki jądrowej (Politechnika Warszawska). Od 1999 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechaniczno-Energetycznego (1996–1999).

Teresa Ledwina

(ur. 1949), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 1994 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Henryk Lewulis

(1908–1966), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1962 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Architektury (1964–1966).

Barbara Lejczak

(ur. 1949), mgr biologii (Uniwersytet Wrocławski). Od 1998 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Benedykt Licznerski

(ur. 1936), mgr inż. łączności (Politechnika Wrocławska). Od 1981 profesor na Wydziale Elektroniki, a następnie (2002) na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki (2002–2007).

Romuald Lenczewski

(ur. 1957), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie fizyki (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Witold Lipiński

(1923–2005), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1991 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Józef Lipman

(ur. 1931), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1987 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Luty

(ur. 1942), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1980 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Prorektor (1987-1993) i rektor Politechniki Wrocławskiej (2002-2008). Doktor *honoris causa* Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu (2006), Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu (2007) i Politechniki Koszalińskiej (2008).

Michał Lisowski

(ur. 1943), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

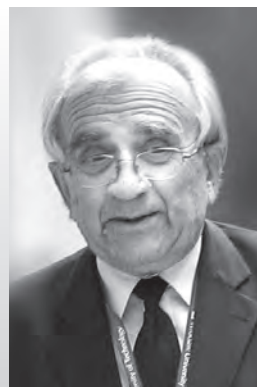
Włodzimierz Łaskawski

(1905-1978), inż. chemik (Politechnika Lwowska). Od 1969 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Lochyński

(ur. 1952), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Łobos

(1938-2014), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1989 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Łubniewski

(ur. 1929), mgr ekonomii (Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Poznaniu). Od 1992 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Informatyki i Zarządzania (1987–1993).

Dariusz Łydzba

(ur. 1960), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Marian Łukaniszyn

(ur. 1953), mgr inż. elektryk (Wyższa Szkoła Inżynierska w Opolu). W 2003 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Czesław Machelski

(ur. 1949), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 2013 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Ewa Łuźyniecka

(ur. 1958), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1999 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

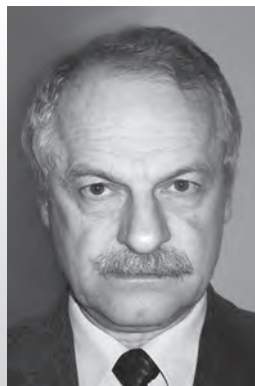
Jacek Machnikowski

(ur. 1945), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2003 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Paweł Machnikowski

(ur. 1971), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie fizyki (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Jan Magott

(ur. 1951), mgr inż. informatyk (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Cezary Madryas

(ur. 1952), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 2003 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego (2005-2008). Prorektor Politechniki Wrocławskiej 2008-2012 i od 2012.

Wojciech Majewski

(ur. 1931), mgr inż. łączności (Politechnika Wrocławska). Od 1985 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1993-1996).

Ryszard Magiera

(ur. 1946), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2000 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Makowski

(ur. 1950), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Malara

(ur. 1951), mgr inż. organizator przemysłu (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Wiktor Mamak

(1902–1963), inż. dróg i mostów (Politechnika Lwowska). Od 1949 profesor na Wydziale Inżynierii Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii (1950–1951).

Jacek Malko

(1937–2015), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1995 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Marcinkowski

(ur. 1952), mgr inż. inżynierii środowiska (Politechnika Wrocławska). Od 2011 profesor na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej.

Edmund Małachowicz

(1925–2015), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1978 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Henryk Markiewicz

(ur. 1933), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1986 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Władysław Markocki

(1911–1993), inż. chemik (Politechnika Lwowska). Od 1968 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (1966–1968, 1972–1981).

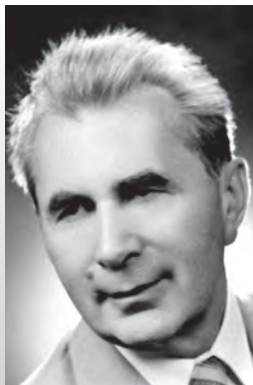
Przemysław Mastalerz

(1925–2011), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1977 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Lesław Martan

(1925–2008), mgr prawa (Uniwersytet Wrocławski). Od 1989 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Matheisel

(1922–2002), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1978 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Krzysztof Maruszewski

(ur. 1964), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie biotechnologii (Politechnika Wrocławska). Od 2005 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Matynia

(ur. 1947), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (2008–2012).

Michał Mazur

(1891–1952), inż. budownictwa wodnego (Politechnika Lwowska). Od 1949 profesor na Wydziale Inżynierii, a następnie (1951) na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1947–1949).

Krzysztof R. Mazurski

(ur. 1946), mgr geografii (Uniwersytet Wrocławski). Profesor Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu (1998). Od 1999 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Mazur

(1921–2011), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 1971 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego (od 1990 – Budownictwa Lądowego i Wodnego) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1981–1987).

Stanisław Medeksza

(1942–2011), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Architektury (1992–1999, 2005–2011).

Bolesław Mazurek

(ur. 1938), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1991 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Jacek Mercik

(ur. 1951), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie matematyki (Politechnika Wrocławska). Od 2001 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Danuta Michalska-Fąk

(ur. 1948), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Mielnicki

(1898-1969), inż. architekt (Politechnika Lwowska). Od 1950 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Architektury (1954-1955).

Bogdan Miedziński

(ur. 1942), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1997 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Janusz Mierczyński

(ur. 1956), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2013 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Edward Mielcarzewicz

(1924-2013), mgr inż. budownictwa wodnego (Politechnika Wrocławska). Od 1973 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej (od 1990 – Wydziale Inżynierii Środowiska) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej (1984-1990).

Tadeusz Mikulczyński

(1951-2015), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2001 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jan Mikuś

(1936–2003), mgr matematyki (Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Opolu). Od 2000 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Stefan Miller

(ur. 1929), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1976 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Mirosław Miller

(ur. 1953), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). W 2006 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Maria Miłkowska

(1902–1996), inż. elektronik (Politechnika Warszawska). Od 1959 profesor na Wydziale Łączności (od 1966 – Wydziale Elektroniki) Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Miller

(ur. 1945), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2011 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Miniewicz

(ur. 1953), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie fizyki (Politechnika Wrocławska). Od 1998 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Mirski

(ur. 1949), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Adam Mitzel

(1908–1976), inż. budownictwa (Wyższa Szkoła Techniczna w Charlottenburgu). Od 1960 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1961–1963). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1954–1958).

Jan Misiewicz

(ur. 1952), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie fizyki (Politechnika Wrocławska). Od 1999 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Podstawowych Problemów Techniki (2002–2008).

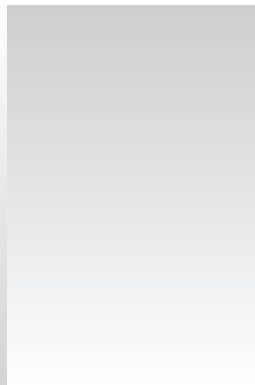
Jacek Młochowski

(ur. 1937), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1983 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Antoni C. Mituś

(ur. 1952), mgr fizyki (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie). Od 2013 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Bronisława Morawiecka

(ur. 1926), mgr filozofii w zakresie biologii (Uniwersytet Wrocławski). Profesor Uniwersytetu Wrocławskiego (1976). W 1998 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Michał Morayne

(ur. 1958), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2007 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Janusz Mrocza

(ur. 1952), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1996 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Politechniki Lubelskiej (2014).

Mieczysław Moszkowicz

(ur. 1946), mgr ekonomii (Wyższa Szkoła Ekonomiczna we Wrocławiu). Od 2001 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Roman Mromliński

(1906-1982), inż. budownictwa wodnego (Politechnika Lwowska). Od 1965 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Edmund Motyl

(ur. 1943), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2008 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Juliusz Mrozowicz

(1938-2002), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 1997 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Mulak

(ur. 1936), mgr inż. łączności (Politechnika Wrocławska), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 1986 profesor na Wydziale Elektroniki, a następnie (2002) na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektroniki (1990–1996). Rektor Politechniki Wrocławskiej (1996–2002). Doktor *honoris causa* Uniwersytetu Narodowego

»Politechnika Lwowska« we Lwowie (2001).

Mieczysław Napierała

(1931–1985), mgr ekonomii (Wyższa Szkoła Ekonomiczna we Wrocławiu). Od 1978 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Władysława Mulak

(ur. 1938), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2003 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Natusiewicz

(1927–2008), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1995 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Barbara Namysłowska-Wilczyńska

(ur. 1947), mgr geologii (Uniwersytet Wrocławski). Od 2009 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Zdzisław Nawrocki

(ur. 1942), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2010 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Adam Negrusz

(1921–1994), mgr inż. mechanik (Politechnika Śląska w Gliwicach). Od 1971 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Jan Nikliborc

(1902–1991), mgr filozofii w zakresie fizyki (Uniwersytet Jana Kazimierza we Lwowie). Od 1951 profesor w Katedrze Fizyki w strukturze Wydziału Łączności Politechniki Wrocławskiej.

Ngoc Thanh Nguyen

(ur. 1963), mgr inż. informatyk (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Karol Nitsch

(ur. 1944), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

Ernest Niemczyk

(ur. 1941), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 2001 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Czesław Nosal

(ur. 1942), mgr psychologii (Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu). Od 1990 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Paweł Nowacki

(1905–1979), inż. elektryk (Politechnika Lwowska). Od 1950 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Marian Nowak

(1929–2014), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1984 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Henryk Nowak

(ur. 1952), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 2013 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Tomasz Nowakowski

(ur. 1953), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

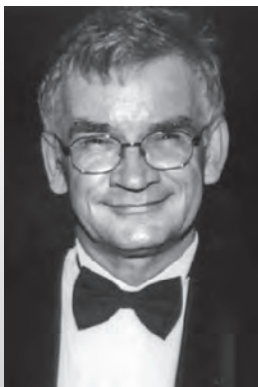
Jerzy Nowak

(ur. 1942), mgr fizyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2001 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Romuald Nowicki

(1931–2010), mgr fizyki (Uniwersytet Wrocławski), mgr inż. łączności (Politechnika Wrocławska). Od 1980 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektroniki (1984–1985, 1996–1999). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1990–1993).

Andrzej Noworyta

(ur. 1947), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1990 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Wojciech Okrański

(ur. 1950), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2004 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Franciszek Nowotny

(1904-1972), inż. chemik (Politechnika Lwowska). Profesor na Wydziale Chemii Technicznej (1946), a następnie (1947) Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Dziekan Wydziału Chemii Technicznej (1946-1947).

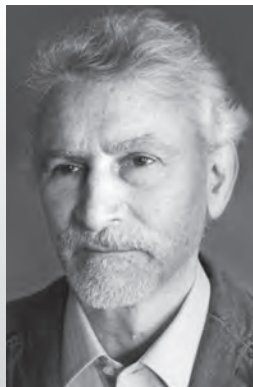
Józef Oleksyszyn

(ur. 1950), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2011 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Ochęduszek

(1899-1969), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Profesor Politechniki Lwowskiej (1937). W 1947 profesor na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu.

Zbigniew Olszak

(ur. 1946), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2004 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Podstawowych Problemów Techniki (2008-2012).

**Teresa Orłowska-
-Kowalska**

(ur. 1948), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2004 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Ożyhar

(ur. 1954), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2006 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Edward Osada

(ur. 1947), mgr inż. geodezji urzędzeń rolnych (Akademia Rolnicza we Wrocławiu). Od 2001 profesor na Wydziale Górniczym (od 2004 - Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii) Politechniki Wrocławskiej.

Maksymilian Pająk

(ur. 1938), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1989 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Osadnik

(ur. 1936), mgr inż. łączności (Politechnika Wrocławska). Od 1992 profesor na Wydziale Elektroniki, a następnie (2002) na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

Edward Palczak

(1931–2013), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1996 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Regina Paszkiewicz

(ur. 1958), mgr inż. technologii elektronicznej (Instytut Elektrotechniczny w Leningradzie). Od 2012 profesor na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

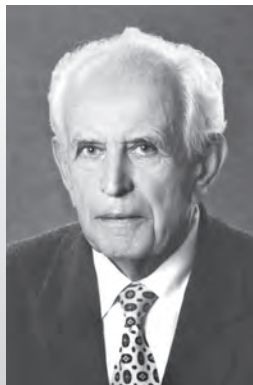
Andrzej Piasecki

(1948–2008), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2008 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Marianna Pawlaczyk-Szpila

(1923–2005), mgr mikrobiologii lekarskiej (Akademia Medyczna we Wrocławiu). Od 1972 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej (od 1990 - Wydziale Inżynierii Środowiska) Politechniki Wrocławskiej.

Kazimierz Pieczonka

(ur. 1925), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1986 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Janusz M. Pawlikowski

(ur. 1943), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1987 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Marian Piekarski

(1935–2010), mgr inż. łączności (Politechnika Wrocławska). Od 1978 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Pieniążek

(1922-2002), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1973 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (1968-1972, 1981-1987).

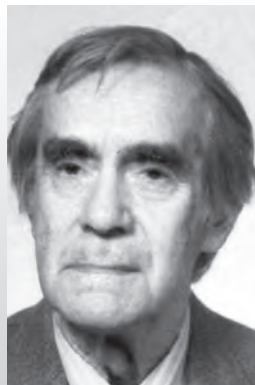
Włodzimierz Pihowicz

(ur. 1938), mgr inż. maszyn okrętowych (Politechnika Gdańska). Profesor Politechniki Poznańskiej (1992). W 2001 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

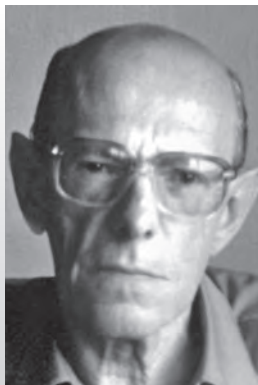
Jacek Piętowski

(ur. 1948), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Bronisław Piławski

(1919-2008), mgr nauk ekonomiczno-handlowych (Uniwersytet Jana Kazimierza we Lwowie, Akademia Handlowa w Krakowie). Od 1970 profesor na Wydziale Inżynierijno-Ekonomicznym (od 1972 – Wydziale Informatyki i Zarządzania) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierijno-Ekonomicznego (1968-1972) i Wydziału Informatyki i Zarządzania (1981-1987).

Krzysztof Pigoń

(1925-2001), mgr filozofii w zakresie chemii (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie). Od 1970 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Edward Pliński

(ur. 1948), mgr fizyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2013 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Janusz Plutecki

(ur. 1937), mgr inż. mechanik energetyki (Politechnika Wrocławska). Od 1994 profesor na Wydziale Mechanicznym, a następnie (2001) na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Halina Podbielska

(ur. 1954), mgr inż. podstawowych problemów techniki (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Edwin Płazek

(1898-1964), inż. chemik (Politechnika Lwowska). W 1936 profesor Politechniki Lwowskiej. Profesor na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1945), a następnie (1951) Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (1952-1954, 1960-1961). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1955-1959).

Zbigniew Pohl

(ur. 1929), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1991 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Podarewski

(1908-1972), inż. mechanik (Politechnika Warszawska). Od 1950 profesora na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Poprawski

(ur. 1948), mgr fizyki (Uniwersytet Wrocłowski). Od 2001 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Porębski

(1931–2001), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1969 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Prorektor (1968–1969) i rektor (1969–1980) Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Instytutu Politechnicznego w Kijowie (1980).

Franciszek Przewirski

(1888–1960), inż. budownictwa (C.K. Szkoła Politechniczna we Lwowie). Od 1949 profesor na Wydziale Inżynierii (od 1954 – Budownictwa Lądowego) Politechniki Wrocławskiej.

Marian Poźniak

(1928–2009), mgr sztuk artysta plastyk (Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie). Od 1993 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Franciszek Przystupa

(ur. 1947), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2011 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Elżbieta Przesmycka

(ur. 1949), mgr inż. budownictwa lądowego, mgr inż. architekt (Politechnika Krakowska). Od 2015 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Witold Pytel

(ur. 1948), mgr inż. budownictwa lądowego, mgr ekonomii (Politechnika Wrocławska, Akademia Ekonomiczna we Wrocławiu). Od 2015 profesor na Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Rabek

(1906–1965), inż. chemik (Politechnika Warszawska). Od 1962 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Radosz

(ur. 1954), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie fizyki (Politechnika Wrocławska). Od 2013 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Bohdan Radomyski

(1931–2012), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1988 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Radzik

(ur. 1949), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2009 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Edward Radosiński

(ur. 1949), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Ewaryst Rafajłowicz

(ur. 1953), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1996 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Florian Ratajczyk

(ur. 1929), mgr inż. optyk (Politechnika Wrocławska). Od 1977 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Rink

(1930–2004), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1995 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Waldemar Rebizant

(ur. 1966), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2012 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektrycznego (od 2012). Doktor *honoris causa* Uniwersytetu Ottona von Guerickego w Magdeburgu (2014).

Błażej Roga

(1895–1977), inż. chemik (Politechnika Lwowska). Profesor na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1947), a następnie (1951) Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1970).

Janusz Rębielak

(ur. 1955), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 2006 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Rogala

(ur. 1929), mgr inż. budownictwa wodnego (Politechnika Wrocławska). Od 1986 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego (od 1990 – Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego) Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1993–1996).

Ryszard Rohatyński

(ur. 1936), mgr inż. mechanik energetyki (Politechnika Wrocławska). Od 1983 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Ropuszyński

(1920–1995), mgr inż. chemii (Politechnika Śląska w Gliwicach). Od 1970 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Józef Rohleder

(1925–2003), mgr filozofii w zakresie chemii (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie). Od 1971 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Uniwersytetu w Rennes (1988).

Eugeniusz Rosołowski

(ur. 1947), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2004 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Witold Romer

(1900–1967), inż. chemik (Politechnika Lwowska). Profesor na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1948), a następnie (1951) na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (1958–1960).

Szczepan Roszak

(ur. 1952), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2003 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Witold Roter

(1932–2015), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Profesor Uniwersytetu Wrocławskiego (1984). W 1998 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Jan Różycki

(1901–1991), inż. dróg i mostów (Politechnika Warszawska). Od 1966 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej.

Wilhelm Rotkiewicz

(1906–1983), inż. elektryk (Politechnika Warszawska). Od 1954 profesor na Wydziale Łączności Politechniki Wrocławskiej.

Eugeniusz Rusiński

(ur. 1949), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1996 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechanicznego (2005–2008). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (2008–2012 i od 2012).

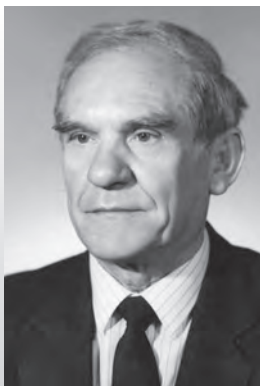
Jerzy Rozpędowski

(1929–2012), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1974 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Jan D. Rutkowski

(ur. 1940), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1988 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej (od 1990 - Wydziale Inżynierii Środowiska) Politechniki Wrocławskiej.

Marian Rutkowski

(ur. 1923), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1973 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Wiesław Rybak

(ur. 1951), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Zdzisław Ruziewicz

(1925-1997), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1975 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Adam Rybarski

(1930-2001), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 1967 profesor w Katedrze Matematyki Politechniki Wrocławskiej.

Marek Rybaczuk

(ur. 1952), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie fizyki (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Kazimierz Rykaluk

(ur. 1941), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 1999 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Czesław Ryll-Nardzewski

(1926–2015), mgr filozofii w zakresie matematyki (Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie). Profesor Uniwersytetu Warszawskiego (1954). Od 1976 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

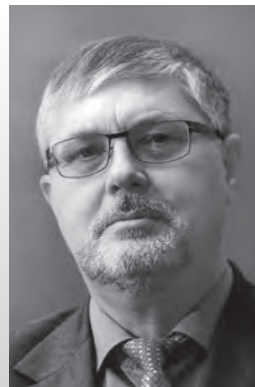
Jan Sajkiewicz

(1928–1995), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 1973 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Akademii Górniczej we Freibergu (1980).

Michał Ryznar

(ur. 1957), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie matematyki (Politechnika Wrocławska). Od 2013 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Marek Samoć

(ur. 1951), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Zygmunt Sadowski

(ur. 1947), mgr chemii (Uniwersytet Wrocławski). Od 2005 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Zdzisław Samsonowicz

(ur. 1923), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1972 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie (2010).

Mieczysław Sasiadek

(1905–1973), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Od 1949 profesor na Wydziale Mechanicznym, a następnie (1954) na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechanicznego (1949–1950) i Wydziału Mechaniczno-Energetycznego (1956–1958, 1963–1968).

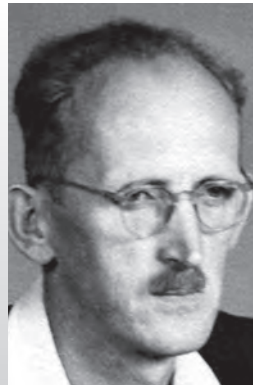
Krzysztof Sibilski

(ur. 1952), mgr inż. mechanik (Politechnika Warszawska). Od 2005 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Jerzy Schroeder

(1912–2000), inż. chemik (Politechnika Lwowska). Od 1964 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (1956–1958 i 1962–1964). Rektor Politechniki Wrocławskiej (1982).

Zbigniew Siciński

(1910–1991), inż. elektryk (Politechnika Lwowska). Od 1964 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Mieczysław Seweryniak

(1929–2015), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1989 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jeremi Sieczkowski

(ur. 1928), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska). Od 1983 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego (od 1990 – Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego) Politechniki Wrocławskiej.

Adam Sielicki

(ur. 1933), mgr inż. łączności (Politechnika Wrocławska). Od 1973 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Sikorski

(ur. 1928), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1976 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Teresa Siemieniowska

(ur. 1931), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1976 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Lech Sitnik

(ur. 1948), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2008 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Miron Sikorski

(1925–2009), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1983 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Siwoń

(1938–2014), mgr inż. urządzeń sanitarnych (Politechnika Wrocławska). Od 1988 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej (od 1990 - Wydziale Inżynierii Środowiska) Politechniki Wrocławskiej.

Jacek Skarżewski

(ur. 1949), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2001 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Zofia Skrowaczewska

(1909–1995), inż. chemik (Politechnika Lwowska). Od 1967 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Adam Skoczylas

(ur. 1925), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1994 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Ewa Skubalska-Rafajłowicz

(ur. 1953), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Jerzy I. Skowroński

(1901–1986), inż. elektryk (Politechnika Warszawska). Profesor na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1947), a następnie (1949) na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego (1946–1947) i Wydziału Elektrycznego (1949–1952). Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1979).

Krzysztof Skudlarski

(1930–1995), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1987 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Witold Słwko

(ur. 1940), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1999 profesor na Wydziale Elektroniki, a następnie (2002) na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

Czesław Smutnicki

(ur. 1954), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2005 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Dionizy Smoleński

(1902-1984), inż. elektryk (Politechnika Warszawska). Profesor na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1948), a następnie (1951) na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki w strukturze Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1949-1951). Rektor Politechniki Wrocławskiej (1951-1960). Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1961) i Politechniki Warszawskiej (1976).

Marian Sobierajski

(ur. 1947), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1996 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektrycznego (2005-2012).

Tadeusz Smolnicki

(ur. 1963), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2014 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Roman Sobolski

(1911-1988), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Od 1954 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

W. Andrzej Sokalski

(ur. 1948), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Sroczyński

(1922–2007), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1980 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Jadwiga Sołoducho

(ur. 1945), mgr farmacji (Akademia Medyczna we Wrocławiu). Od 2009 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Bohdan Staliński

(1924–1993), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1964 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Stanisław Sołowij

(1929–2009), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1987 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Architektury (1974–1981).

Marian Stangenberg

(1910–1986), inż. rolnik (Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie). Profesor na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1946). Od 1951 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Wrocławskiej.

Jerzy Stańda

(1924–2011), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1979 profesor na Wydziale Mechaniczno–Energetycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechaniczno–Energetycznego (1981–1987 i 1993–1996).

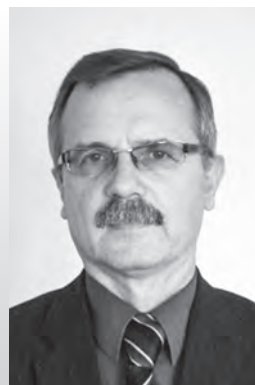
Ryszard Steller

(ur. 1948), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2008 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Staroń

(1932–1996), mgr inż. górnictwa (Akademia Górniczo–Hutnicza w Krakowie). Profesor Politechniki Lubelskiej (1988). W 1988 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej.

Krzysztof Stempak

(ur. 1956), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2002 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Hugo Steinhaus

(1887–1972), dr filozofii w zakresie matematyki (Uniwersytet we Lwowie, Uniwersytet w Getyndze). Profesor Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie (1920). Od 1945 profesor na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Dziekan Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii (1945–1947).

Barbara Stępniewska–Janowska

(ur. 1931), mgr inż. architekt (Politechnika Krakowska). Od 1996 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Elżbieta Stilger-Szydło

(ur. 1948), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 2005 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Strumiński

(ur. 1931), mgr inż. górnictwa (Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie). Od 1989 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Górniczego (1984–1987).

Aleksander Streubel

(ur. 1937), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2004 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jarosław Stryczek

(ur. 1950), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2008 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Dobrosław Strożeczki

(1898–1961), inż. dróg i mostów (Politechnika Lwowska). Od 1960 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej.

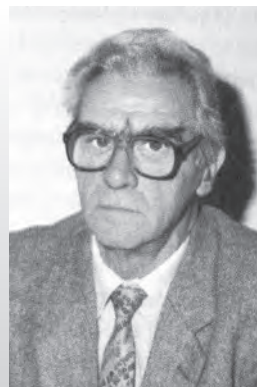
Stefan Stryczek

(1921–1997), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1979 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechanicznego (1981–1987).

Tomasz Strzelecki

(ur. 1945), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 1998 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Bogdan Stypułkowski

(ur. 1929), mgr inż. komunikacji (Politechnika Wrocławska). Od 1987 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego (od 1990 - Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego) Politechniki Wrocławskiej.

Klaus Strzodka

(1927-2005), inż. górnik (Akademia Górnicza we Freibergu). Profesor Akademii Górniczej we Freibergu (1966). W 1995 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1985).

Edward Sucharda

(1891-1947), inż. chemik (C.K. Szkoła Politechniczna we Lwowie). Profesor Politechniki Lwowskiej (1921). Od 1945 profesor na Wydziale Chemii Technicznej Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Dziekan Wydziału Chemii Technicznej (1945-1946). Prorektor Politechniki w strukturze Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1945-1947).

Krystyn Styczeń

(ur. 1947), mgr inż. elektronik (Kijowski Instytut Politechniczny). Od 2015 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Tomasz T. Suchecki

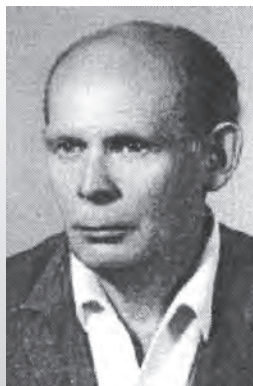
(ur. 1953), mgr inż. chemii (Politechnika Śląska w Gliwicach). Od 2006 profesor na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej.

Jacek Suchodolski

(ur. 1950), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 2010 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Jan Suwalski

(1916–2010), mgr inż. budownictwa (Politechnika Warszawska). Od 1980 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego (od 1990 – Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego) Politechniki Wrocławskiej.

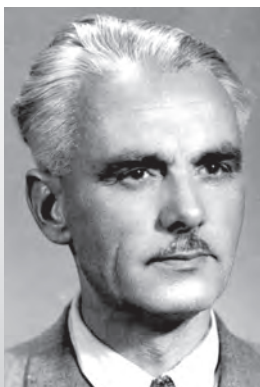
Tadeusz Sulima

(ur. 1919), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1979 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Ludomir Suwalski

(1911–1964), inż. komunikacji i urzędzeń miejskich (Politechnika Warszawska). Profesor na Wydziale Budownictwa Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1948), a następnie (1949) na Wydziale Inżynierii Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa (1948–1949).

Marian Suski

(1905–1993), inż. elektryk (Politechnika Warszawska). Od 1959 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Juliusz Sworakowski

(ur. 1943), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1980 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Maciej Sysło

(ur. 1945), mgr matematyki (Politechnika Wrocławska). Profesor Uniwersytetu Wrocławskiego (1991). W 1998 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

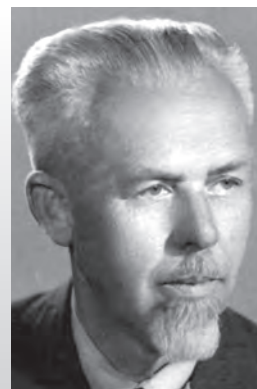
Krzysztof Szajowski

(ur. 1950), mgr inż. matematyki (Politechnika Wrocławska). Od 2014 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Janusz Szafran

(ur. 1943), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektrycznego (1999–2005). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (2005–2008). Doktor *honoris causa* Uniwersytetu Ottona von Guerickego w Magdeburgu (2006).

Wacław Szarejko

(1902–1980), inż. komunikacji i urzędzeń miejskich (Politechnika Warszawska). Od 1964 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej (1951–1953) i Wydziału Budownictwa Lądowego (1955–1956).

Zygmunt Szafran

(1923–1991), mgr inż. budownictwa (Politechnika Wrocławska), mgr historii sztuki (Uniwersytet Wrocławski). Od 1972 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej.

Mieczysław Szata

(ur. 1946), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2014 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Kazimierz Szawłowski

(1898–1969), inż. budowy maszyn (Politechnika Lwowska). Profesor na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1948), a następnie (1949) na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Bogdan Szczygiel

(ur. 1951), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2010 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

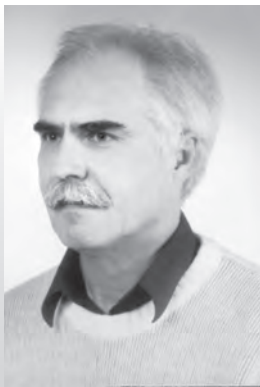
Anna Szaynok

(1924–2012), mgr inż. chemii (Politechnika Łódzka). Od 1977 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Robert Szewalski

(1903–1993), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Profesor Politechniki Gdańskiej (1946). W 1948 profesor na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu.

Włodzimierz Szczepaniak

(ur. 1951), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2006 profesor na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej.

Ludger Szklarski

(1912–2003), inż. górnik (Instytut Górnictwa w Leningradzie). Profesor Akademii Górniczej w Krakowie (1948). W 1952 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Bolesław Szmidt

(1908–1995), inż. architekt (Politechnika Warszawska). Od 1956 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Zygmunt Szparkowski

(1902–1988), inż. elektryk (Politechnika Warszawska). W 1950 profesor na Wydziale Elektrycznym, a następnie (1952) na Wydziale Łączności (od 1966 – Wydziale Elektroniki) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Łączności (1951–1952, 1956–1960). Prorektor (1952–1955) i rektor Politechniki Wrocławskiej (1960–

1969). Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1974) i Uniwersytetu Technicznego w Dreźnie (1978).

Aleksander Szniolis

(1891–1963), inż. metalurg (Instytut Politechniczny w Piotrogradzie), inż. sanitarny (Uniwersytet Harvarda). Od 1954 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej (1951).

Antoni Szydło

(ur. 1947), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 2004 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Maria M. Szostak

(ur. 1940), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2003 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Henryk Szymański

(1931–2014), mgr inż. elektroniki (Politechnika Wrocławska). Od 1983 profesor na Wydziale Elektroniki, a następnie (2002) na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektroniki (1985–1990).

Władysław Ślebodziński

(1884–1972), mgr filozofii w zakresie matematyki (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie, Uniwersytet w Getyndze). Profesor na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1947). Od 1950 profesor w Katedrze Matematyki Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1965), Politechniki Poznańskiej (1967) i Uniwersytetu Wrocławskiego (1970).

Jerzy Świątek

(ur. 1953), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2010 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Informatyki i Zarządzania (1993–1999, 2005–2012). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1999–2005).

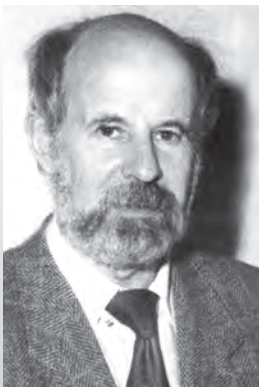
Lech Śliwowski

(ur. 1934), mgr inż. komunikacji (Politechnika Wrocławska). Od 2000 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej.

Maria Świdzka-Bróz

(ur. 1947), mgr inż. urządzeń sanitarnych (Politechnika Wrocławska). Od 1997 profesor na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej.

Paweł Śniady

(ur. 1941), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Wrocławska). Od 1986 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego (od 1990 – Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego) Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Święcki

(1921–2000), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1971 profesor na Wydziale Chemicznym, a następnie (1978) na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej.

Iwan Tabakow

(ur. 1943), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Profesor Uniwersytetu Technicznego w Sofii (1996). Od 1998 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Jerzy Teisseyre

(1902–1988), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Od 1957 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Lotniczego Politechniki Wrocławskiej (1949–1951) i Wydziału Mechanicznego (1954–1956).

Krzysztof Tchoń

(ur. 1951), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1996 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Mieczysław Teisseyre

(1925–2008), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1987 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Teisseyre

(1911–2000), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Od 1969 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Zdzisław Teresiak

(1925–2009), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1973 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektrycznego (1981–1984).

Marek Tłaczała

(ur. 1949), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej.

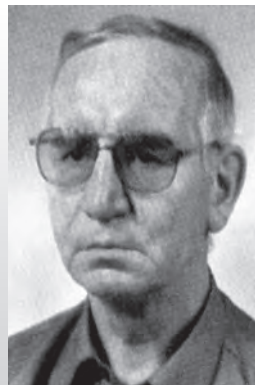
Jan Tomaszewski

(1929–1991), mgr geologii (Uniwersytet Wrocławski). Od 1983 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Tomankiewicz

(1915–1969), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1962 profesor na Wydziale Łączności (od 1966 – Wydziale Elektroniki) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Łączności (1954–1955).

Władysław Tomczak

(1939–2005), mgr inż. urządzeń sanitarnych (Politechnika Wrocławska). Od 1990 profesor na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej.

Zdzisław Tomasiak

(1900–1970), inż. chemik (Politechnika Lwowska). Od 1951 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (1954–1956).

Kazimierz Tomków

(1922–1994), mgr inż. chemii (Politechnika Śląska w Gliwicach). Od 1983 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Janusz Trawczyński

(ur. 1953), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2006 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jan Trojak

(1913–1994), inż. elektryk (Politechnika Lwowska, Wyższa Szkoła Techniczna w Gdańsku). Od 1962 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektrycznego (1964–1966). Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1994).

Andrzej Trochimczuk

(ur. 1959), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2008 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (od 2012).

Adam Troskoleński

(1901–1982), inż. mechanik (Politechnika Warszawska). Od 1957 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Elżbieta Trocka-Leszczyńska

(ur. 1947), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Architektury (1999–2005 i od 2011).

Stanisław Trybuła

(1932–2008), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 1973 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Hubert Trzaska

(ur. 1939), mgr inż. łączności (Politechnika Wrocławska). Od 1999 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Roman Tyka

(ur. 1924), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1982 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

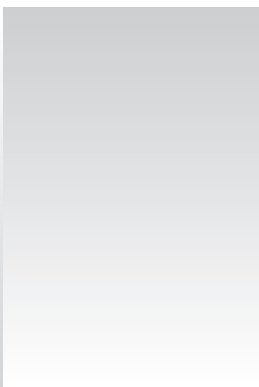
Włodzimierz Trzebiatowski

(1906-1982), inż. chemik (Politechnika Lwowska). Profesor Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie (1937). W 1945 profesor Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Od 1951 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (1976), Uniwersytetu Wrocławskiego (1970), Uniwersytetu Warszawskiego (1977), Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (1977) i Uniwersytetu Poznańskiego (1981).

Kazimierz Ukleja

(ur. 1932), mgr inż. komunikacji (Politechnika Wrocławska). Profesor w Instytucie Górnictwa Odkrywkowego POLTEGOR we Wrocławiu (1989). W 1997 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej.

Ilona Turowska-Tyrk

mgr chemii (Uniwersytet Warszawski). Od 2012 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Wacław Urbańczyk

(ur. 1956), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie fizyki (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Veneta Videnova-Adrabińska

(ur. 1949), fizyk ze specjalnością fizyki atomowej (Uniwersytet Sofijski). Od 2013 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jacek Wańkowicz

(ur. 1949), mgr inż. elektryk (Politechnika Wroclawska). Od 2013 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Jerzy Walendziewski

(ur. 1948), mgr inż. chemii (Politechnika Wroclawska). Od 2005 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (2008–2012 i od 2012).

Mieczysław Warmus

(1918–2007), mgr filozofii w zakresie matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 1958 profesor w Katedrze Matematyki Politechniki Wrocławskiej.

Władysław Walkowiak

(ur. 1941), mgr inż. chemii (Politechnika Wroclawska). Od 2001 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Aleksander Weron

(ur. 1945), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 1983 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Podstawowych Problemów Techniki (1984–1990).

Karina Weron

(ur. 1945), mgr fizyki (Uniwersytet Wrocławski). Od 2001 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Cecylia Wesołowska

(1920–1988), mgr filozofii w zakresie fizyki (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie). Od 1977 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Rafał Weron

(ur. 1971), mgr inż. w zakresie matematyki stosowanej (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Bogumił Węgliński

(ur. 1939), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1993 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Mirosław Werszko

(ur. 1931), mgr inż. mechanik energetyki (Politechnika Wrocławska). Od 1986 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Bogdan Węglorz

(ur. 1942), mgr matematyki (Uniwersytet Wrocławski). Profesor Uniwersytetu Wrocławskiego (1989). W 2002 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Wojciech Wieleba

(ur. 1959), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2014 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Artur Wilczyński

(ur. 1947), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2007 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Jadwiga Więckowska

(ur. 1937), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1992 profesor na Wydziale Górniczym (od 2004 – Wydziale Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii) Politechniki Wrocławskiej.

Kazimiera A. Wilk

(ur. 1952), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2001 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Więckowski

(ur. 1952), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej. Prorektor (2002–2008) i rektor Politechniki Wrocławskiej (2008–2012 i od 2012). Honorowy profesor Uniwersytetu w Óbudzie (2011). Doktor *honoris causa* Uniwersytetu Narodowego »Politechnika Lwowska« we Lwowie (2011) i Moskiewskiego Instytutu Energetycznego (2014).

Kazimierz Wilkosz

(ur. 1952), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Tomasz Winnicki

(ur. 1934), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1977 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej (od 1990 – Wydziale Inżynierii Środowiska) Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1984–1990). Doktor *honoris causa* Politechniki Częstochowskiej (2007). Honorowy profesor Politechniki Lubelskiej (2011).

Wiktor Wiśniowski

(1903–1990), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Profesor na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1948), a następnie (1949) Wydziale Mechanicznym oraz (1954) Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechanicznego (1952–1954) i Wydziału Mechaniczno-Energetycznego (1958–1960 i 1961–1963).

Andrzej Wiszniewski

(ur. 1935), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 1972 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Prorektor (1981) i rektor Politechniki Wrocławskiej (1990–1996). Doktor *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (2001), Uniwersytetu Stanowego Connecticut (1993) i Uniwersytetu Narodowego »Politechnika Lwowska« we Lwowie, Ukraina (1999).

Stanisław Witek

(1932–2015), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1983 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

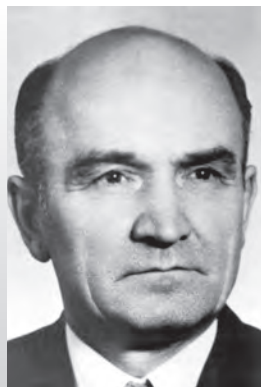
Sewer Wiśniewski

(1926–2011), mgr inż. budownictwa lądowego (Politechnika Warszawska). Profesor w Centralnym Ośrodku Badawczo-Projektowym Górnictwa Odkrywkowego POLTEGOR we Wrocławiu (1976). Od 1981 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej.

Walter Wojciechowski

(1937–2010), mgr chemii (Uniwersytet Wrocławski). Od 1975 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Konstanty Wołkowiński

(1915–1987), inż. elektryk (Politechnika Lwowska). Od 1968 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektrycznego (1966–1981).

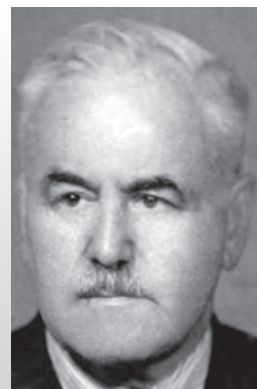
Kazimierz Wójs

(ur. 1947), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 2005 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Michał Woźniak

(ur. 1969), mgr inż. inżynierii biomedycznej (Politechnika Wrocławska). Od 2015 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Wróbel

(1886–1974), inż. architekt (C.K. Szkoła Politechniczna we Lwowie). Profesor na Wydziale Budownictwa Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1949), a następnie (1949) na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Budownictwa (1945–1947).

Arkadiusz Wójs

(ur. 1971), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie fizyki (Politechnika Wrocławska). Od 2009 profesor na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej.

Teodor Wróblewski

(1900–1982), inż. mechanik (Politechnika Warszawska). Od 1950 profesor na Wydziale Mechanicznym, a następnie (1954) Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechaniczno-Energetycznego (1954–1956 i 1960–1961).

Zbigniew Wróblewski

(ur. 1945), mgr inż. elektryk (Politechnika Wrocławska). Od 2005 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektrycznego (1996-1999).

Jerzy Zabrzewski

(ur. 1935), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1991 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Józef Wysocki

(1907-1971), mgr filozofii w zakresie matematyki (Uniwersytet Stefana Batoryego w Wilnie), inż. mechanik (Politechnika Warszawska). Od 1951 profesor na Wydziale Lotniczym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Lotniczego (1951-1954).

Andrzej Zabża

(1931-2008), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1980 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Wyszyński

(1929-1997), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1974 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechaniczno-Energetycznego (1968-1976 i 1978-1981).

Mieczysław Zachara

(1911-1999), inż. budownictwa (Politechnika Lwowska). Od 1962 profesor na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej.

Marek Zakrzewski

(1923–1996), inż. mechanik (Akademia Górnicza w Krakowie). Od 1962 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Mechanizacji Rolnictwa (1956–1958) i Wydziału Mechanicznego (1958–1964).

Wojciech Zamojski

(ur. 1939), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1987 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej.

Adam Zaleski

(ur. 1928), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1990 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Piotr Zaremba

(1910–1993), inż. budownictwa (Politechnika Lwowska). W 1954 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Janusz Zaleski

(ur. 1955), mgr inż. podstawowych problemów techniki w zakresie matematyki (Politechnika Wrocławska). Od 2005 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Jan Zarzycki

(ur. 1949), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 2004 profesor na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Elektroniki (2008–2012 i od 2012).

Jerzy Zawadzki

(1923–2000), mgr inż. mechanik (Akademia Górnicza w Krakowie). Od 1962 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Stefan Zieliński

(ur. 1935), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 2002 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Jerzy Zdanowski

(ur. 1936), mgr inż. elektronik (Politechnika Wrocławska). Od 1989 profesor na Wydziale Elektroniki, a następnie (2002) na Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1996–2002).

Kazimierz Ziemiański

(1926–2002), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1989 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Mieczysław Zembrzusi

(1927–1990), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1979 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Edward Ziobro

(1926–1999), lekarz medycyny (Akademia Medyczna we Wrocławiu). Od 1984 profesor na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej.

Zdzisław Ziotkowski

(1904–1985), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Od 1960 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Chemicznego (1961–1962). Doktor *honoris causa* Państwowego Instytutu Technologicznego w Leningradzie (1978).

Józef Zwierzycki

(1888–1961), dr filozofii w zakresie geologii (Uniwersytet Berliński), inż. górnik (Wyższa Szkoła Techniczna w Charlottenburgu). W 1946 profesor na Wydziale Hutniczo-Górnicyzm Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Dziekan Wydziału Hutniczo-Górnicyzm (1945–1946).

Kazimierz Zipser

(1875–1961), inż. kolejnictwa (C.K. Szkoła Politechniczna we Lwowie). Profesor Politechniki Lwowskiej (1921). Profesor na Wydziale Budownictwa Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, (1947), a następnie (1949) na Wydziale Inżynierii (od 1954 – Wydziale Budownictwa Lądowego) Politechniki Wrocławskiej. Prorektor Politechniki w strukturze Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu (1947–1949).

Jerzy Zwoździak

(ur. 1952), mgr inż. inżynierii środowiska (Politechnika Wrocławska). Od 1996 profesor na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska (1993–1999).

Tadeusz Zipser

(ur. 1930), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1976 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Rektor Politechniki Wrocławskiej (1981).

Ryszard Żabiński

(ur. 1929), mgr inż. architekt (Politechnika Wrocławska). Od 1983 profesor na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej.

Henryk Żebrowski

(ur. 1930), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1986 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Doktor *honoris causa* Uniwersytetu im. Świętego Cyryla i Metodego w Skopje (2008).

Danuta Żuchowska

(ur. 1934), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1999 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej Żeleński

(1920–2007), mgr inż. elektryk (Politechnika Śląska w Gliwicach). Od 1972 profesor na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Ryszard Żuchowski

(1933–1998), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1991 profesor na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej.

Adam Żeleski

(1902–1975), inż. mechanik (Politechnika Lwowska). Od 1962 profesor na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Wrocławskiej.

Tadeusz Żur

(1925–2001), mgr inż. mechanik (Politechnika Wrocławska). Od 1974 profesor na Wydziale Górniczym Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Górniczego (1975–1981).

Stanisław Żurkowski

(1904–1972), inż. metalurg (Akademia Górnicza w Krakowie). Od 1964 profesor na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Wrocławskiej.

Wiesław Żyrnicki

(ur. 1943), mgr inż. chemii (Politechnika Wrocławska). Od 1991 profesor na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew Żyszkowski

(1910–1988), inż. elektryk (Politechnika Warszawska). Od 1954 profesor na Wydziale Łączności (od 1966 – Wydziale Elektroniki) Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału Łączności (1952–1954, 1960–1966) i Wydziału Elektroniki (1966–1968). Prorektor Politechniki Wrocławskiej (1958–1959).

POSŁOWIE

WYDZIAŁOWA STRUKTURA POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ I JEJ TYTULARNI PROFESOROWIE

Szkoły akademickie powojennego Wrocławia ustanowił dekret z 24 sierpnia 1945 roku, którym powołano Uniwersytet Wrocławski oraz Politechnikę Wrocławską¹. Akt prawny przewidywał utworzenie uczelni technicznej z czterema wydziałami: Wydziałem Chemicznym, Wydziałem Mechaniczno-Elektrotechnicznym, Wydziałem Budownictwa oraz Wydziałem Hutniczo-Górnictwem. Względny organizacyjny sprawiły jednak, że 19 września 1945 roku (w dniu wejścia w życie dekretu) rozpoczęła działalność jedna szkoła wyższa – grupująca organizacyjnie zarówno zakłady naukowe o charakterze technicznym, jak i uniwersyteckim – której rektorem został prof. Stanisław Kulczyński. Politechniczną częścią zespolonej uczelni – o nazwie Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu² – już od początku września administrował prof. Edward Sucharda jako prorektor „dla spraw Politechniki Wrocławskiej”³.

Organizacji czterech wydziałów Politechniki Wrocławskiej w 1945 roku nie towarzyszyły akty normatywne powołujące wydziałowe katedry. Pierwsze uregulowanie prawne, po wydanym w sierpniu 1945 roku dekrete, nastąpiło w kwietniu 1946 roku⁴. Potwierdzono wówczas dalsze funkcjonowanie jedynie dwóch wydziałów: Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego⁵ oraz Wydziału Budownictwa. W sierpniu 1946

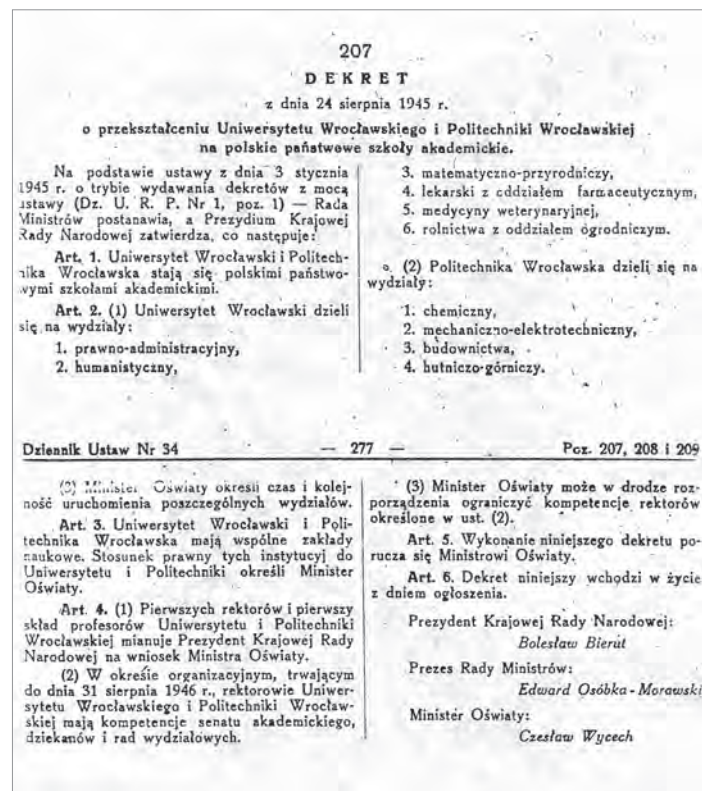
¹ Dekret z dnia 24 sierpnia 1945 roku o przekształceniu Uniwersytetu Wrocławskiego i Politechniki Wrocławskiej na polskie państwowe szkoły akademickie, Dziennik Ustaw (dalej: Dz. U.) z 1945 roku, nr 34, poz. 207.

² Zasady funkcjonowania w ten sposób zorganizowanej uczelni (wraz z argumentacją przemawiającą za jej utworzeniem w takim kształcie) por. S. Loria, *O organizacji współpracy Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu*, „Kuznica” 1946 (4 lutego), nr 4, s. 3-5.

³ Nominacja Edwarda Suchardy na stanowisko p.o. prorektora dla spraw Politechniki Wrocławskiej, 3 września 1945. Archiwum Akt Nowych (dalej: AAN), Ministerstwo Oświaty w Warszawie, sygn. 2912, s. 70-71. Uniwersytecką częścią uczelni zarządzał prorektor Uniwersytetu Wrocławskiego. Urzędy prorektorów podlegały władzy rektora Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu.

⁴ Rozporządzenie ministra oświaty z 10 kwietnia 1946 roku w sprawie uruchomienia wydziałów na Politechnice Wrocławskiej, Dziennik Urzędowy Ministerstwa Oświaty (dalej: Dz. U. Min. O.) z 1946 roku, nr 4, poz. 109. Rozporządzenie weszło w życie 8 czerwca 1946 roku.

⁵ 19 października 1946 roku Senat Akademicki Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu przyjął do wiadomości, a 1 lutego 1947 roku zaakceptował zmianę nazwy Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego na Wydział Elektromechaniczny. Por. Archiwum Uniwersytetu Wrocławskiego (dalej: AUWr), Protokoły Senatu Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu 1945-1951, sygn. R-0000/1945-51, s. 119 i 139. Nowa nazwa – Wydział Elektromechaniczny – obowiązywała do marca 1948 roku.

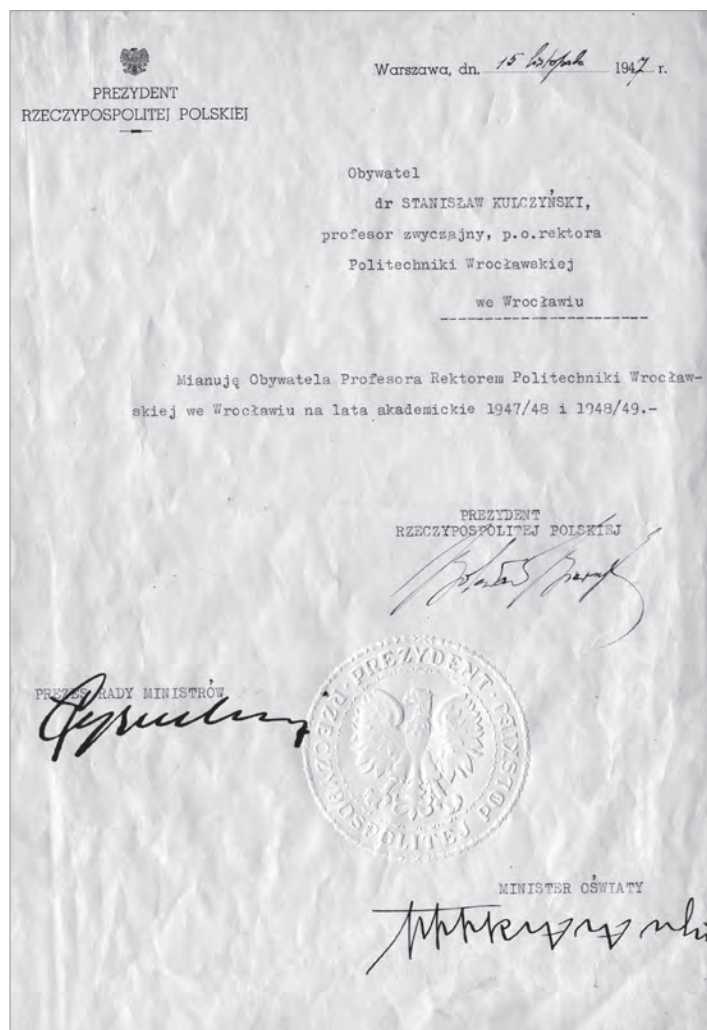
Ilustracja 5. Treść opublikowanego 19 września 1945 roku aktu prawnego powołującego wrocławskie szkoły wyższe, Dziennik Ustaw z 1945 roku, nr 34, poz. 207

roku dokonano likwidacji Wydziału Hutniczo-Górnictwa. Wydziału Chemicznego na Politechnice nie powołano. Katedry podstawowe kierunku chemicznego usytuowano w uniwersyteckich strukturach Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii⁶, a katedry technologiczne utworzyły (nieformalny lecz realnie funkcjonujący⁷) związany z Politechniką Wydział Chemii Technicznej, który w tej formule przetrwał do początku roku akademickiego 1947/1948.

15 listopada 1947 roku nastąpiła pierwsza nominacja rektorska w dziejach Politechniki Wrocławskiej, którą otrzymał – na lata 1947-1949

⁶ Rozporządzenie ministra oświaty z 30 kwietnia 1946 roku w sprawie utworzenia katedr na Uniwersytecie Wrocławskim, Dz. U. Min. O. z 1946 roku, nr 5, poz. 133. Akt prawny wszedł w życie 1 lipca 1946 roku.

⁷ Jeszcze w czerwcu 1947 roku wizytująca wrocławską uczelnię Komisja Techniczna Rady Szkolnictwa Wyższego uznała Wydział Chemii Technicznej za jednostkę organizacyjną Politechniki. Por. Sprawozdanie Komisji Technicznej powołanej przez Sekcję Techniczną Rady Szkolnictwa Wyższego, 26 czerwca 1947. AAN, Rada Szkół Wyższych, sygn. 24, s. 13; por. też protokół posiedzenia Komisji Senackiej Politechniki, 11 października 1947. Archiwum Politechniki Wrocławskiej (dalej: APWr), Rektorat, sygn. 74/1a, s. 11. Wspomina się tu o „wcieleniu Wydziału Chemii Technicznej do Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii jako Oddziału Chemii Technicznej”.

Ilustracja 6. Nominacja prof. Stanisława Kulczyńskiego na stanowisko rektora Politechniki Wrocławskiej, 15 listopada 1947. Archiwum Uniwersytetu Wrocławskiego, Akta Osobowe, sygn. RK-120

– prof. Stanisław Kulczyński⁸, mianowany kilka dni wcześniej rektorem Uniwersytetu. Utrzymano więc unię wrocławskich szkół wyższych, jednak z wyraźnym podkreśleniem odrębności organizacyjnej uczelni tworzących tę wspólnotę. Formalne sprawowanie funkcji rektorskiej przez prof. Kulczyńskiego w niczym nie zakłócało wewnętrznych rozwiązań organizacyjnych, w których główną rolę na Politechnice na-

⁸ Nominacja S. Kulczyńskiego na stanowisko rektora Politechniki Wrocławskiej, 15 listopada 1947. AUWr, Akta Osobowe, sygn. RK-120, s. 18.

dal odgrywał jej prorektor (od września 1947 roku – prof. Kazimierz Zipsler).

15 marca 1949 roku rozpoczęła się kadencja prof. Dionizego Smoleńskiego jako prorektora (1949–1951). W tym okresie dokonano się ostateczne wyjście uczelni ze wspólnoty organizacyjnej z Uniwersytetem Wrocławskim. Proces ten rozpoczął się 21 maja 1949 roku powstaniem w pełni decyzyjnego Senatu Politechniki Wrocławskiej⁹. Niedługo potem nastąpił intensywny rozwój struktur organizacyjnych Politechniki. We wrześniu 1949 roku dwuwydziałowa uczelnia przekształciła się w pięciowydziałową z Wydziałem Mechanicznym i Wydziałem Elektrycznym (wyodrębnionymi z Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego), Wydziałem Inżynierii i Wydziałem Architektury (powstałymi z podziału Wydziału Budownictwa)¹⁰, a także nowo ustanowionym Wydziałem Lotniczym¹¹. Dwa lata potem, formalnie 1 września 1951 roku, przywrócono Politechnice Wydział Chemiczny, na który przeniesiono wszystkie (dotąd uniwersyteckie) chemiczne katedry uruchomione w latach 1945–1951. Tym samym aktem prawnym, jakim utworzono Wydział Chemiczny, został powołany Wydział Inżynierii Sanitarnej¹².

W listopadzie 1951 roku minister szkół wyższych i nauki przyjął rezygnację prof. Stanisława Kulczyńskiego ze stanowiska rektora Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Wkrótce też nastąpiło oficjalne potwierdzenie oddzielenia Politechniki Wrocławskiej od Uniwersytetu Wrocławskiego, które przybrało formę nominacji prof. Dionizego Smoleńskiego na stanowisko p.o. rektora Politechniki Wrocławskiej „na okres roku akademickiego 1951/1952”¹³. Nominacja ta obowiązywała zatem od 1 września 1951 roku. Taką też datę przyjmuje się za początek samodzielnego bytu organizacyjnego Politechniki Wrocławskiej.

⁹ AUWr, Protokoły Senatu Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu 1945–1951, sygn. R-0000/1945–51, s. 406.

¹⁰ Rozporządzenie ministra oświaty z dnia 21 grudnia 1949 roku w sprawie zmian organizacyjnych w niektórych szkołach wyższych, Dz. U. z 1950 roku, nr 2, poz. 7.

¹¹ Rozporządzenie ministra oświaty z dnia 7 listopada 1949 roku w sprawie zmian organizacyjnych w niektórych szkołach wyższych, Dz. U. z 1949 roku, nr 60, poz. 464. W biogramach zamieszczonych w niniejszej książce przyjęto, że wydziały powstałe w 1949 roku były powiązane strukturalnie wyłącznie z Politechniką Wrocławską, a nie z ogólnymi strukturami formalnie jeszcze funkcjonującej uczelni o nazwie Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu.

¹² Rozporządzenie ministra szkół wyższych i nauki z dnia 9 listopada 1951 roku w sprawie zmian organizacyjnych na Politechnice Wrocławskiej i na Uniwersytecie Wrocławskim, Dz. U. z 1951 roku, nr 61, poz. 416.

¹³ Nominacja D. Smoleńskiego na stanowisko pełniącego obowiązki rektora Politechniki Wrocławskiej, 21 lutego 1952 roku. APWr, Akta Osobowe, sygn. 147/1, t. 1, p. 383/1, s. 1.

Okres realizacji państwowych planów gospodarczych w latach pięćdziesiątych XX wieku sprzyjał dalszemu rozwojowi uczelni technicznych. W pierwszej połowie tej dekadury uruchomiono kolejne jednostki organizacyjne samodzielnej już Politechniki Wrocławskiej. 1 września 1952 roku oficjalnie powołano Wydział Łączności¹⁴, który został zorganizowany na bazie katedr telekomunikacyjnych Wydziału Elektrycznego. Dokładnie rok potem (1953) powstał Wydział Mechanizacji Rolnictwa¹⁵, którego podstawową strukturę utworzyły katedry wyłączone z Wydziału Mechanicznego. W maju 1954 roku, w okresie gruntownej reorganizacji uczelni, uruchomiono Wydział Mechaniczno-Energetyczny, a Wydział Inżynierii przekształcono w Wydział Budownictwa Lądowego¹⁶. W tym samym czasie samodzielny status uzyskały jednostki, które do tej pory były powiązane organizacyjnie z wydziałami Politechniki, a wśród nich Katedra Fizyki (wyłączona z Wydziału Łączności) i Katedra Matematyki (wyłączona z Wydziału Mechanicznego)¹⁷. Z dniem 10 kwietnia 1954 roku zwinęto Wydział Lotniczy¹⁸. Cztery lata później – w sierpniu 1958 roku – Wydział Mechanizacji Rolnictwa został przeniesiony na Politechnikę Poznańską¹⁹.

W latach sześćdziesiątych XX wieku program nauczania i program badawczy Politechniki Wrocławskiej sukcesywnie dostosowywano do potrzeb dolnośląskiej gospodarki, w której zaczęła dominować zintensyfikowana eksploatacja złóż węgla brunatnego, eksploracja rud miedzi, a we Wrocławiu powstał prężny ośrodek przemysłu elektronicznego. Rozwój tych specyficznych dla regionu nurtów wytwórczych dał asumpt do uruchomienia w 1964 roku dwóch istotnych jednostek organizacyjnych: na Wydziale Budownictwa Lądowego – Oddziale

¹⁴ Zarządzenie ministra szkolnictwa wyższego z dnia 12 sierpnia 1952 roku w sprawie zmian organizacyjnych na Politechnikach Gdańskiej i Wrocławskiej, Monitor Polski (dalej: MP) z 1952 roku, nr A-71, poz. 1168.

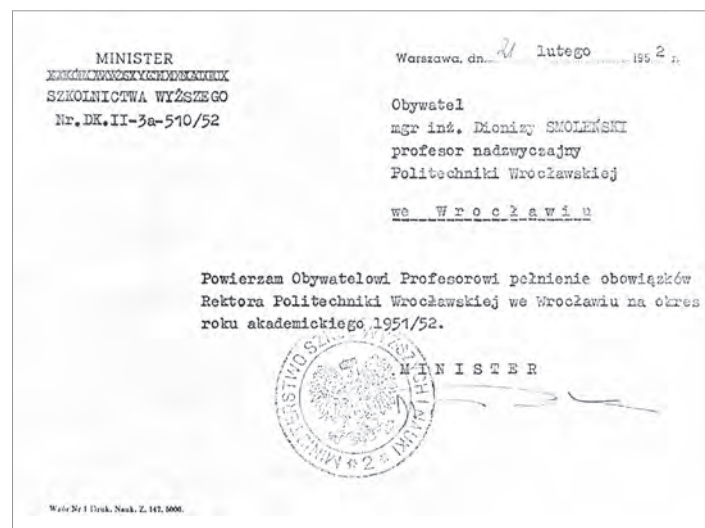
¹⁵ Zarządzenie ministra szkolnictwa wyższego z dnia 7 września 1953 roku w sprawie zmian organizacyjnych na Wydziale Mechanicznym i utworzenia Wydziału Mechanizacji Rolnictwa na Politechnice Wrocławskiej, MP z 1953 roku, nr 84, poz. 990.

¹⁶ Zarządzenie ministra szkolnictwa wyższego z dnia 3 czerwca 1954 roku w sprawie zmian organizacyjnych w Politechnice Wrocławskiej, Dziennik Urzędowy Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej dla Pracowników Nauki (dalej: Dz. U. MSW i CKK) z 1954 roku, nr 9, poz. 51.

¹⁷ Katedry nauk podstawowych pozostawały poza strukturami wydziałów do 1966 roku. Od 1968 roku program matematyki i fizyki na Politechnice Wrocławskiej był realizowany w ramach Instytutu Fizyki Technicznej oraz Instytutu Matematyki i Fizyki Teoretycznej (od 1974 roku – Instytutu Fizyki oraz Instytutu Matematyki).

¹⁸ Zarządzenie ministra szkolnictwa wyższego z dnia 29 marca 1954 roku w sprawie zwinienia wydziałów w Politechnice Wrocławskiej oraz w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Poznaniu i Szczecinie, Dz. U. MSW i CKK z 1954 roku, nr 4, poz. 6.

¹⁹ Zarządzenie ministra szkolnictwa wyższego z dnia 27 września 1958 roku w sprawie zmian organizacyjnych w Politechnikach: Wrocławskiej i Poznańskiej, Dz. U. MSW i CKK z 1958 roku, nr 10, poz. 42.

Ilustracja 7. Pierwsza nominacja rektorska prof. Dionizego Smoleńskiego, 21 lutego 1952. Archiwum Politechniki Wrocławskiej, Akta Osobowe, sygn. 147/1, t. 1, p. 383/1

Ilustracja 8. Pierwsza inauguracja roku akademickiego w Oddziale Górniczym Odkrywkowego odbyła się w gmachu NOT-u, 11 grudnia 1965. Od prawej: prof. Wincenty Czechowicz, rektor prof. Zygmunt Szparkowski i wiceminister górnictwa i energetyki Franciszek Jopek. Fot. Tadeusz Drankowski, Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich, sygn. F.132/1

Górnictwa Odkrywkowego²⁰, a na Wydziale Mechanicznym – Studium Podstawowych Problemów Techniki²¹. We wrześniu 1966 roku Wydział Łączności stał się Wydziałem Elektroniki²².

W grudniu 1968 roku na wrocławskiej uczelni wprowadzono – znosząc katedry – nowy schemat organizacyjny. Liczbę wydziałów, z ośmiu już funkcjonujących, zwiększono do jedenastu. Utworzono wtedy Wydział Górniczy (na bazie Oddziału Górnictwa Odkrywkowego), Wydział Inżynieryjno-Ekonomiczny (po zmianie nazwy w 1972 roku – Wydział Informatyki i Zarządzania²³) oraz Wydział Podstawowych Problemów Techniki, oparty na merytorycznych doświadczeniach noszącego tę samą nazwę Studium. Podstawową strukturę Politechniki utworzyło wówczas – działając niezależnie od wydziałów – dwadzieścia dziewięć instytutów powstałych z połączenia katedr o zbliżonym profilu merytorycznym²⁴.

Z górą dwa dziesięciolecia trzeba było czekać na pierwsze zmiany w ustalonym w 1968 roku schemacie organizacyjnym. 1 października 1990 roku Wydział Inżynierii Sanitarnej przyjął nazwę Wydziału Inżynierii Środowiska²⁵, a Wydział Budownictwa Lądowego został przemianowany na Wydział Budownictwa Lądowego i Wodnego²⁶. Skonstruowana w 1968 roku jedenastowydziałowa struktura uczelni przetrwała do początku XXI wieku. W styczniu 2002 roku (rektorat prof. Andrzeja Mulaka) została uruchomiona dwunasta podstawowa jednostka Politechniki Wrocławskiej – Wydział Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki²⁷. Od 1 stycznia

2004 roku Wydział Górniczy nosi nazwę Wydziału Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii²⁸.

W końcu 2013 roku (kadencja rektorska prof. Tadeusza Więckowskiego) przekształcono w wydziały²⁹ zamiejscowe ośrodki dydaktyczne Politechniki Wrocławskiej³⁰. W ten sposób w Wałbrzychu powstał zamiejscowy Wydział Techniczno-Inżynieryjny³¹, w Legnicy zamiejscowy Wydział Techniczno-Przyrodniczy³², a w Jeleniej Górze – zamiejscowy Wydział Techniczno-Informatyczny³³. 15 września 2015 roku zainaugurował działalność – jako szesnasta tego rodzaju jednostka – Wydział Matematyki³⁴. Była to – jak dotąd – ostaniamiana w kształtowanym od 1945 roku wydziałowym modelu organizacyjnym Politechniki Wrocławskiej.

Fakt utworzenia w 1945 roku we Wrocławiu zespolonej szkoły akademickiej, łączącej organizacyjnie uniwersyteckie i politechniczne zakłady naukowe, w dużej mierze brał się z negatywnej oceny możliwości

²⁰ Zarządzenie rektora Politechniki Wrocławskiej z dnia 2 listopada 1964 roku w sprawie utworzenia Oddziału Górnictwa Odkrywkowego przy Wydziale Budownictwa Lądowego. APWr, Zarządzenia Rektora, sygn. 74/449, s. nlb.

²¹ Formalnie powołane trzy lata później na podstawie zarządzenia ministra oświaty i szkolnictwa wyższego z dnia 15 listopada 1967 roku w sprawie utworzenia Międzywydziałowego Studium Podstawowych Problemów Techniki w Politechnice Wrocławskiej, Dziennik Urzędowy Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego (dalej: Dz. U. MOiSzW) z 1967 roku, nr 11, poz. 71.

²² Zarządzenie ministra szkolnictwa wyższego z dnia 28 września 1966 roku w sprawie przemianowania wydziałów łączności na politechnikach, Dziennik Urzędowy Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego z 1966 roku, nr 11, poz. 111.

²³ Zarządzenie ministra nauki, szkolnictwa wyższego i techniki z dnia 10 października 1972 roku zmieniające zarządzenie w sprawie struktury organizacyjnej Politechniki Wrocławskiej, Dziennik Urzędowy Ministerstwa Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z 1970 roku, nr 4, poz. 20.

²⁴ Zarządzenie ministra oświaty i szkolnictwa wyższego z dnia 19 grudnia 1968 roku w sprawie zmian organizacyjnych w Politechnice Wrocławskiej. Dz. U. MOiSzW z 1968 roku, nr 14, poz. 116.

²⁵ Zarządzenie nr 36/90 w sprawie zmiany nazwy Wydziału Inżynierii Sanitarnej Politechniki Wrocławskiej, 1 października 1990 roku. APWr, Zarządzenia Rektora 1990, sygn. 74/468, s. nlb.

²⁶ Zarządzenie nr 35/90 w sprawie zmiany nazwy Wydziału Budownictwa Politechniki Wrocławskiej, 1 października 1990 roku. APWr, Zarządzenia Rektora 1990, sygn. 74/468, s. nlb.

²⁷ Zarządzenie wewnętrzne 12/2001 w sprawie przekształcenia Instytutu Techniki Mikrosystemów w Wydział Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki, 2 maja 2001 roku. APWr, Zarządzenia Rektora 2001, sygn. 74/480, s. 22.

²⁸ Zarządzenie wewnętrzne 54/2003 z dnia 15 grudnia 2003 roku w sprawie zmiany nazwy Wydziału Górniczego, <http://intranet.pwr.edu.pl/doc/Docs.aspx?page=ordinance> [dostęp 23 października 2014 roku].

²⁹ Zgodnie z możliwościami stworzonymi przez obowiązujące ustawodawstwo dotyczące szkolnictwa wyższego. Por. ustawa z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2011 roku, poz. 455.

³⁰ Wspomniane w tekście zamiejscowe ośrodki zostały utworzone w latach sześćdziesiątych i siedemdziesiątych XX wieku jako Filie Politechniki Wrocławskiej: w Wałbrzychu (1968), w Legnicy (1969) i w Jeleniej Górze (1977).

³¹ Zarządzenie wewnętrzne 96/2013 z dnia 10 grudnia 2013 roku w sprawie przekształcenia zamiejscowego ośrodka dydaktycznego Politechniki Wrocławskiej w Wałbrzychu w zamiejscowy Wydział Techniczno-Inżynieryjny w Wałbrzychu; Zarządzenie wewnętrzne 5/2014 z dnia 13 stycznia 2014 roku zmieniające Zarządzenie Wewnętrzne 96/2013 w sprawie przekształcenia Zamiejscowego Ośrodka Dydaktycznego Politechniki Wrocławskiej w Wałbrzychu w zamiejscowy Wydział Techniczno-Inżynieryjny w Wałbrzychu, strona internetowa: <http://intranet.pwr.edu.pl/doc/Docs.aspx?page=ordinance> [dostęp 23 października 2014 roku].

³² Zarządzenie wewnętrzne 94/2013 z dnia 10 grudnia 2013 roku w sprawie przekształcenia Zamiejscowego Ośrodka Dydaktycznego Politechniki Wrocławskiej w Legnicy w zamiejscowy Wydział Nauk Technicznych w Legnicy; Zarządzenie wewnętrzne 3/2014 z dnia 13 stycznia 2014 roku zmieniające Zarządzenie Wewnętrzne 94/2013 w sprawie przekształcenia Zamiejscowego Ośrodka Dydaktycznego Politechniki Wrocławskiej w Legnicy w zamiejscowy Wydział Nauk Technicznych w Legnicy, strona internetowa: <http://intranet.pwr.edu.pl/doc/Docs.aspx?page=ordinance> [dostęp 23 października 2014 roku]. Zarządzeniem z 13 stycznia 2014 roku zmieniono nazwę ośrodka na Wydział Techniczno-Przyrodniczy.

³³ Zarządzenie wewnętrzne 95/2013 z dnia 10 grudnia 2013 roku w sprawie przekształcenia Zamiejscowego Ośrodka Dydaktycznego Politechniki Wrocławskiej w Jeleniej Górze w zamiejscowy Wydział Techniczno-Informatyczny w Jeleniej Górze; Zarządzenie wewnętrzne 4/2014 z dnia 13 stycznia 2014 roku zmieniające Zarządzenie Wewnętrzne 95/2013 w sprawie przekształcenia Zamiejscowego Ośrodka Dydaktycznego Politechniki Wrocławskiej w Jeleniej Górze w zamiejscowy Wydział Techniczno-Informatyczny w Jeleniej Górze, strona internetowa: <http://intranet.pwr.edu.pl/doc/Docs.aspx?page=ordinance> [dostęp 23 października 2014 roku].

³⁴ Zarządzenie wewnętrzne 43/2015 z dnia 29 maja 2015 roku w sprawie zmian w strukturze organizacyjnej Uczelni – utworzenia Wydziału Matematyki; zarządzenie wewnętrzne 44/2015 z dnia 29 maja 2015 roku w sprawie organizacji Wydziału Matematyki.

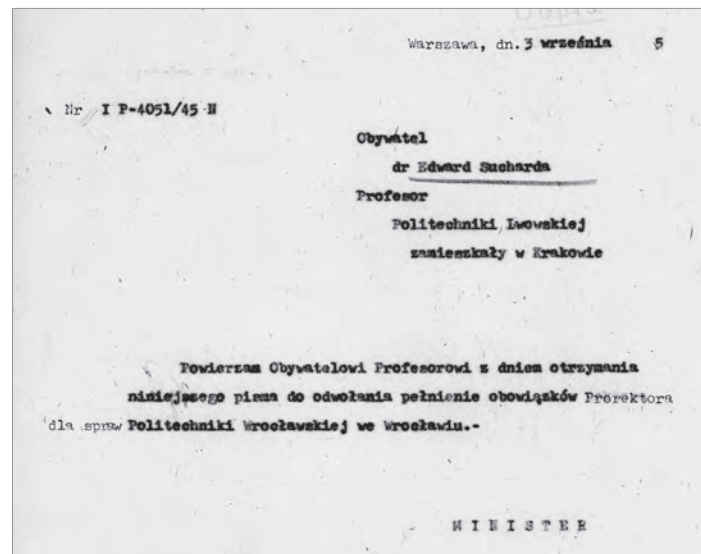
obsady etatowej katedr przewidzianych w koncepcji ośrodka naukowego. Ogólnie odczuwalny ogromny niedostatek nauczycieli akademickich – spowodowany wyniszczającą polityką niemieckich i sowieckich okupantów wobec polskiej inteligencji – zaznaczył się wyraźniej na powstających uczelniach technicznych. Do października 1945 roku uruchomiono bowiem sześć tego typu szkół wyższych, tym samym zwiększając dwukrotnie ich liczbę w stosunku do stanu z 1939 roku³⁵.

Problemy związane z obsadą wrocławskich katedr technicznych w 1945 roku były przede wszystkim spowodowane autonomicznymi planami akademickiego środowiska Politechniki Lwowskiej w stosunku do powojennej rzeczywistości. Lwowska profesura wiązała swoją przyszłość z powołanymi już w końcu maja nowymi politechnikami: Politechniką Śląską i Politechniką Gdańską. Niezbyt skryształizowane, właściwie do sierpnia 1945 roku, plany utworzenia podobnej placówki we Wrocławiu były stanowczo za mało atrakcyjne dla dydaktyków ze Lwowa poszukujących stabilnej pracy. Nauczyciele akademicy Politechniki Warszawskiej, których większość znalazła zatrudnienie w odradzającej się macierzystej uczelni oraz na nowo powołanej Politechnice Łódzkiej, nie stanowili realnego zaplecza kadrowego dla tworzącego się wrocławskiego ośrodka akademickiego.

Mimo to, wśród pierwszych pracowników Politechniki Wrocławskiej – organizatorów uczelni w latach 1945–1946 – znaleźli się dydaktycy (w większości późniejsi profesorowie) związani wcześniej ze środowiskiem naukowym Lwowa. Dwunastoosobową grupę stanowili wykładowcy Lwowskiego Instytutu Politechnicznego³⁶: profesor tej uczelni Czesław Kanafojski oraz jej docenci – Stanisław Bodaszewski, Dobrosław Czajka, Marian Janusz, Andrzej Kordecki, Józef Kożuchowski, Eugeniusz Kuczyński, Henryk Kuczyński, Michał Mazur, Ewa Neyman-Pilatowa i Tadeusz Wróbel, a także Wiktor Mamak, który zajmował

³⁵ Politechnika Warszawska i Akademia Górnicza w Krakowie oraz powołane w 1945 roku Politechnika Łódzka, Politechnika Gdańska, Politechnika Śląska i Politechnika Wrocławska. Do 1939 roku akademicki status miała Politechnika Warszawska, Politechnika Lwowska oraz Akademia Górnicza w Krakowie (jedyna uczelnia techniczna powołana w okresie II Rzeczypospolitej).

³⁶ W październiku 1939 roku, na początku sowieckiej okupacji Lwowa, przekształcono tutejszą politechnikę w Lwowski Instytut Politechniczny. Uczelnia, obsadzona polskimi wykładowcami, funkcjonowała do czerwca 1941 roku tj. do objęcia miasta okupacją niemiecką. W marcu 1942 roku uruchomiono, na bazie materialnej oraz (częściowo) personalnej Politechniki Lwowskiej, niemieckie Państwowe Kursy Techniczne (*Staatliche Technische Fachkurse*). Studia na wszystkich kierunkach tych kursów zostały uznane przez polskie władze emigracyjne za akademickie, a ich ukończenie dawało po zakończeniu wojny podstawę do ubiegania się o dyplom inżynierski. W lipcu 1944 roku, po ponownym zajęciu miasta przez sowieckie wojska, wznowiono działalność Lwowskiego Instytutu Politechnicznego (jego tradycje kontynuuje dziś Uniwersytet Narodowy »Politechnika Lwowska« we Lwowie).

Ilustracja 9. Odpis aktu nominacyjnego prof. Edwarda Suchardy – pierwszego prorektora Politechniki w strukturze Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, 3 września 1945. Archiwum Akt Nowych, Ministerstwo Oświaty w Warszawie, sygn. 2912

stanowisko zastępcy profesora. Kadre profesorską przedwojennej Politechniki Lwowskiej reprezentowali Jan Bogucki, Kazimierz Idaszewski, Edwin Płażek, Edward Sucharda oraz Włodzimierz Trzebiatowski. Trzej dydaktycy – Andrzej Frydecki, Andrzej Jellonek i Franciszek Nowotny – byli przed wojną adiunktami kresowej politechniki. W roku akademickim 1945/1946 na wrocławskiej uczelni technicznej znalazło więc zatrudnienie 20 samodzielnych pracowników nauki (w tym sześć osób z tytułem profesorskim) związanych wcześniej z lwowskim ośrodkiem akademickim. W tym samym czasie politechniczne katedry we Wrocławiu organizowali także dwaj dawni warszawscy adiunkci: Wacław Günther i Jerzy Ignacy Skowroński³⁷. Pierwsze mianowania profesorów Politechniki Wrocławskiej – stanowiące w niektórych przypadkach potwierdzenie posiadanego wcześniej tytułu profesora zwyczajnego Politechniki Lwowskiej – nastąpiły w lipcu³⁸ oraz w grudniu 1946 roku³⁹.

³⁷ Z omówionego grona pierwszych samodzielnych pracowników nauki nie uzyskali tytułu profesorskiego dr Stanisław Bodaszewski (zrezygnował z pracy na Politechnice Wrocławskiej w 1952 roku) oraz zast. prof. Ewa Neyman-Pilatowa (zmarła w listopadzie 1945 roku). Jan Bogucki – emerytowany w 1937 roku profesor zwyczajny Politechniki Lwowskiej – był we Wrocławiu zatrudniony na etacie adiunkta (zmarł w 1948 roku).

³⁸ Profesorowie zwyczajni Edwin Płażek i Kazimierz Idaszewski oraz profesor nadzwyczajny Andrzej Jellonek.

³⁹ Profesorowie zwyczajni Edward Sucharda i Włodzimierz Trzebiatowski oraz profesorowie nadzwyczajni Henryk Kuczyński i Franciszek Nowotny.

Ilustracja 10. Uczestnicy pierwszego wykładu wygłoszonego 15 listopada 1945 roku przez prof. Kazimierza Idaszewskiego przed wejściem do Gmachu Głównego Politechniki przy ul. Norwida. W sfotografowanej grupie osób znaleźli się ówczesni i przyszli samodzielni pracownicy nauki. Pierwszy stopień (w środku) – prof. zw. Kazimierz Idaszewski; drugi stopień (w środku) – inż. Władysław Kotek (w 1948 profesor nadzw., Politechnika Śląska); czwarty stopień (drugi z lewej) – Zbigniew Orzeszkowski (w 1967 docent, Politechnika Wrocławska); piąty stopień – Wojciech Fuliński (pierwszy z lewej, w 1983 profesor nadzw., Politechnika Wrocławska), Zbigniew Godziński (piąty z lewej, w 1964 profesor nadzw., Politechnika Wrocławska). Archiwum Politechniki Wrocławskiej, Zbiory Fotograficzne

Pierwszy okres organizacji Politechniki Wrocławskiej zakończył się jesienią 1949 roku wraz z uformowaniem pięciowydziałowej uczelni. W statystyce z początku roku akademickiego 1949/1950 wykazano ogółem 40 samodzielnych pracowników nauki⁴⁰, a wśród nich 18 z tytułem naukowym profesora⁴¹. Pozostali posiadali tytuły kontraktowe (kontraktowy profesor nadzwyczajny, zastępca profesora), które przysługiwały zatrudnianym na określony czas wybitnym fachowcom bez formalnych uprawnień akademickich lub profesorom innych uczelni dojeżdżającym na wykłady zlecane.

⁴⁰ Przemówienie sprawozdawcze za rok akademicki 1947/48 i 1948/49 prorektora Uniwersytetu prof. Seweryna Wystoucha, 1 października 1949. AAN, Ministerstwo Oświaty w Warszawie, sygn. 2890, s. 72–88.

⁴¹ Zgodnie z chronologią mianowań zestawioną na początku niniejszej książki. W obliczeniach nie uwzględniono osób zmarłych przed 1949 rokiem oraz obsady katedr chemicznych działających w strukturze Uniwersytetu.

W połowie roku akademickiego 1950/1951, na kilka miesięcy przed ostatecznym wyjściem ze wspólnoty z Uniwersytetem, etaty dydaktyczne na wydziałach znajdujących się w strukturze Politechniki (a więc bez katedr chemicznych) zajmowało łącznie 35 profesorów⁴². A zatem, uwzględniając zaprezentowaną na początku książki chronologię nadawania tytułów profesorskich, spoteczność samodzielnych pracowników nauki Politechniki Wrocławskiej tworzyło 28 tytułarnych profesorów oraz 7 profesorów kontraktowych. We wrześniu 1951 roku dołączyły do nich, wraz z utworzeniem Wydziału Chemicznego, 6 tytułarnych oraz 3 kontraktowych profesorów reprezentujących nauki chemiczne⁴³.

⁴² Wykaz pracowników naukowych i studentów oraz pomocniczych sił naukowych na wydziałach Politechniki Wrocławskiej, 8 lutego 1951. APWr, Dział Osobowy, sygn. 76/23, s. nlb.

⁴³ *Skład osobowy i spis wykładów w roku akademickim 1950/51*, Wrocław 1951, s. 26–28.

We wrześniu 1953 roku rozpoczęto na Politechnice Wrocławskiej wdrażanie tzw. reformy profesury, którą władze zamierzały uregulować problem samodzielnych pracowników nauki, a zwłaszcza kwestię – wyrównującego niedobór kadrowy – liczbowego wzrostu grupy docentów oraz niekontraktowych profesorów nadzwyczajnych i zwyczajnych. Przygotowywano w ten sposób grunt pod już zaplanowaną reformę szkolnictwa wyższego, polegającą na wprowadzeniu modelu studiów jednolitych oraz rozszerzeniu formuły studiów akademickich o tryb zaoczny, eksternistyczny i wieczorowy⁴⁴. W roku akademickim 1953/1954 Senat Politechniki Wrocławskiej skutecznie występował do Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego o promowanie ogółem 58 samodzielnych pracowników nauki: pięćdziesiąt wniosków dotyczyło nadania tytułu docenta, osiem – profesora nadzwyczajnego⁴⁵. Wśród tych ostatnich była również kandydatura zast. prof. Bogustawy Jeżowskiej-Trzebiatowskiej, która w 1954 roku została pierwszą kobietą z tytułem profesora w dziejach Politechniki Wrocławskiej.

Według zestawienia wykonanego w październiku 1961 roku etaty samodzielnych pracowników nauki zajmowało na wrocławskiej uczelni technicznej 10 profesorów zwyczajnych (13,5% ogółu tej grupy zawodowej) oraz 27 profesorów nadzwyczajnych (36,5%). Uzupelniali ich 37 docentów etatowych, stanowiąc 50% ogólnego stanu omawianej społeczności⁴⁶. W pierwszej połowie lat sześćdziesiątych XX wieku tytuły profesora nadzwyczajnego zaczęli uzyskiwać dyplomanci Politechniki Wrocławskiej: w 1962 roku Henryk Lewulis (dyplom w 1949 roku) i Tadeusz Tomankiewicz (1946), a w 1964 roku – Zbigniew Godziński (1946). Młodsza generacja, ukształtowaną wyłącznie przez studia we Wrocławiu, reprezentowali Bohdan Staliński (1951) – profesor nadzwyczajny z 1964 roku oraz Otton Dąbrowski (1949), który uzyskał tytuł w 1966 roku.

W końcu dekady lat siedemdziesiątych XX wieku społeczność tytułarnych profesorów Politechniki Wrocławskiej składała się ze 101 osób: 25 z tytułem profesora zwyczajnego i 76 – profesora nadzwyczajnego. Stanowili oni 31-procentową grupę w gronie samodzielnych pracowników nauki, zdominowanym przez 232 osoby (69% ogółu) zatrudnione na stanowiskach docentów⁴⁷. W 1990 roku

Ilustracja 11. 25 listopada 1988 roku na Politechnice Wrocławskiej uroczysto obchodzono jubileusz 80-lecia urodzin prof. Bogustawy Jeżowskiej-Trzebiatowskiej. Fot. Marek Koch, Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich, sygn. F.3208/29

– w przededniu demokratycznych przemian w polskim szkolnictwie wyższym – kadra nauczycieli akademickich Politechniki składała się z 39 profesorów zwyczajnych oraz 117 profesorów nadzwyczajnych, a także 192 docentów. Zauważalnie więc wzrosła – o blisko 36 procent – liczba tytułarnych profesorów, która uwidoczniła się zwłaszcza w odsetku profesorów nadzwyczajnych (wzrost o 35%)⁴⁸. Statystyka z połowy lat dziewięćdziesiątych (1996), a więc już z okresu obowiązywania jednego tytułu naukowego profesora, przynosi informacje o 128 osobach z takim tytułem, w tym 70 zaangażowanych na stanowisku profesora zwyczajnego oraz 58 – profesora nadzwyczajnego. Na tym ostatnim zatrudniano także 145 doktorów habilitowanych⁴⁹, a zatem 53% ogółu omawianej kadry naukowo-dydaktycznej. Wzrostowa tendencja w zakresie uzyskiwania tytułu naukowego utrzymała się również w XXI wieku. Świadczy o tym liczba 155 tytułarnych profesorów (w tym 85 osób na stanowisku profesora zwyczajnego) zarejestrowanych w 2002 roku w statystykach personalnych Politechniki Wrocławskiej (17-procentowy wzrost w porównaniu z 1996 rokiem).

⁴⁴ Reformę tę – zasadniczo – wprowadzono w 1955 roku.

⁴⁵ Zob. Protokoły nadzwyczajnych posiedzeń Senatu Politechniki Wrocławskiej, 10 listopada 1953–9 lutego 1954. APWr, Rektorat, sygn. 74/1, passim.

⁴⁶ Wiek pracowników nauki w Politechnikach, październik 1961. AAN, Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego w Warszawie, sygn. 983, s. 34–35.

⁴⁷ *Politechnika Wrocławska w latach 1971–1979. Niektóre wyniki działalności*, Wrocław 1979, s. 7.

⁴⁸ Sprawozdanie z działalności Politechniki Wrocławskiej w roku 1990, wrzesień 1991. APWr, Rektorat, sygn. 74/87, s. 27.

⁴⁹ Sprawozdanie z działalności Politechniki Wrocławskiej w roku 1996, wrzesień 1997. APWr, Rektorat, sygn. 74/107, s. 22. Do omawianej społeczności należało także 17 docentów, pozostających na tym stanowisku (mimo jego zniesienia w 1990 roku) zgodnie z przejściowymi przepisami zawartymi w obowiązującej wtedy ustawie o szkolnictwie wyższym.

Prawie nie zmieniły się natomiast proporcje jakościowe w obsadzie stanowisk profesora nadzwyczajnego: w 2002 roku zajmowało je 70 profesorów z tytułem naukowym oraz 166 doktorów habilitowanych⁵⁰. We wrześniu 2015 roku na etatach naukowo-dydaktycznych na Politechnice Wrocławskiej wykazano ogółem 216 pracowników z tytułem naukowym, w tym 128 na stanowisku profesora zwyczajnego oraz 88 – profesora nadzwyczajnego (na tym ostatnim także 164 osoby bez tytułu naukowego)⁵¹.

W zaprezentowanej w niniejszej pracy grupie 597 tytularnych profesorów, związanych w latach 1945–2015⁵² z Politechniką Wrocławską, znajduje się 52 kobiety, które stanowią 8,7% ogółu zdominowanej przez mężczyzn (545 osób) omawianej społeczności. Przyszli profesorowie wrocławskiej uczelni zdobywali podstawy zawodowej wiedzy przede wszystkim w polskich szkołach akademickich, których udział w kształceniu tej grupy dydaktyków ilustruje poniżej zamieszczona tabela.

Politechnika Wrocławska	383
Politechnika Lwowska	60
Uniwersytet Wrocławski	44
Politechnika Warszawska	30
Uniwersytet Jagielloński	13
Politechnika Śląska w Gliwicach	11
Akademia Górniczo-Hutnicza	8
inne	48

Z zestawienia wynika, że 64% nauczycieli akademickich z tytułem naukowym uzyskało inżynierskie wykształcenie na Politechnice Wrocławskiej. Drugie miejsce Politechniki Lwowskiej w tym swoistym rankingu zaświadcza o kresowych korzeniach wrocławskiej uczelni: lwowianie (10% ogółu rozpatrywanej społeczności) budowali przecież jej podwaliny. Uniwersytet Wrocławski (z 7,4-procentowym udziałem jego absolwentów) stanowił źródło pozyskiwania przede wszystkim nauczycieli nauk podstawowych, zwłaszcza postawionej na wysokim poziomie matematyki („szkoła wrocławska”)

⁵⁰ *Sprawozdanie z działalności Politechniki Wrocławskiej w roku 2002*, Wrocław 2003, s. 9. Reliktem lat osiemdziesiątych był nieznaczny udział 7 docentów (w tym pięciu ze stopniem doktora habilitowanego).

⁵¹ Dane na dzień 23 września 2015 roku. Źródło: Sekcja Kadr Działu Zarządzania Zasobami Ludzkimi Politechniki Wrocławskiej.

⁵² Według stanu na 28 lipca 2015 roku tj. daty ostatniego postanowienia prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie nadania stopnia naukowego profesora, które uwzględniono w niniejszej pracy.

oraz fizyki. Politechnika Śląska (niecałe 2% przedstawicieli) i Politechnika Warszawska (5%) stanowiły oparcie dla Wrocławia w pierwszych latach po wojnie (tam kończono prace dyplomowe rozpoczęte na przedwojennych uczelniach) lub też dostarczały pracowników o specjalnościach, których we Wrocławiu nie prowadzono. Podobną rolę odgrywały uczelnie Krakowa: Uniwersytet Jagielloński z 13 absolwentami (2%) oraz Akademia Górnicza (od 1949 roku – Akademia Górniczo-Hutnicza), z której wywodzi się 8 wrocławskich profesorów (ponad 1%). Inne szkoły wyższe (z 8-procentową reprezentacją w środowisku profesorskim) to uczelnie austriackie i niemieckie, które przed pierwszą wojną światową lub tuż po jej zakończeniu ukończyli pierwsi profesorowie Politechniki Wrocławskiej, a także nieujęte w tabeli zagraniczne i polskie szkoły wyższe.

Liczbę uzyskanych w latach 1945–2015 tytułów naukowych w poszczególnych jednostkach organizacyjnych Politechniki Wrocławskiej przedstawiono (wyłącznie poglądowo⁵³) w poniżej zamieszczonej tabeli, której konstrukcja opiera się na obowiązującym do 15 września 2015 roku wydziałowym schemacie organizacyjnym.

Wydział Architektury	51
Wydział Budownictwa Lądowego i Wodnego	57
Wydział Chemiczny	118
Wydział Elektroniki	45
Wydział Elektryczny	49
Wydział Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii	27
Wydział Inżynierii Środowiska	29
Wydział Informatyki i Zarządzania	31
Wydział Mechaniczno-Energetyczny	28
Wydział Mechaniczny	71
Wydział Podstawowych Problemów Techniki	59
Wydział Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki	20

O ile do końca lat czterdziestych XX wieku (1946–1949) tytuł profesora zwyczajnego lub nadzwyczajnego uzyskało 31 nauczycieli akademickich Politechniki Wrocławskiej, to w całej dekadzie lat pięć-

⁵³ Mogą się bowiem pojawiać rozbieżności spowodowane czasową zmianą miejsca zatrudnienia w obrębie Politechniki Wrocławskiej. Do wydziałowej statystyki nie włączono ogółem 12 osób. Do grupy tej należą przedstawiciele nauk ścisłych z Katedry Matematyki i Katedry Fizyki, profesorowie związani z Wydziałem Chemii Technicznej oraz profesorska obsada Wydziału Hutniczo-Górniczego. Poza wydziałową strukturą Politechniki pozostawał prof. Stanisław Kulczyński – rektor Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu.

dziesiątych mianowano 35 profesorów nadzwyczajnych⁵⁴. Diagnozę tej relatywnie niewielkiej, w porównaniu z poprzednim okresem, liczby otrzymanych profesur przedstawił w lutym 1960 roku prorektor wrocławskiej uczelni – prof. Andrzej Jellonek: „Ponieważ cudów nie ma na świecie – stwierdził – a w każdym razie nie zdarzają się one na wyższych uczelniach technicznych, to dla osiągnięcia zadawalającego stanu kadr naukowych trzeba, by większość pracowników naukowych poświęcała pracę na Politechnice wiele godzin żmudnej pracy, co pociąga za sobą wyrzeczenie się wielu osobistych korzyści na rzecz korzyści uczelni”⁵⁵. W okresie 1960–1969 tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskało 47, a w następnej dekadzie (1970–1979) – 87 pracowników nauki. Lata osiemdziesiąte i dziewięćdziesiąte XX wieku były względnie stabilne: wartości charakteryzujące omawianą problematykę kształtowały się wtedy na poziomie odpowiednio 76 i 90 nominacji. Ilościowa zmiana nastąpiła w XXI wieku, kiedy w latach 2000–2009 tytuły naukowe profesora otrzymało 158 pracowników Politechniki Wrocławskiej (w 2001 i w 2009 roku po 24 osoby). W latach 2010–2015 (do 28 lipca) miano- wano kolejnych 93 tytułarnych profesorów.

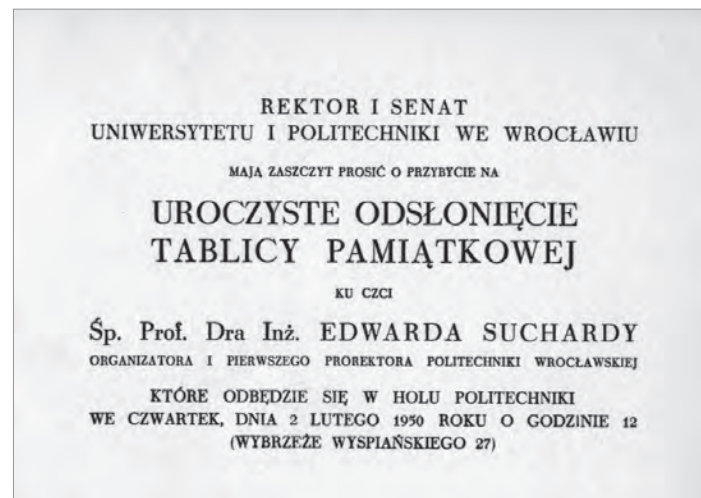
Politechnika Wrocławska pamięta o zasłużonych dla jej rozwoju. 2 lutego 1950 roku w holu głównym Gmachu Głównego Politechniki Wrocławskiej odsłonięto tablicę pamiątkową ku czci prof. Edwarda Suchardy – organizatora Politechniki Wrocławskiej i jej pierwszego prorektora⁵⁶. W listopadzie 1970 roku (w roku dwudziestopięcioletnia uczelni) nadano niektórym salom wykładowym imiona zmarłych profesorów. Pierwszymi patronami sal dydaktycznych zostali: Kazimierz Idaszewski (A-5, sala 312), Henryk Lewulis (A-1, sala 314), Witold Romer (A-1, sala 301), Edward Sucharda (A-1, sala 329), Aleksander Szniolis (D-2, sala 301), Kazimierz Zipsler (C-1, sala 201) oraz Franciszek Przewirski (D-1, sala 301)⁵⁷. Tradycja ta, rozszerzona również na wydziałowe budynki, jest żywa do dzisiaj. Wspomniany jubileusz uczelni był także okazją do przyznania, po raz pierwszy, medalu „Za wybitne zasługi dla rozwoju Politechniki Wrocławskiej”, który wręczo-

⁵⁴ W statystyce przytaczanej w niniejszej książce wzięto pod uwagę, z wyjątkiem lat czterdziestych XX wieku, wyłącznie fakt nadania tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego.

⁵⁵ Sprawozdanie prorektora ds. nauki Politechniki Wrocławskiej, 24 lutego 1960. APWr, Rektorat, sygn. 74/2, s. 168.

⁵⁶ Zaproszenie na uroczyste odsłonięcie tablicy pamiątkowej ku czci prof. Edwarda Suchardy, 2 lutego 1950. AUWr, Uniwersytet Wrocławski po 1945 r., sygn. R-52/XXV, s. 619.

⁵⁷ Protokół posiedzenia Prezydium Senatu Politechniki Wrocławskiej, 24 września 1970. APWr, Rektorat, sygn. 74/10, s. 60; Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 26 września 1970. APWr, Rektorat, sygn. 74/10, s. 66.

Ilustracja 12. Zaproszenie na uroczystość odsłonięcia tablicy pamiątkowej ku czci prof. Edwarda Suchardy, 2 lutego 1950. Archiwum Uniwersytetu Wrocławskiego, Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku, sygn. R-52/XXV

no profesorom: Stanisławowi Kulczyńskiemu, Dionizemu Smoleńskiemu, Zygmunтови Szparkowskiemu, Włodzimierzowi Bobrownickiemu, Tadeuszowi Broniewskiemu, Adamowi Cybulskiemu, Błażejowi Rodze oraz Władysławowi Ślebodzińskiemu. Oni też rozpoczynają długą listę nazwisk na odsłoniętej rok potem (1971) tablicy w holu Gmachu Głównego Politechniki.

Formą upamiętniania zasłużonych nauczycieli akademickich były również, w latach siedemdziesiątych XX wieku, stypendia naukowe fundowane przez Politechnikę wyróżniającym się studentom⁵⁸. Stypendiom tym od 1973 roku patronowali nieżyjący, wybitni profesorowie Politechniki Wrocławskiej: Tadeusz Demeter, Julian Duchowicz, Kazimierz Idaszewski, Henryk Lewulis, Edwin Płazek, Franciszek Przewirski, Witold Romer, Dobrośław Strożecki, Edward Sucharda, Władysław Ślebodziński, Tadeusz Tomankiewicz, Zdzisław Tomasik oraz Kazimierz Zipsler. Rozszerzenie listy nastąpiło w 1975 roku. Utworzono wówczas na Wydziale Architektury stypendia imienia Tadeusza Wróbla, Tadeusza Broniewskiego, Tadeusza Rabka i Bohdana Guerquina. Na Wydziale Budownictwa Lądowego były to premie naukowe imienia Adama Cybulskiego i Jana Benedykta Różyckiego, a na Wydziale Chemicznym – Błażeja Rogi, Włodzimierza Bobrownickiego i Zdzisła-

⁵⁸ Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 27 kwietnia 1973. APWr, Rektorat, sygn. 74/18, s. 88.

Ilustracja 13. W roku obchodów jubileuszu 60-lecia Politechniki Wrocławskiej odświeżono na dziedzińcu kampusu głównego popiersie prof. Dionizego Smoleńskiego, prorektora i rektora uczelni w latach 1949–1960, 25 marca 2005. Autor: Roman Pawełski. Fot. Dział Marketingu i Promocji Politechniki Wrocławskiej

wa Ziolkowskiego. Na innych wydziałach patronami stypendiów zostali profesorowie: Jerzy Ignacy Skowroński (Wydział Elektryczny), Zygmunt Szparkowski (Wydział Elektroniki), Wincenty Czechowicz (Wydział Górniczy), Władysław Chowaniec (Wydział Mechaniczny) oraz prof. Mieczysław Sasiadek na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym⁵⁹.

Centralnym punktem obchodów trzydziestopięcioletnia uczelni (listopad 1980 roku) było odświeżenie w holu Gmachu Głównego tablicy honorowej poświęconej doktorom *honoris causa* Politechniki Wrocław-

skiej⁶⁰. Čwierć wieku potem, 24 marca 2005 roku, naprzeciwko wspomnianej pojawiły się tablice dedykowane pierwszemu prorektorowi Politechniki – prof. Edwardowi Suchardzie⁶¹ oraz pierwszemu rektorowi autonomicznej uczelni – prof. Dionizemu Smoleńskiemu. Miesiąc wcześniej, 25 lutego 2005 roku, uroczyste odświeżono popiersie prof. Smoleńskiego, które ustawiono na skwerze jego imienia, na dziedzińcu uczelni⁶². W czasie obchodów jubileuszu sześćdziesięciolecia w podobny sposób upamiętniono również innego wybitnego profesora Politechniki Wrocławskiej. 17 listopada 2005 roku został odświeżony pomnik prof. Jana Benedykta Różyckiego, który stanął w patio Gmachu Głównego (odtąd dziedzińcu Jana B. Różyckiego).

Do formuły sprzed dziesięciu lat nawiązuje idea uhonorowania, w roku siedemdziesięciolecia uczelni, tytułarnych profesorów Politechniki Wrocławskiej związanych z nią w latach 1945–2015. 25 września 2014 roku⁶³ senat wyraził zgodę na podjęcie zadania pn. Aleja Profesorów Politechniki Wrocławskiej polegającego, jak określono w przyjętej uchwale, „na zabudowaniu terenu między budynkami C-13 i D-21”⁶⁴. Cztery miesiące później, na posiedzeniu w dniu 22 stycznia 2015 roku, senat zaaprobował wniosek rektora Tadeusza Więckowskiego o nadanie temu obszarowi nazwy Alei Profesorów Politechniki Wrocławskiej⁶⁵. Jednocześnie przyjęto rektorską inicjatywę uwiecznienia nazwisk tytułarnych profesorów uczelni na ustawionych w tym miejscu honorowych tablicach⁶⁶. Nazwa Aleja Profesorów Politechniki Wrocławskiej – jak podkreślił prof. Więckowski – „będzie przypominała społeczności akademickiej o roli i wkładzie profesorów w rozwój naszej Uczelni i wyrażała uznanie dla ich działalności”⁶⁷. Monument został uroczyste odświeżony 18 czerwca 2015 roku.

⁵⁹ Zastąpiła ona, wspomnianą wcześniej, odświeżoną w 1950 roku.

⁶⁰ Zob. Z. Samsonowicz, *Trzy akcenty uczczenia 60. rocznicy powstania Politechniki Wrocławskiej*, Wrocław 2005, passim.

⁶¹ Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 25 września 2014. Kancelaria Rektora, Senat Politechniki Wrocławskiej, niesygn., s. 11.

⁶² Ibidem. Uchwała Senatu Politechniki Wrocławskiej z dnia 25 września 2014 roku nr 490/23/2012–2016.

⁶³ Uchwała Senatu Politechniki Wrocławskiej z dnia 22 stycznia 2015 roku nr 579/27/2012–2016. Por. Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 22 stycznia 2015. Kancelaria Rektora, Senat Politechniki Wrocławskiej, niesygn., s. 23.

⁶⁴ Idea ta – zgodnie z zamierzeniem – ma być kontynuowana. Rokrocznie w dniu Święta Politechniki (15 listopada) listę nazwisk uwiecznionych na tablicach uzupełnią osoby, które w ostatnim roku uzyskały tytuł naukowy profesora.

⁶⁵ Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 22 stycznia 2015. Kancelaria Rektora, Senat Politechniki Wrocławskiej, niesygn., s. 23.

⁵⁹ Protokół posiedzenia Senatu Politechniki Wrocławskiej, 21 marca 1975. APWr, Rektorat, sygn. 74/25, s. 10 i 162.

⁵⁸ Informacja o obchodach XXXV-lecia Szkolnictwa Wyższego we Wrocławiu i XXXV-lecia Politechniki Wrocławskiej. APWr, Rektorat, sygn. 74/50, s. 95

STOPNIE I TYTUŁY NAUKOWE W POLSKIM SZKOLNICTWIE AKADEMICKIM W LATACH 1920–2015

Względy historyczne sprawiły, że Polskę ominął charakterystyczny dla drugiej połowy XIX wieku proces intensywnego rozwoju szkolnictwa wyższego⁶⁸. Wobec braku własnej państwowości szkolnictwo wyższe na ziemiach polskich mogło rozwijać się jedynie w zakresie ściśle określonym przez zaborców. Uczelnie o charakterze akademickim powstały w XIX wieku jedynie na terenie zaboru austriackiego, gdzie działał Uniwersytet Jagielloński, Uniwersytet Lwowski oraz powołana w 1877 roku Cesarsko-Królewska Szkoła Politechniczna we Lwowie. Polski charakter tych szkół wynikał z wydanego w 1871 roku cesarskiego reskryptu, gwarantującego możliwość prowadzenia na terenie Galicji wykładów w języku narodowym, a także (w pewnej mierze) ze składu osobowego kadry naukowo-dydaktycznej wspomnianych uczelni, którą niemal w całości stanowili Polacy. W 1915 roku, w okupowanej przez Niemców Warszawie, wydano zgodę na stosowanie języka polskiego na Uniwersytecie Warszawskim (w latach 1870–1915 rosyjskim Cesarskim Uniwersytecie Warszawskim) oraz na Politechnice Warszawskiej, która powstała w tym czasie z przekształcenia działającego od 1898 roku Instytutu Politechnicznego im. Cara Mikołaja II. Niemieckie szkolnictwo wyższe w Wielkopolsce reprezentowała Akademia Królewska uruchomiona w 1903 roku w Poznaniu. Szkoła ta jednak nie miała charakteru akademickiego. W wolnej Polsce status ten uzyskał Uniwersytet Poznański powołany w 1920 roku na bazie materialnej pruskiej uczelni. Z tego krótkiego omówienia wynika, że z historycznego przymusu polskie szkolnictwo o charakterze akademickim mogło w sposób ograniczony rozwijać się jedynie w zaborze austriackim. Z tego też powodu oparte na niemieckich wzorach rozwiązania organizacyjne, stosowane na terenie Monarchii Austro-Węgierskiej, stały się punktem wyjścia procesu formowania polskiego mo-

delu szkolnictwa wyższego po odzyskaniu niepodległości w 1918 roku.

W pierwszym akcie prawnym regulującym problematykę funkcjonowania szkół wyższych w niepodległej Polsce – ustawie z 13 lipca 1920 roku o szkołach akademickich⁶⁹ – siłą rzeczy starano się dostosować istniejącą strukturę szkolnictwa wyższego do polskich oczekiwań, w części adaptując rozwiązania pochodzące z czasów zaborów. Problem ten, oczywiście, dotyczył także stopni i tytułów przysługujących nauczycielom akademickim, którzy po przywróceniu niepodległości nadal uczestniczyli w życiu dydaktycznym i naukowym polskich już uczelni. Uczeń ci tworzyli grono nauczycielskie szkół akademickich, do którego należeli (według hierarchii): profesorowie honorowi, profesorowie zwyczajni, profesorowie nadzwyczajni oraz docenci. Profesorowie zwyczajni i nadzwyczajni byli mianowani początkowo przez Naczelnika Państwa, a od 1922 roku przez prezydenta Rzeczypospolitej na wniosek odpowiedniej rady wydziału. Specyfiką tamtych czasów była szeroka konsultacja obsady stanowisk profesorskich, która swoim zasięgiem obejmowała wszystkich profesorów honorowych, zwyczajnych i nadzwyczajnych – jak określono w ustawie – „wykładających przedmiot, o którego katedrę chodzi” we wszystkich polskich państwowych szkołach akademickich. Dopiero po takiej, trwającej minimum dwa miesiące, konsultacji można było – zachowując określony tok postępowania – dokonać wyboru właściwego kandydata i przedstawić go do zatwierdzenia ministrowi wyznań religijnych i oświecenia publicznego. Ważnym aspektem całej procedury, ukazującym autonomię uczelnianych gremiów, był zapis dający gwarancję, że „wbrew woli rady i bez jej wniosku nie może nastąpić mianowanie”.

Profesor nadzwyczajny mógł zostać profesorem zwyczajnym pod warunkiem znaczącego powiększenia dorobku naukowego w okresie pełnienia profesury nadzwyczajnej. Profesorami honorowymi zostawali natomiast wybitni uczeni, rekrutujący się z grona ustępujących z katedr (zgodnie z zapisami ustawy profesorowie mieli obowiązek oddać katedrę po ukończeniu 65 roku życia). W miarę potrzeb można było ich wykorzystywać w procesie dydaktycznym jako wykładowców z tytułem profesora honorowego⁷⁰. Emerytowani profesorowie nie tracili bowiem prawa do prowadzenia wykładów (*venia legendi*). W ustawie z 1920 roku wspomina się także o innym stosowanym w środowi-

⁶⁸ Fragment dotyczący okresu do 1945 roku jest skróconą wersją artykułu opublikowanego w czasopiśmie Politechniki Wrocławskiej „Pryzmat”. Por. M. Burak, *Stopnie i tytuły akademickie. Część I: W II Rzeczypospolitej*, „Pryzmat. Pismo Informacyjne Politechniki Wrocławskiej” 2011, nr 246, s. 54–56.

⁶⁹ Ustawa z dnia 13 lipca 1920 roku o szkołach akademickich, Dz. U. z 1920 roku, nr 72, poz. 494.

⁷⁰ Tytuł ten, mimo nazwy budzącej skojarzenia z tytułem zaszczytnym, dotyczył jednak grupy profesorów aktywnych, kompetentnych i mających uprawnienia akademickie.

Ilustracja 14. Grono profesorskie Politechniki Lwowskiej na tle Gmachu Głównego uczelni, 1925. W ostatnim rzędzie, siódmy licząc od lewej, prof. Edward Sucharda (prorektor Politechniki Wrocławskiej 1945–1947). W tym samym rzędzie, szósty z prawej – prof. Kazimierz Idaszewski (profesor Politechniki Wrocławskiej 1945–1959). Archiwum Politechniki Wrocławskiej, Zbiory Fotograficzne

sku akademickim tytule – zastępcy profesora. W wypadku – jak to określiła regulacja z 1920 roku – „ustąpienia profesora z katedry lub [gdyby] z innego powodu powstała przerwa w wykładach jakiegoś przedmiotu” rada wydziału mogła powierzyć zastępstwo wskazanym profesorom, docentom lub specjalistom, którzy często wywodzili się ze społeczności adiunktów i starszych asystentów. Tytuł zastępcy profesora dawał uprawnienia wykładowcy przedmiotu, jednak nie dawał prawa do obejmowania katedry. Wybór zastępców profesora przez radę wydziału musiał uzyskać ministerialną sankcję.

Z koniecznością posiadania *veniam legendi* wiąże się funkcjonowanie docentów – nauczycieli akademickich legitymujących się dyplomem, którym rada wydziału udzielała prawa wykładania przez prze-

rowadzenie postępowania zwanego habilitacją (łac. *habilis* – zdatny). Habilitacja była więc wyjątkowo procedurą uzyskiwania uprawnień wykładowcy w określonym zakresie merytorycznym i na określony czas. Pozytywne zakończenie postępowania habilitacyjnego, po zatwierdzeniu tego faktu przez ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego, uprawniało do otrzymania tytułu docenta. Nieco inna była praktyka w zakresie funkcjonowania stanowiska docenta w okresie poprzedzającym zasady określone ustawą z 1920 roku. W pierwszych programach polskiej już Szkoły Politechnicznej we Lwowie (od 1921 roku – Politechniki Lwowskiej) można znaleźć bowiem dwie kategorie docentów: płatnych oraz prywatnych. Pierwsza grupa omawianych wykładowców zatrudniona była na uczelnianym etacie,

drudzy – docenci prywatni – utrzymywali się ze składek studentów, a nie z funduszy szkoły. Zróżnicowanie to zanikło po wejściu w życie ustawy z 13 lipca 1920 roku.

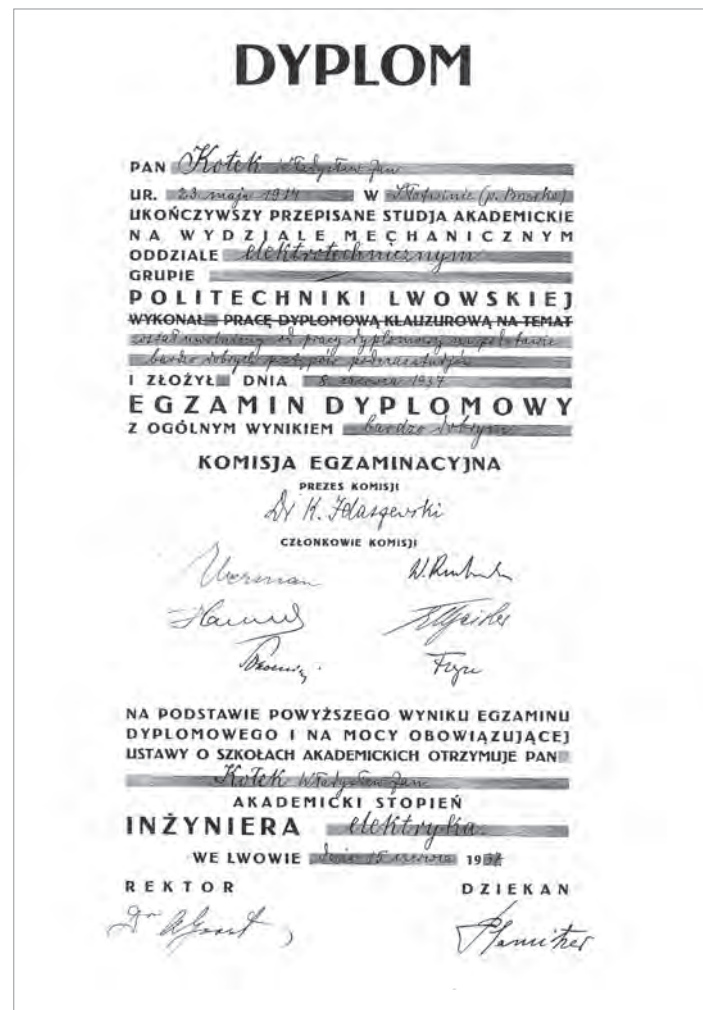
Absolwent szkoły wyższej o charakterze akademickim otrzymywał niższy stopień naukowy: magistra po ukończeniu studiów uniwersyteckich lub inżyniera (z oznaczeniem specjalności) uzyskiwany w szkołach akademickich o charakterze technicznym. Wyższym stopniem naukowym, wspólnym dla wszystkich rodzajów uczelni, był stopień doktora. Doktorat można było uzyskać (pod warunkiem posiadania stopnia niższego) po wypełnieniu, podobnie jak dzisiaj, procedury zakończonej przygotowaniem i obroną dysertacji.

Problematykę stopnia inżyniera regulowała ustawa z dnia 21 września 1922 roku⁷¹. Zgodnie z jej treścią tytuł inżyniera był jednocześnie stopniem akademickim, nabywanym na wydziałach technicznych szkół akademickich. W okresie międzywojennym przyznawanie tytułu inżyniera należało do uprawnień rad wydziałów dwóch działających wówczas politechnik: Politechniki Lwowskiej i Politechniki Warszawskiej oraz powstałej w 1919 roku Akademii Górniczej w Krakowie. W ramach swoich prerogatyw rady te mogły, wyjątkowo, nadawać tytuł inżynierski także osobom, które ukończyły średnią techniczną szkołę zawodową i odznaczyły się wybitnymi osiągnięciami w zawodzie technicznym. Wyjątek, od ogólnie obowiązującej reguły uzyskiwania stopnia inżyniera po ukończeniu uczelni technicznej, dotyczył dyplomantów Wydziału Ogólnego Politechniki Lwowskiej, na którym w latach 1922–1934 kształcono (w zakresie matematyki, chemii, fizyki oraz rysunku) kadry nauczycielskie dla szkolnictwa zawodowego. Absolwentom tego wydziału przysługiwał akademicki stopień magistra z oznaczeniem ukończonej specjalności.

W drugiej regulacji z okresu międzywojennego – ustanowionej 15 marca 1933 roku ustawie o szkołach akademickich⁷² – wprowadzono jeszcze jeden tytuł dedykowany aktywnym wykładowcom – profesora tytularnego (używany w takiej właśnie formie). Był on zarezerwowany dla docentów, którzy prowadzili wykłady nieprzerwanie przez minimum pięć lat. Mianowań profesorów tytularnych dokonywał prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego (podstawą takiego wystąpienia była uchwała rady

⁷¹ Ustawa z dnia 21 września 1922 roku w przedmiocie tytułu inżyniera, Dz. U. z 1922 roku, nr 90, poz. 823.

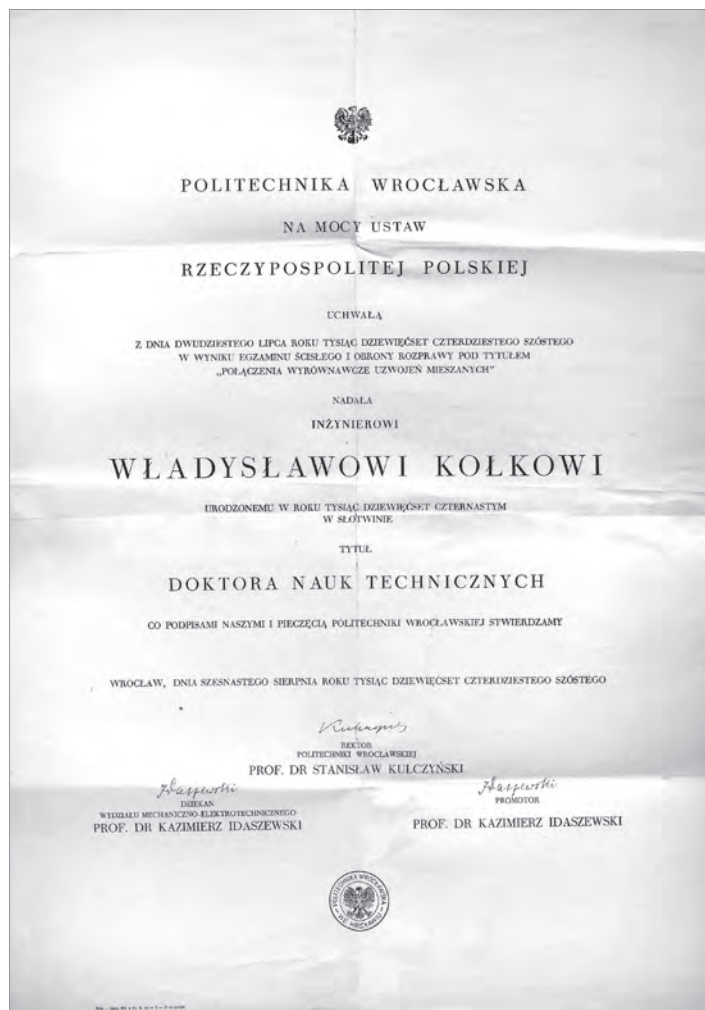
⁷² Ustawa z dnia 15 marca 1933 roku o szkołach akademickich, Dz. U. z 1933 roku, nr 29, poz. 247.

Ilustracja 15. Dyplom inżynierski Władysława Kotka uzyskany w Oddziale Elektrotechnicznym Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej, 15 czerwca 1937. Archiwum Akt Nowych, Politechnika Lwowska, sygn. 4

wydziału zaakceptowana przez senat uczelni). Precyzyjną procedurę ich wyłaniania, podobną do trybu postępowania stosowanego przy rozpatrywaniu kandydatur na profesora nadzwyczajnego, określały statuty poszczególnych uczelni, w tym przygotowany w 1933 roku nowy statut Politechniki Lwowskiej⁷³. Z analizy zawartych w nim zapisów można wnioskować, że profesor tytularny mógł obejmować katedrę. Docenci, jak dotychczas, mieli obowiązek habilitacji uprawniającej do otrzymania prawa wykładowania w szkole akademickiej (*venia legendi*). We wspo-

⁷³ Statut Politechniki Lwowskiej [projekt], Lwów [1933], s. 11.

Ilustracja 16. Dyplom doktorski inż. Władysława Kółki – świadectwo pierwszej promocji doktorskiej przeprowadzonej na Politechnice Wrocławskiej w dniu 20 lipca 1946 roku. Archiwum Politechniki Wrocławskiej, Wydział Elektryczny, sygn. 20/55a

mnianym statucie Politechniki Lwowskiej dużo miejsca poświęcono także stanowisku zastępcy profesora jako nauczyciela akademickiego stanowiącego „tymczasową obsadę katedry w formie zastępstwa”. Wniosek o jego powołanie wymagał uchwały rady wydziału, przyjęcia przez senat oraz zatwierdzenia przez ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego. Wykładowcom bez tytułu profesora lub docenta, pełniącym tego rodzaju zastępstwa, obowiązkowo przydzielano opiekunów naukowych wybranych z wydziałowego grona profesorskiego.

Zapisy ustawy z 1933 roku nie zmieniały ogólnych zasad uzyskiwania stopni akademickich: niższego (magister lub inżynier) oraz wyższego – stopnia doktora. Niższy stopień naukowy zgodnie z omawianą ustawą mógł jednocześnie być stopniem zawodowym. Dotyczyło to zwłaszcza absolwentów akademickich uczelni technicznych, którzy otrzymywali stopień inżyniera z określeniem specjalności, a więc równoznaczny z tytułem zawodowym.

W regulacji z 15 marca 1933 roku po raz pierwszy określono ogólne zasady przyznawania honorowych stopni (sic!) naukowych. Uprawnienia do nadawania tego rodzaju wyróżnienia „za zasługi na polu nauki i sztuki” miały rady wydziałowe po akceptacji senatu uczelni. Stopień honorowy „za zasługi państwowe lub społeczne” wymagał zatwierdzenia wniosku senatu przez ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego. Omawiany ustawowy zapis sankcjonował przyznawaną już wcześniej przez polskie uczelnie godność doktora *honoris causa*. Nadawanie jej, umiarkowanie powszechne w szkolnictwie wyższym II Rzeczypospolitej, w wypadku Politechniki Lwowskiej miało tradycję sięgającą 1912 roku.

System stopni i tytułów naukowych – tak jak większość rozwiązań organizacyjnych i strukturalnych, które określiła ustawa z 15 marca 1933 roku – obowiązywał również, w prawie niezmienionej postaci, w praktyce polskiego szkolnictwa wyższego w pierwszych latach po zakończeniu wojny. Już w końcu stycznia 1945 roku na krakowskim spotkaniu ministra oświaty z profesorami Uniwersytetu Jagiellońskiego i Akademii Górniczej określono główne założenia polityki władz wobec odradzającego się polskiego szkolnictwa wyższego. Ustalono, że podstawę prawną przyszłych działań będą stanowiły przedwojenne regulacje, gwarantujące zachowanie wypracowanej już struktury organizacyjnej szkół akademickich. Środowisko profesorskie (ukształtowane w innym światopoglądzie) nie poparło jednak rozwiązań proponowanych przez Polską Partię Robotniczą w zakresie polityki społecznej w edukacji.

W czerwcu 1945 roku wprowadzono zmiany w dotąd obowiązującym sposobie przeprowadzania postępowania habilitacyjnego⁷⁴, wyłaniającego wykładowców szkół wyższych spośród osób nieposiadających tytułu profesora. Wydany jesienią 1945 roku dekret o zmianie przepisów dotyczących szkół akademickich zrównywał w uprawnie-

⁷⁴ Rozporządzenie ministra oświaty z dnia 25 czerwca 1945 roku w sprawie postępowania habilitacyjnego w państwowych szkołach akademickich, Dz. U. z 1945 roku, nr 24, poz. 139. Wydany w 1945 roku akt prawny zastąpił rozporządzenie ministra wyznań religijnych i oświecenia publicznego z dnia 21 kwietnia 1936 roku o sposobie postępowania habilitacyjnego w państwowych szkołach akademickich, Dz. U. z 1936 roku, nr 38, poz. 290.

niach zatrudnianych na uczelniach pracowników kontraktowych z mianowanymi profesorami⁷⁵. Co więcej, w ciągu dwóch lat od wejścia w życie tego dekretu prezydent Krajowej Rady Narodowej (głowa państwa w latach 1945–1947) mógł nadawać tytuł profesorski osobom z tytułem docenta, profesora kontraktowego lub kandydatom z grona dydaktyków nieposiadających habilitacji (a więc bez uprawnień wykładowcy) bez zachowania nadal obowiązującej procedury szerokich środowiskowych konsultacji.

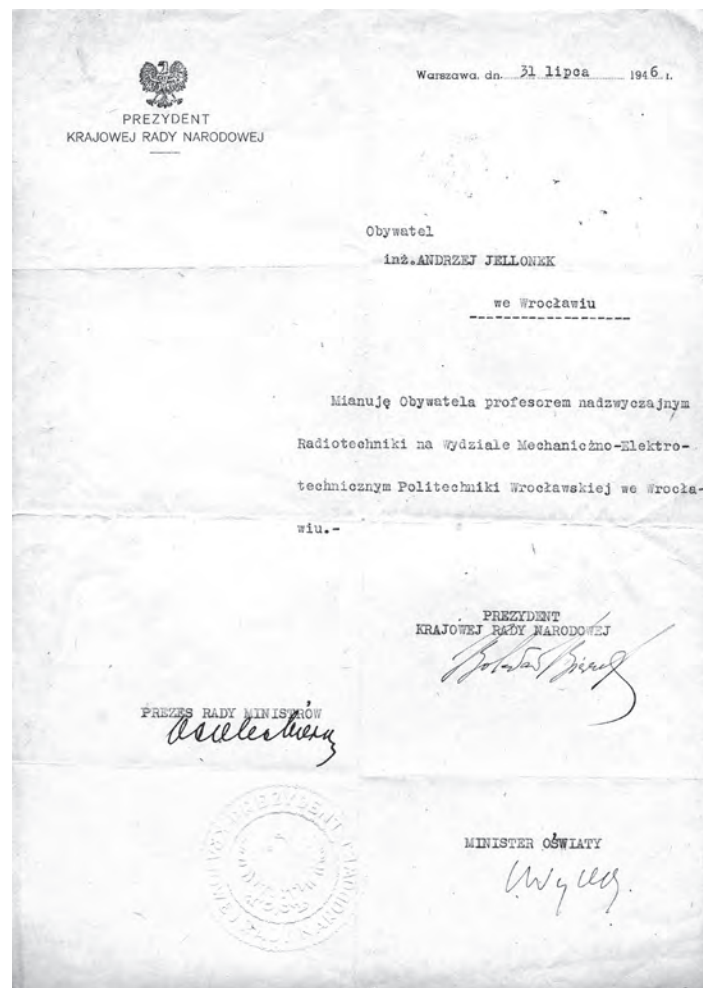
Istotną cezurę w realizacji reformy szkolnictwa wyższego stanowiły, przeprowadzone 19 stycznia 1947 roku, wybory do Sejmu Ustawodawczego. Do tej pory, w latach 1945–1946, polską politykę oświatową kształtowało opozycyjne Polskie Stronnictwo Ludowe. Wydawane w tym czasie akty prawne miały charakter regulacji doraźnych i – służąc odbudowie – ograniczały się właściwie do korekty przedwojennego ustawodawstwa. W efekcie styczniowych wyborów resort oświaty przejęła Polska Partia Robotnicza, która porzuciwszy ideę odbudowy rozpoczęła realizację hasła przebudowy.

30 października 1947 roku wszedł w życie pierwszy powojenny akt prawny normujący problematykę funkcjonowania szkół wyższych – ustanowiony 28 października dekret o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego⁷⁶. Regulacja ta uchyliła ustawę o szkołach akademickich z 15 marca 1933 roku i zapoczątkowała nowy etap działalności szkół wyższych w Polsce, wyposażając ministra oświaty w znaczną część autonomicznych uprawnień władz uczelni. Zadania te miały być wykonywane przy współdziałaniu Rady Głównej do spraw Nauki i Szkolnictwa Wyższego (powołanej tym samym dekretem).

Październikowy akt prawny określił m.in. skład „grona nauczycielskiego” szkół wyższych, w którym znaleźli się – podobnie jak w okresie międzywojennym – profesorowie honorowi, profesorowie zwyczajni, profesorowie nadzwyczajni, profesorowie tytularni (na zasadach przedwojennych) oraz zastępcy profesorów i docenci. Ci ostatni jako osoby ze stopniem doktora dysponujący prawem nauczania z tytułu uzyskanej habilitacji (przeprowadzały ją rady wydziałowe uczelni akademickich na zasadach przejętych z przedwojennych regulacji). Habilitacja, a więc posiadanie *veniam legendi*, nie stanowiła warunku nominacji

⁷⁵ Dekret z dnia 16 listopada 1945 roku o zmianie przepisów dotyczących szkół akademickich i stosunku służbowego profesorów i pomocniczych sił naukowych tych szkół, Dz. U. z 1945 roku, nr 56, poz. 313.

⁷⁶ Dekret z dnia 28 października 1947 roku o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego, Dz. U. z 1947 roku, nr 66, poz. 415. Akt prawny wszedł w życie 30 października 1947 roku.

Ilustracja 17. Nominacja profesorska Andrzeja Jellonka (tzw. dekret prezydencki), 31 lipca 1946. Muzeum Politechniki Wrocławskiej, Zbiory Fotograficzne

na stanowisko profesorskie. Środowiskowa konsultacja poprzedzająca postępowanie kwalifikacyjne prowadzące do uzyskania tytułu profesorskiego – aczkolwiek przewidziana w dekrecie – nie była wiążąca.

Zgodnie z literą dekretu z 28 października 1947 roku akademicka społeczność profesorska powiększyła się o noszących tytuł profesora kontraktowego. Z powodu „przejściowego” braku możliwości obsady katedry dopuszczono bowiem ewentualność zawierania umów na czas określony z wybranymi „spośród wybitnych specjalistów” osobami, które powoływano na stanowisko profesora kontraktowego lub (gdy

Ilustracja 18. Dyplom Kazimierza Mściwujewskiego, pierwszego absolwenta studiów inżynierskich na Politechnice Wrocławskiej. Na wprowadzonym w grudniu 1950 roku wzorze dyplomu uwzględniono tytuł magistra nauk technicznych nadany w trybie ustawy o stopniu inżyniera z 1948 roku. Archiwum Politechniki Wrocławskiej, Wydział Elektryczny, sygn. 10/3, p. 6

nie znalazł odpowiedniego kandydata) – zastępcy profesora. W tym ostatnim wypadku na okres nie dłuższy niż trzy lata.

Wyłączne uprawnienie do nadawania tytułów profesora honorowego, profesora zwyczajnego, profesora nadzwyczajnego i profesora tytularnego oraz zawierania stosownych umów z profesorami kontraktowymi i zastępcami profesora należało do prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (głowy państwa w latach 1947–1952). W rzeczywistości jednak mianowania na stanowiska kontraktowe (profesor kontraktowy, zastępca profesora) oraz docentów etatowych dokonywał minister odpowiedzialny za szkolnictwo wyższe.

Dekret z 1947 roku w pewnej mierze zmodyfikował problematykę stopni naukowych. Pozostawiono stopnie magistra oraz doktora (jako wyższy), uprawniając do ich nadawania wyłącznie szkoły akademickie. Stopień inżyniera stał się jednak tytułem zawodowym. Potrzeba uregulowania akademickiego statusu absolwentów uczelni technicznych dała więc asumpt do wydania w styczniu 1948 roku nowej ustawy o stopniu inżyniera⁷⁷. Regulacja ta wprowadziła, dotych-

czas niestosowany, stopień magistra nauk technicznych dla legitymujących się tytułem inżyniera uzyskany w wyniku ukończenia studiów akademickich⁷⁸. Szkołom o takim statusie pozostawiono również prawo nadawania – jak to określono za przedwojenną ustawą z 1933 roku – naukowych stopni honorowych za zasługi na polu nauki i za zasługi państwowe. Jednak w obu wypadkach konieczna była ministerialna akceptacja.

Kolejna regulacja, ustawa z dnia 15 grudnia 1951 roku o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki⁷⁹, miała na celu – w opinii ówczesnego ministra szkolnictwa wyższego – przekształcenie polskich szkół wyższych w szkoły typu socjalistycznego⁸⁰. Omawiany akt prawny ostatecznie zlikwidował funkcjonujące jeszcze elementy samorządności, których nie zniósł dekret wydany w październiku 1947 roku. System zarządzania oparty na zasadzie jednoosobowego kierownictwa zastosowano na wszystkich poziomach struktury organizacyjnej szkolnictwa wyższego.

Istotnym *novum*, w kwestiach dotyczących pracowników szkół wyższych, było wprowadzenie – według sowieckich wzorów – stopni naukowych kandydata nauk i (jako wyższego) doktora nauk⁸¹ w miejsce dotychczasowego magistra (odtąd tytułu zawodowego) i doktora. Stopień kandydata nauk uzyskiwano po zakończeniu aspirantury. Aspiranci (z dyplomem magisterskim), studiując trzy lata według indywidualnego programu, kończyli naukę przygotowaniem tezy oraz jej obroną. O stopień doktora nauk mogli ubiegać się kandydaci nauk na podstawie przygotowanej pracy, stanowiącej „twórczy wkład do rozwoju danej gałęzi nauki” oraz przeprowadzonego kolokwium. Stopnie, formalnie nadawane przez uprawnione do tego wydziały, zatwierdzała Centralna Komisja Kwalifikacyjna dla Pracowników Nauki, którą powołała omawiana ustawa.

⁷⁸ Przed 1939 rokiem absolwenci polskich uczelni technicznych uzyskiwali, jako pierwszy, stopień naukowy inżyniera odpowiedniej specjalności. Ustawa o stopniu inżyniera z 1948 roku – przyznając automatycznie prawo do używania stopnia magistra nauk technicznych wszystkim tym, którzy uzyskali tytuł inżyniera na zasadach określonych przepisami obowiązującymi w II Rzeczypospolitej – rozwiązywała problem braku magisterium dotyczący znacznej grupy nauczycieli akademickich, którzy ukończyli studia przed 1939 rokiem.

⁷⁹ Ustawa z dnia 15 grudnia 1951 roku o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki, Dz. U. z 1952 roku, nr 6, poz. 38. Akt prawny zaczął obowiązywać 7 lutego 1952 roku.

⁸⁰ J. Tymowski, *Organizacja szkolnictwa wyższego w Polsce*, Warszawa 1980, s. 65. Ministrem szkolnictwa wyższego w latach 1950–1956 był Adam Rapacki.

⁸¹ Kwestie proceduralne dotyczące nadawania stopni naukowych szczegółowo uregulowało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 1952 roku w sprawie warunków i trybu nadawania stopni naukowych, Dz. U. z 1952 roku, nr 24, poz. 164.

⁷⁷ Ustawa z dnia 28 stycznia 1948 roku o stopniu inżyniera, Dz. U. z 1948 roku, nr 10, poz. 68. Akt prawny wszedł w życie 27 lutego 1948 roku. Kwestia statusu absolwentów uczelni technicznych była poruszona jeszcze dziesięć lat później – w art. 5.1 ustawy z dnia 5 listopada 1958 o szkolnictwie wyższym, w którym zapisano: „Dyplomy inżyniera wydane przed dniem 27 lutego 1948 r. są równorzędne z dyplomami magistra inżyniera wydawanymi przez szkoły wyższe na podstawie niniejszej ustawy”.

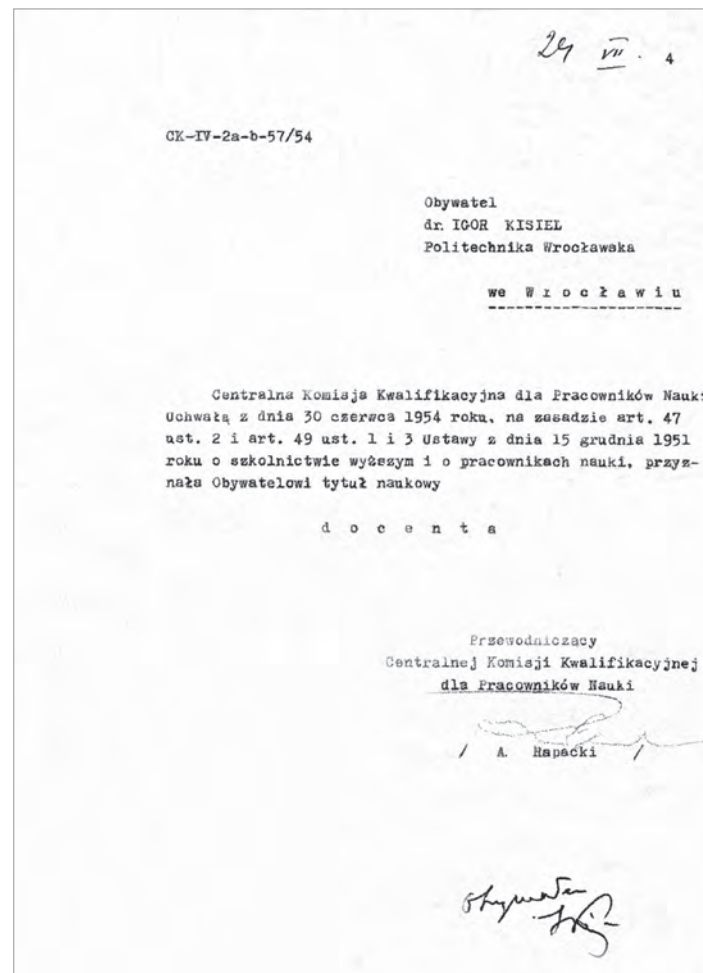
Akt prawny z 1951 roku oficjalnie usankcjonował podział pracowników nauki na pomocniczych⁸² i samodzielnych⁸³, wprowadził pojęcie tytułu naukowego docenta oraz (tylko) dwóch tytułów naukowych w grupie profesorów: profesora nadzwyczajnego i profesora zwyczajnego. Wszystkie trzy wspomniane tytuły „przyznawata” Centralna Komisja Kwalifikacyjna dla Pracowników Nauki, „biorąc pod uwagę kwalifikacje naukowe i moralne oraz wyniki działalności naukowej pracownika”. Do uzyskania tytułu docenta i profesora nadzwyczajnego formalnie był wymagany stopień kandydata nauk, a profesora zwyczajnego – doktora nauk. Docentów, profesorów nadzwyczajnych i profesorów zwyczajnych – zgodnie z ustawowym określeniem – „powoływał do pracy” minister, któremu podlegała szkoła wyższa.

Istotnym elementem ustawy z grudnia 1951 roku były jej przepisy przejściowe, które w pewnym stopniu regulowały problem – powszechnej w ówczesnym szkolnictwie wyższym praktyki – kontraktowych tytułów naukowych. Zajmujący dotychczas takie etaty profesorowie zwyczajni stawali się samodzielnymi pracownikami nauki i, zachowując tytuł naukowy, uzyskiwali (z mocy prawa) stopień doktora nauk. Profesorowie nadzwyczajni, zachowując swój tytuł, mogli starać się o stopień doktora nauk z pominięciem stopnia kandydata nauk⁸⁴, nie byli jednak do tego zobowiązani (wielu z nich pozostało zatem „profesorami magistrami”). Ustawa pomijała jednak kwestię kontraktowych zastępców profesora – najczęściej wybitnych fachowców, którzy kierowali katedrami i prowadzili wykłady nie mając do tego formalnych uprawnień akademickich. Zastępcy profesora stanowili w tym czasie znaczący procent społeczności samodzielnych pracowników nauki wyższych szkół o charakterze technicznym, odgrywając istotną (niekiedy podstawową) rolę w procesie dydaktycznym i badawczym tego typu uczelni. Powoływanie zastępców profesora było w wielu wypadkach jedynym sposobem na uruchomienie katedr niezbędnych do realizacji programu nauczania,

⁸² Tytuł pomocniczego pracownika nauki (asystenta, starszego asystenta, adiunkta) nadawały komisje utworzone przy ministrze (dla instytucji resortowych) lub w szkołach wyższych. Asystentem i starszym asystentem mógł zostać absolwent studiów pierwszego stopnia, adiunktem – wyłącznie drugiego stopnia.

⁸³ W grupie samodzielnych pracowników nauki znajdowali się profesorowie zwyczajni, profesorowie nadzwyczajni, docenci, a także – w chwili publikacji aktu prawnego – czasowo zajmujący swoje stanowiska na podstawie umowy: profesorowie kontraktowi i zastępcy profesora.

⁸⁴ Ustawa w sposób uprzywilejowany regulowała tytuły naukowe członków Polskiej Akademii Nauk. Nieposiadające tytułu i stopnia naukowego osoby, które powołano na członków rzeczywistych PAN, uzyskiwały z tą chwilą tytuł profesora zwyczajnego i stopień doktora nauk. Członkowie-korespondenci otrzymywali, na wniosek Prezydium Polskiej Akademii Nauk, tytuł profesora zwyczajnego i stopień doktora nauk lub profesora nadzwyczajnego i stopień kandydata nauk.

Ilustracja 19. W latach pięćdziesiątych XX wieku tytuł naukowy docenta nadawała Centralna Komisja Kwalifikacyjna dla Pracowników Nauki. Tu dokument potwierdzający nadanie tytułu dr. Igorowi Kisielowi (od 1958 roku profesorowi nadzwyczajnemu), 24 lipca 1954. Archiwum Politechniki Wrocławskiej, Akta Osobowe, sygn. 698/1, p. 253

a pełnoprawny⁸⁵ udział tej grupy nauczycieli akademickich w pracach rad wydziałowych niejednokrotnie umożliwiał powstawanie nowych wydziałów⁸⁶.

⁸⁵ Zastępcy profesora mieli uprawnienia docenta etatowego. Byli więc samodzielnymi pracownikami nauki i mogli zajmować stanowiska kierowników katedr oraz pełnić funkcje akademickie.

⁸⁶ Np. na Wydziale Inżynierii Sanitarnej w 1957 roku (stan w dniu 1 maja) zatrudniano 2 profesorów nadzwyczajnych, 1 docenta oraz 9 zastępców profesora, z których wszyscy byli związani z wydziałem od chwili jego uruchomienia. Zastępcy profesora stanowili więc 75% wydziałowej grupy samodzielnych pracowników nauki. Por. *Skład osobowy [Politechniki Wrocławskiej] według stanu na 1 maja 1957 r.*, oprac. A. Walkowiak, Wrocław 1957, s. 59–60.

Ilustracja 20. 10 czerwca 1961 roku prof. Dionizy Smoleński (po lewej) odebrał z rąk prof. Witolda Romera dyplom doktora *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej (pierwszy w dziejach samodzielnej uczelni). Fot. Tadeusz Drankowski. Archiwum Politechniki Wrocławskiej, sygn. 432/1

Liberalizacja życia społecznego w latach 1954–1956 objęła również szkolnictwo wyższe. Zapowiedzią woli władz państwowych do dokonania zmian w tej sferze była uchwała Rady Ministrów z 31 lipca 1956 roku⁸⁷. Przedstawiono w niej pakiet przedsięwzięć na rzecz, jak podkreślono, „podniesienia jakości pracy szkół wyższych, uwarunkowanej rozwojem nauki w szkołach wyższych, przebudową systemu studiów oraz demokratyzacją ustroju szkolnictwa”, których realizację rząd wpisywał jako jedno z założeń rozpoczętego właśnie planu 5-letniego. Lipcowa uchwała zobowiązała Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego do przygotowania projektu zmiany obowiązującej ustawy o szkolnictwie wyższym w takim terminie, aby nowe przepisy mogły wejść w życie z dniem 1 września 1956 roku.

Zapowiadany akt prawny – ustawa o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki – został opublikowany 1 października 1956 roku⁸⁸. Nowa regulacja przywracała zasadę kole-

gialności na wszystkich poziomach struktury organizacyjnej szkolnictwa wyższego. Reaktywowano kadencyjność oraz wybieralność władz uczelni przez senat. Utrzymano, obowiązujące od 1952 roku, stopnie naukowe kandydata nauk i doktora nauk, cedując jednak uprawnienia do ich przyznawania na szkoły wyższe oraz inne placówki naukowe. Nadawanie tytułów naukowych profesora zwyczajnego, profesora nadzwyczajnego oraz docenta pozostawiono w gestii Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej dla Pracowników Nauki, a ich mianowanie – ministra szkolnictwa wyższego.

Po trwających niemal dwa lata środowiskowych dyskusjach w dniu 5 listopada 1958 roku uchwalono nową ustawę o szkołach wyższych⁸⁹, zastępującą dotychczasowy akt prawny wydany w 1951 roku i znowelizowany w 1956 roku. Obok wielu zapisów zgodnych z literą tekstu obowiązującego od 1956 roku, pojawiło się także kilka nowych rozwiązań. Istotne zmiany wprowadzono w wykazie stanowisk pracowników nauki oraz w sposobie funkcjonowania i przyznawania stopni naukowych. Wyraźnie wyartykułowano fakt uprawnienia szkół wyższych do nadawania – obok tytułów zawodowych przystępujących absolwentom: magistra, magistra-inżyniera i lekarza – także stopni naukowych. Przyjęto ich nową formułę, wprowadzając stopień doktora (nadawany „w drodze przewodu doktorskiego”) i docenta⁹⁰ (uzyskiwany „w drodze przewodu habilitacyjnego”). Pracownikom nauki, którzy według do tej pory obowiązujących przepisów uzyskali stopień doktora nauk przyznano uprawnienia docentów, a kandydaci nauk z mocy prawa stawali się doktorami⁹¹. Postanowienia odnoszące się do zastępców profesora zapowiadały likwidację tego stanowiska z dniem 30 września 1961 roku⁹². Wcześniejsze prerogatywy Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej dla

⁸⁹ Ustawa z dnia 5 listopada 1958 roku o szkołach wyższych, Dz. U. z 1958 roku, nr 68, poz. 336. Akt prawny wszedł w życie 20 listopada 1958 roku.

⁹⁰ Na naradzie rektorów uczelni podległych Ministerstwu Szkolnictwa Wyższego (odbyła się w Warszawie w dniach 11–12 grudnia 1956 roku) jej uczestnicy zaaprobowali wprowadzenie stopnia doktora w miejsce kandydata nauk oraz docenta jako stopnia wyższego. Jednocześnie „raczej krytycznie” przyjęto ministerialną propozycję ustanowienia stopnia doktora habilitowanego. Por. *Aktualne sprawy szkolnictwa wyższego. Krajowa narada rektorów*, „Życie Warszawy” 1956 (13 grudnia), nr 297.

⁹¹ Problem dostosowywania funkcjonujących w praktyce dwóch systemów stopni naukowych (stopnia doktora usankcjonowanego dekretem z 1947 roku oraz stopni określonych w ustawie z 1951 roku) do rozwiązań zaproponowanych w 1958 roku był bardziej skomplikowany. Świadczą o tym art. 144 i 145 ustawy o szkołach wyższych z 5 listopada 1958 roku. Por. Przepisy przejściowe i końcowe ustawy z dnia 5 listopada 1958 roku o szkołach wyższych, Dz. U. z 1958 roku, nr 68, poz. 336 [s. 870].

⁹² Zatrudnieni w dniu wejścia w życie ustawy na etatach zastępców profesora mogli do 30 września 1961 roku zachować te stanowiska z uprawnieniami docenta etatowego. Zakładano, że zastępca profesora, który nie uzyska do 1961 roku stopnia naukowego docenta będzie mógł być nadal zatrudniony na uczelni, lecz na stanowisku wykładowcy lub starszego wykładowcy.

⁸⁷ Uchwała nr 481 Prezydium Rządu z 31 lipca 1956 roku w sprawie zapewnienia warunków podniesienia jakości pracy szkół wyższych, „Życie Szkoły Wyższej” 1956, nr 9, s. 3–9.

⁸⁸ Ustawa z dnia 10 września 1956 roku o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki, Dz. U. z 1956 roku, nr 41, poz. 185. Akt prawny wszedł w życie 1 października 1956 roku; tekst jednolity: obwieszczenie ministra szkolnictwa wyższego z dnia 10 października 1956 roku w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 15 grudnia 1951 roku o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki, Dz. U. z 1956 roku, nr 45, poz. 205.

Pracowników Nauki, w związku z jej pominięciem w ustawie, przejął minister odpowiedzialny za resort szkolnictwa wyższego.

Rady wydziałów – spełniające kryteria określone przez Radę Ministrów co do liczby samodzielnych pracowników nauki – mogły nadawać oba wspomniane wyżej stopnie naukowe, jednak w wypadku stopnia docenta wymagano zatwierdzenia odnośnej uchwały przez ministra szkolnictwa wyższego. Ustawa przewidywała trzy stanowiska dla samodzielnych pracowników nauki: docenta etatowego, profesora nadzwyczajnego i profesora zwyczajnego. Stanowisko docenta etatowego miała obejmować wyłącznie⁹³ osoba posiadająca stopień naukowy docenta. Praktyką stało się, że wykładowcy którzy uzyskali stopień docenta na podstawie habilitacji byli określani mianem „docentów habilitowanych”. W ten sposób odróżniano ich od nauczycieli akademickich z tytułem naukowym docenta nadawanym przez mianowanie do chwili wydania omawianej regulacji (w trybie niewymagającym przeprowadzania przewodu habilitacyjnego). Na stanowisko profesora nadzwyczajnego można było powołać docenta etatowego, który uzyskał poważne wyniki w pracy naukowej i dydaktycznej. Podobne wymagania dotyczyły profesorów nadzwyczajnych przy mianowaniu na profesora zwyczajnego. W wyjątkowych wypadkach profesorskie stanowiska mogły obejmować osoby wykazujące się wprawdzie wysokimi kwalifikacjami naukowymi, lecz nieposiadające stopnia naukowego, a nawet stażu pracy w charakterze samodzielnego pracownika nauki. Odpowiedni tytuł naukowy przysługiwał wyłącznie osobom, które zostały powołane przez Radę Państwa na stanowisko profesora nadzwyczajnego lub profesora zwyczajnego. A zatem pojęcie tytułu naukowego docenta zostało wygaszone. W ustawie z 1958 roku zabrakło zapisu o honorowych tytułach lub stopniach.

Ustalenia III Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej (marzec 1959 roku) w sprawach nauki i szkolnictwa wyższego otwierały drogę do modernizacji (w duchu obowiązującej idei) struktur uczelni technicznych w związku z ich włączeniem do realizacji narodowych planów gospodarczych. Proces ten kierownictwo partyjne wiązało z – traktowanym priorytetowo – zagadnieniem rozwoju młodej kadry akademickiej. W 1963 roku wszedł w życie plan kształcenia kadr na lata 1961–1970. Intencją jego twórców – obok spowodowania wzrostu liczby wykwalifikowanej kadry naukowej (zwłaszcza w naukach

technicznych i eksperymentalnych⁹⁴) oraz przyspieszenia tempa uzyskiwania stopnia doktora i docenta – była zmiana struktury wieku kadr naukowych. Jak się jednak okazało, już w pierwszych dwóch latach realne wartości statystyczne niekorzystnie odbiegały od przyjętych założeń. W grudniu 1962 roku wprowadzono więc (bez ministerialnego rozporządzenia) rozwiązania umożliwiające uzyskiwanie stopni naukowych również za prace konstrukcyjne i technologiczne (wymagające „rozwiązania istotnych problemów badawczych”) oraz za prace zespołowe, w realizacji których można było ustalić indywidualny wkład ich współtwórców. Dopuszczono również możliwość powierzania stanowiska docenta pracownikom nauki, posiadającym stopień doktora i wykazującym się dorobkiem naukowym⁹⁵.

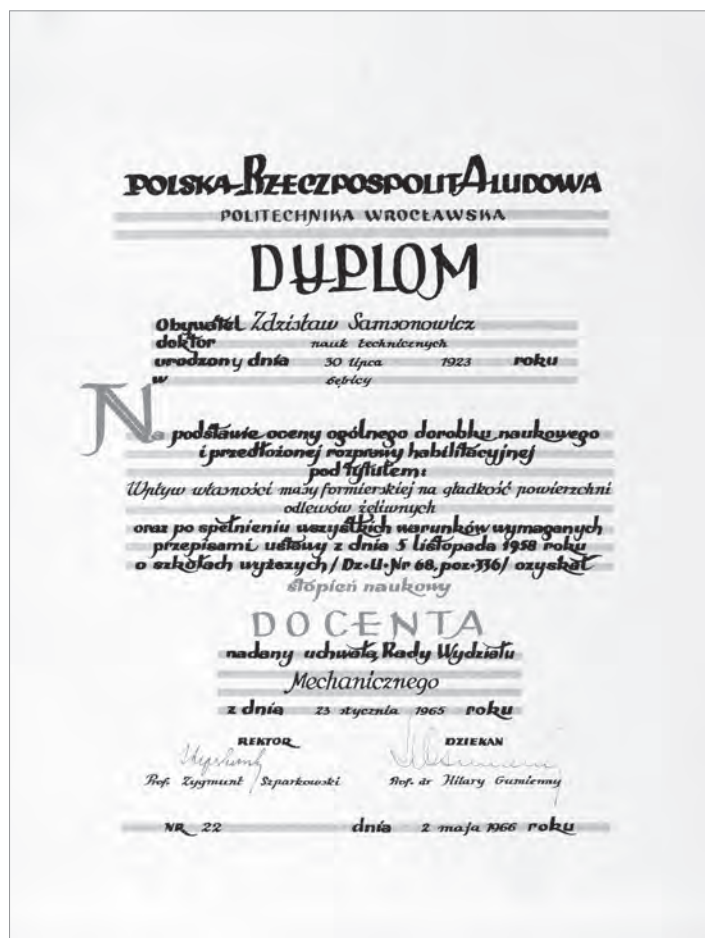
Powyższe kwestie usankcjonowano 31 marca 1965 roku nowelizacją ustawy o szkołach wyższych⁹⁶. Zmiany – w różnym stopniu – dotyczyły wszystkich stanowisk dawniej samodzielnych pracowników nauki, a od 1965 roku najwyższej usytuowanej hierarchicznie grupy pracowników naukowo-dydaktycznych. M.in. dopuszczono („w wyjątkowych wypadkach”) czasowe powierzanie stanowiska profesora zwyczajnego lub nadzwyczajnego profesorowi kontraktowemu, który nie mając tytułu naukowego mógł wykazać się – jak stwierdzono w nowej regulacji – „odpowiednimi kwalifikacjami naukowymi [oraz] osiągnięciami w pracy naukowo-badawczej i w pracy zawodowej”. Na stanowisko docenta etatowego można było powoływać osoby ze stopniem naukowym docenta (jak wcześniej) lub doktora (ten ostatni – z dorobkiem naukowym świadczącym o przygotowaniu do prowadzenia samodzielnej pracy naukowej lub dydaktycznej). Dodatkowo jednak obejmowanie stanowiska docenta umożliwiono również kandydatom bez wyżej zasygnalizowanych formalnych kwalifikacji (tj.

⁹⁴ W styczniu 1960 roku odbyło się IV Plenum Komitetu Centralnego PZPR poświęcone w całości sprawom nauki i techniki. W uchwale przyjętej na zakończenie obrad stwierdzono, że narodowy plan gospodarczy powinien określać priorytetowe kierunki rozwoju techniki i badań naukowych, a planowa działalność badawcza uwzględniać niezbędne powiązania nauki i produkcji. Wszystkie placówki badawcze (ukształtowane w szkołach wyższych, instytutach naukowo-badawczych Polskiej Akademii Nauk oraz instytutach resortowych) miały dostosować swoje programy do potrzeb rozwojowych gospodarki. Por. *Uchwała IV Plenum [KC PZPR] w sprawie rozwoju nauki, „Nowe Drogi” 1960, nr 2, s. 8–24.*

⁹⁵ Wprowadzone w życie rozwiązania opierały się na uchwale XII Plenum KC PZPR z 17–18 grudnia 1962. Por. *„Nowe Drogi” 1963, nr 1, s. 40.*

⁹⁶ Ustawa z dnia 31 marca 1965 roku o zmianie ustawy o szkołach wyższych, Dz. U. z 1965 roku, nr 14, poz. 95. Akt prawny zmienił nazwę obowiązującej regulacji na „ustawa o szkolnictwie wyższym” i wszedł w życie 9 kwietnia 1965 roku; tekst jednolity: obwieszczenie ministra szkolnictwa wyższego z dnia 15 kwietnia 1965 roku w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 5 listopada 1958 roku o szkolnictwie wyższym, Dz. U. z 1965 roku, nr 16, poz. 114.

⁹³ W ustawie użyto określenia „tylko”.

Ilustracja 21. Dyplom potwierdzający uzyskanie stopnia docenta przez dr. Zdzisława Samsonowicza, 2 maja 1966. Podobne dokumenty były wydawane od listopada 1958 roku do grudnia 1968 roku, kiedy ustanowiono stopień doktora habilitowanego. Muzeum Politechniki Wrocławskiej, Zbiór Zdzisława Samsonowicza, sygn. MPWr-S-101

bez stopnia naukowego), ale z osiągnięciami w pracy naukowej – jak zapisano – „niezbędnymi do pełnienia funkcji docenta etatowego”⁹⁷. Wydany w marcu 1965 roku akt prawny określił również uprawnienia szkół wyższych do nadawania tytułu honorowego (już nie stopnia) doktora *honoris causa* osobom szczególnie zasłużonym dla rozwoju nauki, kultury i gospodarki narodowej, a także wybitnym zagranicznym uczonym i mężom stanu. Postępowanie w tej sprawie wymagało uchwały senatu i zgody ministra odpowiedzialnego za resort szkolnictwa wyższego.

⁹⁷ Art. 87.2. Zapis ten wygast w 1973 roku.

Uchwalonej 31 marca 1965 roku nowelizacji ustawy o szkołach wyższych towarzyszył, wydany w tym samym dniu⁹⁸, odrębny akt prawny dotyczący stopni i tytułów naukowych, który uprawomocnił procedurę obowiązującą w tej kwestii. Nowa regulacja utrzymywała stopnie naukowe doktora oraz docenta, dając prerogatywy do ich nadawania już nie tylko wydziałom, ale także „innym jednostkom organizacyjnym” szkół wyższych⁹⁹. Rozszerzono w ten sposób wspomniane uprawnienia na instytuty, które od początku lat sześćdziesiątych XX wieku coraz liczniej zaczęły pojawiać się w strukturach polskich uczelni¹⁰⁰. Sposób uzyskiwania stopnia doktora pozostał właściwie niezmieniony, a stopień docenta nadawano – jak od 1958 roku – w drodze przewodu habilitacyjnego. Uchwała rady wydziału (lub rady naukowej „innych instytucji”) w sprawie przyznania stopnia docenta wymagała zatwierdzenia przez ministra sprawującego nadzór nad szkołą wyższą lub placówką, w której przewód habilitacyjny był przeprowadzany.

Ustawa z 31 marca 1965 roku ostatecznie potwierdziła uchylene – formalnie niefunkcjonujące od 1958 roku – tytułu naukowego docenta. Docentura odnosiła się więc wyłącznie do stanowiska docenta etatowego zachowanego na uczelniach i w instytucjach badawczych¹⁰¹. Tytułami naukowymi pozostawały zatem tytuły profesora nadzwyczajnego i profesora zwyczajnego. Ten pierwszy przyznawano osobom posiadającym stopień naukowy docenta, które mogły się wykazać „poważnymi wynikami w pracy naukowej i w kształtowaniu kadr naukowych”. Tytuł profesora zwyczajnego uzyskiwali uczeni z tytułem profesora nadzwyczajnego i wydatnie powiększonym dorobkiem badawczym. W wyjątkowych wypadkach tytuł profesorski mogły otrzymywać osoby bez stopnia naukowego i tytułu naukowego (a nawet bez stażu pracy na stanowisku pracownika nauki), posiadające jednak – zgodnie z treścią ustawy – „poważne osiągnięcia w pracy naukowej

⁹⁸ Ustawa z dnia 31 marca 1965 roku o stopniach naukowych i tytułach naukowych, Dz. U. z 1965 roku, nr 14, poz. 101. Akt prawny wszedł w życie 9 kwietnia 1965 roku.

⁹⁹ Wykaz jednostek uprawnionych do nadawania takich stopni ustalał przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki w uzgodnieniu z ministrem szkolnictwa wyższego i sekretarzem naukowym PAN.

¹⁰⁰ Na Politechnice Wrocławskiej pierwsze instytuty uruchomiono w czerwcu 1963 roku. Na Wydziale Mechanicznym był to Instytut Materiałoznawstwa, Instytut Technologii Budowy Maszyn oraz Instytut Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn. Na Wydziale Chemicznym powstał Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich.

¹⁰¹ Zajmującym to stanowisko pozostawiono możliwość awansu. Art. 23.1: „Osobom, które nie mając stopnia naukowego docenta zajmują [...] stanowiska docentów etatowych mogą być nadawane tytuły naukowe przewidziane w niniejszej ustawie”.

Ilustracja 22. We wrześniu 1971 roku powołano na Politechnice Wrocławskiej nowy doradczy organ kolegialny – Radę Seniorów, którą mieli tworzyć czynni lub emerytowani profesoria o znaczącym dorobku naukowym. Na fotografii Rada Seniorów w swoim pierwszym składzie, 1 października 1971. W 1. rzędzie (od lewej) – Tadeusz Wróbel, Władysław Chowaniec, Jan Różycki, Zofia Skrowaczewska, Maria Miłkowska, Władysław Markocki; 2. rząd – Jerzy Zawadzki, Jerzy Teisseyre, Wiktor Wiśniowski, Miron Gaj, Marian Suski, N.N., Jarostaw Kuryłowicz; 3. rząd – pierwszy z lewej Bohdan Guerquin. Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich, sygn. F.3321/8

oraz kwalifikacje dla prowadzenia pracy naukowej i kształcenia kadr naukowych w zakresie wymaganym od profesora”. Tytuły naukowe nadawała Rada Państwa na wniosek prezesa Rady Ministrów.

Ustawę o stopniach naukowych i tytułach naukowych z 1965 roku znowelizowano – w szczególnej politycznie atmosferze – 20 grudnia 1968 roku¹⁰². Wprowadzono wtedy – jako wyższy – stopień naukowy doktora habilitowanego, zastępując tym samym (z mocy prawa) stopień docenta stopniem doktora habilitowanego. Zliberalizowa-

¹⁰² Ustawa z dnia 20 grudnia 1968 roku o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych, Dz. U. z 1968 roku, nr 46, poz. 335. Ustawa weszła w życie 27 grudnia 1968 roku; tekst jednolity: obwieszczenie przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 27 stycznia 1969 roku w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 31 marca o stopniach naukowych i tytułach naukowych, Dz. U. z 1969 roku, nr 4, poz. 32.

no dostęp do tytułu profesora nadzwyczajnego, umożliwiając to (pod pewnymi warunkami) wykładowcom ze stopniem doktora. Dopuszczono także możliwość uzyskiwania tytułów naukowych przez docentów etatowych (zajmujących to stanowisko w dniu wejścia w życie ustawy), którzy nie posiadali stopni naukowych.

Akt prawny traktujący o stopniach i tytułach naukowych korespondował z – wydaną również 20 grudnia 1968 roku – kolejną nowelizacją ustawy o szkolnictwie wyższym¹⁰³. Przyjęta w niej „jedność nauki, dydaktyki i wychowania” wkrótce stworzyła podstawę do nasilenia ide-

¹⁰³ Ustawa z dnia 20 grudnia 1968 roku o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, Dz. U. z 1968 roku, nr 46, poz. 334. Akt prawny zaczął obowiązywać od 27 grudnia 1968 roku.

ologizacji życia akademickiego zwłaszcza w sferze wychowania studentów¹⁰⁴. Ministrowi odpowiedzialnemu za szkolnictwo wyższe zapewniono wpływ na funkcjonowanie i obsadę rektorską podległych mu uczelni. Ustawa potwierdziła możliwość awansowania osób nieposiadających stopnia naukowego na stanowisko docenta etatowego¹⁰⁵, warunkując to „potrzebami szkoły”. W ten sposób uprawniono zatrudnianie tzw. docentów marcowych – zwykle adiunktów bez formalnych uprawnień (najczęściej jednak ze stopniem doktora) – mianowanych w 1968 roku na stanowiska docentów etatowych aby zastąpić nauczycieli akademickich zwolnionych w tym czasie z pracy. Rok 1968 – jak zauważył Maciej Iłowiecki – „zapoczątkował szkodliwe procesy, których skutki przyszło zbierać pod koniec lat siedemdziesiątych. Chodzi przede wszystkim o poważne zaniedbania w zakresie jakościowego rozwoju nauki i obniżenie się kryteriów jakościowych przy reprodukcji kadr naukowych. Ustawa o nauce i szkolnictwie wyższym z 1968 roku ograniczyła [po raz kolejny – przyp. MB] samorządność środowiska i w sposób znaczący uszczupliła autonomię uczelni i wszelkich instytucji naukowych”¹⁰⁶.

W 1973 roku znowelizowano – przy okazji ogłoszenia tekstu jednolitego – zapisy ustawy z 1965 roku o stopniach naukowych i tytułach naukowych¹⁰⁷. Najistotniejszą zmianą był fakt utworzenia Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych i włączenia jej do procedur związanych z przyznawaniem stopni i tytułów naukowych. Do zadań komisji, zgodnie z treścią aktu prawnego, należało m.in. opiniowanie wniosków w sprawie przyznawania jednostkom organizacyjnym szkół wyższych uprawnień do nadawania stopni naukowych, rozstrzyganie odwołań od uchwał w sprawach przewodów doktorskich, zatwierdzanie decyzji dotyczących przewodów habilitacyjnych oraz opiniowanie wniosków o nadanie tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego i profesora zwyczajnego, a także rozpatrywanie kandydatur osób bez stopnia naukowego doktora habilitowanego na stanowisko docenta. Jednocześnie wygaszono, formalnie dotąd obowiązujący, zapis o możliwości obsadzania stanowiska docenta etatowego przez kandydatów nieposiadających stopnia naukowego.

¹⁰⁴ Gładysz A., *Oświata, kultura i nauka w Polsce lat sześćdziesiątych. Wybrane problemy*, Warszawa 1987, s. 191.

¹⁰⁵ Por. H. Izdebski, J. Zieliński, *Ustawa o stopniach naukowych i tytułach naukowych. Komentarz*, Warszawa 2013, s. 21.

¹⁰⁶ M. Iłowiecki, *Dzieje nauki polskiej*, Warszawa 1981, s. 244.

¹⁰⁷ Obwieszczenia ministra nauki, szkolnictwa wyższego i techniki z dnia 10 lipca 1973 roku w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 31 marca 1965 roku o stopniach naukowych i tytułach naukowych, Dz. U. z 1973 roku, nr 32, poz. 192.

Na początku 1981 roku, w krótkim okresie wolności nazwanym „karnawalem Solidarności”, rozpoczęto dyskusję o założeniach nowego aktu prawnego regulującego problematykę szkolnictwa wyższego. W lutym 1981 roku Senat Politechniki Wrocławskiej powołał Komisję ds. projektu ustawy¹⁰⁸. W miesiąc później opublikowanych uwagach¹⁰⁹ komisja podkreśliła konieczność wprowadzenia samorządnej formuły funkcjonowania szkół wyższych. Odniesiono się także do kwestii stopni i tytułów naukowych zauważając, że ich przyznawanie „należy zabezpieczyć przed niejawnymi opiniami ze strony centralnej krajowej komisji kwalifikacyjnej, nie pozbawiając jej jednak prawa weta”¹¹⁰.

Wydana 4 maja 1982 roku – w okresie obowiązywania na terenie Polski stanu wojennego – nowa ustawa o szkolnictwie wyższym¹¹¹ była, jak się przypuszcza, gestem dobrej woli władzy wobec niechętnego jej środowiska akademickiego¹¹². W akcie prawnym uznano bowiem szkoły wyższe za „samorządne społeczności”, które miały się kierować zasadami wolności nauki i sztuki przy „poszanowaniu odrębności światopoglądowych”. Przywrócono wybieralność organów jednoosobowych przez organy kolegialne. Rola senatu została wzmocniona: jego uchwały stały się wiążące dla rektora i dla społeczności akademickiej. W kwestii stopni i tytułów naukowych zapisy ustawy zasadniczo nie zmieniały ustaleń wynikających z poprzedniej regulacji. Na stanowisku profesora mogły być zatem zatrudniane osoby z tytułem naukowym profesora zwyczajnego lub profesora nadzwyczajnego. Stanowisko docenta (bez określenia „etatowy”) rezerwowano dla wykładowców ze stopniem doktora habilitowanego. Zapis ten jednak mogła modyfikować, utworzona omawianą ustawą, Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Przyznano jej prawo określania dyscyplin nauki, w których stanowisko docenta mogłyby obejmować osoby ze stopniem naukowym doktora.

Arbitralnie uchwalona 25 lipca 1985 roku nowelizacja obowiązującej ustawy o szkolnictwie wyższym¹¹³ przyniosła „zaostrenie” kur-

¹⁰⁸ Przewodniczącym Komisji Senackiej Politechniki Wrocławskiej ds. projektu ustawy o szkolnictwie wyższym był prof. Zbigniew Godziński.

¹⁰⁹ Uwagi do projektu ustawy o szkolnictwie wyższym wysunięte na Politechnice Wrocławskiej, 14 marca 1981. APWr, Rektorat, sygn. 74/51, s. 226.

¹¹⁰ Ibidem, s. 226a.

¹¹¹ Ustawa z dnia 4 maja 1982 roku o szkolnictwie wyższym, Dz. U. z 1982 roku, nr 14, poz. 113. Akt prawny wszedł w życie 1 września 1982 roku.

¹¹² Por. K. Leja, *Zarządzanie uczelnią. Koncepcje i współczesne wyzwania*, Warszawa 2013, s. 51.

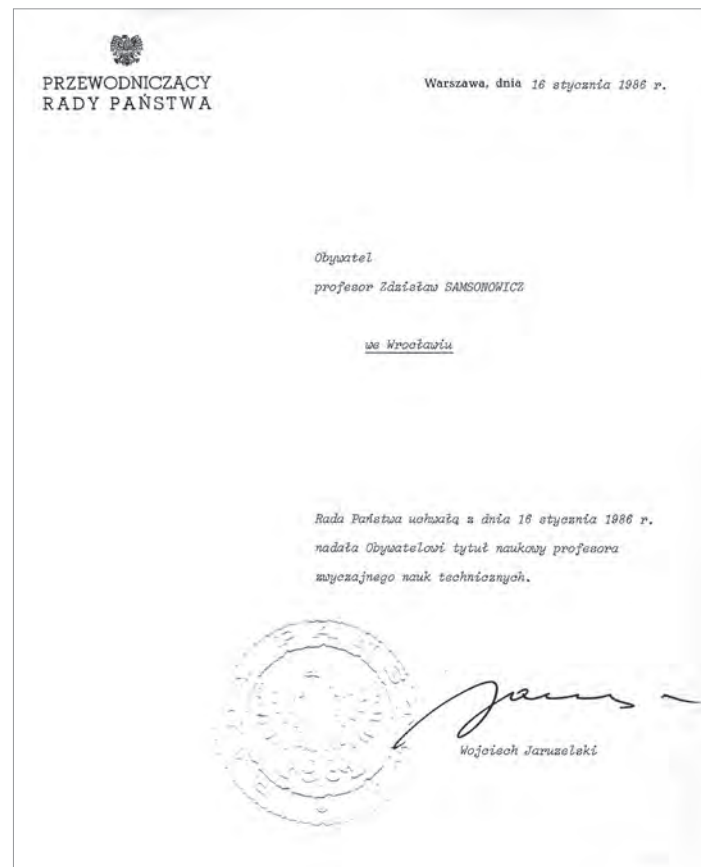
¹¹³ Ustawa z dnia 25 lipca 1985 roku o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym, Dz. U. z 1985 roku, nr 36, poz. 167. Akt prawny zaczął obowiązywać od 12 sierpnia 1985 roku; tekst jednolity: obwieszczenie ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 11 września 1985 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym, Dz. U. z 1985 roku, nr 42, poz. 201.

su wobec środowiska akademickiego. Jednoosobowe organy uczelni uzyskiwały ponownie pozycję kierowniczą i stanowiącą. Senat i rady wydziałów sprowadzono do roli gremiów opiniodawczych. Utworzono Kolegium Rektorskie o kompetencjach opini dawczo-doradczych oraz nałożono na rektora obowiązek współpracy z organizacjami politycznymi w zarządzaniu uczelnią. Wprowadzone ustawą z 1982 roku okresowe oceny pracowników naukowo-dydaktycznych obejmowały już nie tylko wyniki pracy naukowej, dydaktycznej, wychowawczej i organizacyjnej, ale także ocenę postawy obywatelskiej. Treści zapisów dotyczących obsady „tytularnych” stanowisk profesora nadzwyczajnego i profesora zwyczajnego oraz „nietytularnego” stanowiska docenta nie uległy zmianie w stosunku do poprzedniej regulacji. Senaty szkół wyższych – jak wcześniej – były uprawnione do nadawania tytułu doktora *honoris causa* jednak z zastrzeżeniem zagranicznych kandydatur, które należało uzgadniać z ministrem nauki i szkolnictwa wyższego.

Podobny kierunek obraty władze nowelizując, także 25 lipca 1985 roku, ustawę o stopniach naukowych i tytule naukowym¹¹⁴. Wymagania stawiane ubiegającym się o stopień doktora i doktora habilitowanego poszerzono o konieczność wykazywania nienagannej postawy obywatelskiej. Tytułami naukowymi pozostały tytuły profesora nadzwyczajnego i profesora zwyczajnego określonej dziedziny nauki lub dyscypliny naukowej. Jednak ich uzyskanie uzależniono od właściwej (z punktu widzenia władzy) postawy kandydata wobec rzeczywistości politycznej. Tytuł naukowy mógł być nadawany tym osobom, które całkowicie akceptowały – jak podkreślono w ustawie – „konstytucyjne zasady ustrojowe Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i kierują się nimi w swojej działalności”¹¹⁵. Ustawa zachowywała wynikającą z wcześniejszych aktów prawnych możliwość nadawania tytułu profesora nadzwyczajnego lub zwyczajnego osobom niespełniającym formalnych kryteriów kwalifikacyjnych, posiadającym jednak – jak podkreślono – wybitne osiągnięcia. Tytuły naukowe nadawała Rada Państwa na wniosek prezesa Rady Ministrów.

¹¹⁴ Ustawa z dnia 25 lipca 1985 roku o zmianie ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych, Dz. U. z 1985 roku, nr 36, poz. 168; obwieszczenie ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 11 września 1985 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych, Dz. U. z 1985 roku, nr 42, poz. 202.

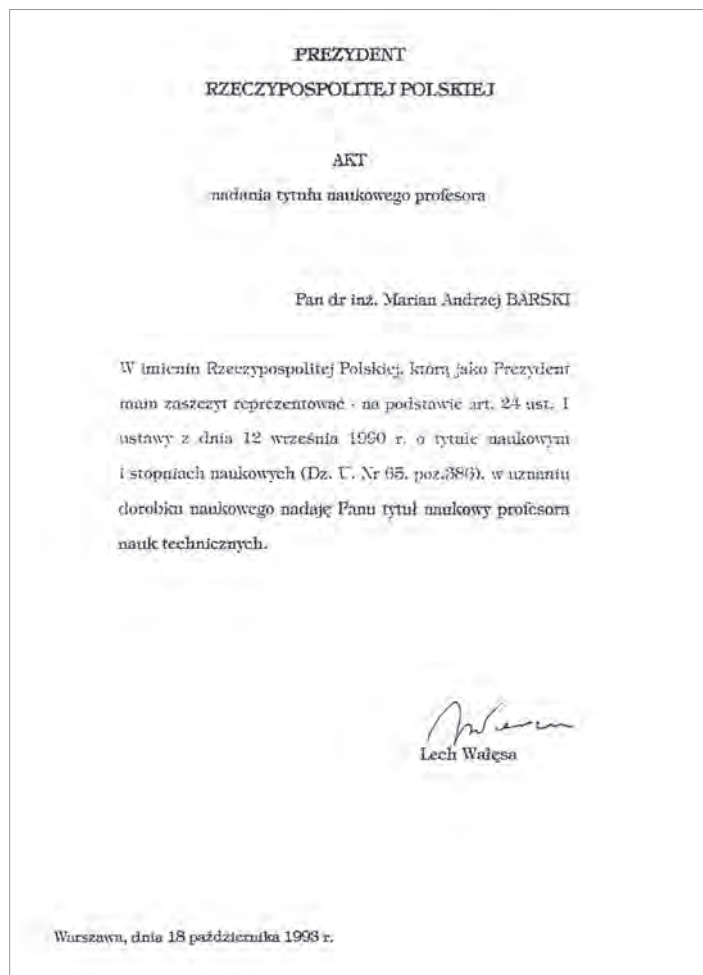
¹¹⁵ Uprawnienia do wydawania opinii w tym zakresie mieli kierownicy jednostek organizacyjnych, z którymi związany był kandydat, w porozumieniu z właściwymi organami Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i stronnictw politycznych.

Ilustracja 23. 16 stycznia 1986 roku prof. Zdzisław Samsonowicz (profesor nadzwyczajny od 1972 roku) uzyskał tytuł naukowy profesora zwyczajnego. Muzeum Politechniki Wrocławskiej, Zbiór Zdzisława Samsonowicza, sygn. MPWr-S-71

Kolejną regulacją prawną – wypracowaną już w innych realiach politycznych – była uchwalona 12 września 1990 roku nowa ustawa o szkolnictwie wyższym¹¹⁶. Dyskutowany i przyjęty w demokratycznych okolicznościach akt prawny postanawiał o wolności badań naukowych, twórczości artystycznej i nauczania. Uznano, że podstawowym zadaniem szkoły wyższej jest kształcenie i prowadzenie badań naukowych. W dziedzinie wychowawczej zaś – obok wpajania wartości patriotycznych i propaństwowych – rolą uczelni było „podejmowanie starań, aby w środowisku akademickim panował kult prawdy i sumiennej pracy oraz atmosfera wzajemnej życzliwości”. Szkołom wyższym zapewniono autonomię instytucjonalną, wybieralność rektora i organów kolegialnych.

¹¹⁶ Ustawa z dnia 12 września 1990 roku o szkolnictwie wyższym, Dz. U. z 1990 roku, nr 65, poz. 385. Akt prawny wszedł w życie 27 września 1990 roku.

Ilustracja 24. Dr inż. arch. Marian Barski uzyskał tytuł naukowy profesora 18 października 1994 roku. Od 1990 roku dyplom profesorski sygnuje prezydent Rzeczypospolitej Polskiej. Archiwum Politechniki Wrocławskiej, Akta Osobowe, sygn. 1431 p. 7

Znacząca zmiana nastąpiła w katalogu stanowisk grupy zawodowej nauczycieli akademickich (jak określono pracowników naukowo-dydaktycznych). Zgodnie z nową ustawą społeczność tę stanowili zatrudnieni na stanowiskach profesora zwyczajnego, profesora nadzwyczajnego, adiunkta i asystenta. Stanowisko docenta formalnie uległo likwidacji.

Nowością było wprowadzenie pojęcia tytułu naukowego profesora (bez dookreśleń), z którym związane zostało powołanie na stanowisko profesora zwyczajnego (warunek *sine qua non*) i profesora nadzwyczajnego. W tym ostatnim wypadku posiadanie tytułu nie było kryterium

rygorystycznym bowiem objęcie stanowiska profesora nadzwyczajnego umożliwiono również osobom ze stopniem doktora habilitowanego. Na stanowisko profesora zwyczajnego mianował – na wniosek rektora – właściwy minister, na stanowisko profesora nadzwyczajnego natomiast – rektor. Do uprawnień ministra edukacji narodowej pozostawiono decyzję co do określania specjalności, w których dyscyplinach nauki dopuszczalne byłoby zatrudnianie na stanowisku profesora nadzwyczajnego osób bez odpowiednich kwalifikacji. Od adiunktów wymagano posiadania jednego z dwóch stopni naukowych: doktora lub doktora habilitowanego. Mocą nowej ustawy uczelnie uzyskały prawo nadawania tytułu doktora *honoris causa* bez konieczności ubiegania się o ministerialną zgodę.

Wrześnieowy akt prawny wprowadził formę konkursu otwartego przy zatrudnianiu (po raz pierwszy) na stanowiskach naukowo-dydaktycznych, nawiązując tym z pewnością do formuły szerokich konsultacji środowiskowych stosowanych w okresie międzywojennym. Ustawa gwarantowała zachowanie uprawnień do tytułów naukowych: profesor posiadający wcześniej uzyskany tytuł naukowy profesora zwyczajnego lub profesora nadzwyczajnego pozostawał na swoim stanowisku z tytułem naukowym (w rozumieniu ustawy). Pracownikom naukowo-dydaktycznym zatrudnionym przed wejściem w życie nowej regulacji na stanowisku docenta zapewniono pozostanie na stałe na dotychczasowych warunkach. Przewidywano wygaszanie etatu z chwilą przejścia na emeryturę lub uzyskania stanowiska profesora nadzwyczajnego. W ciągu trzech lat od chwili wejścia w życie omawianej ustawy docenci posiadający stopień doktora habilitowanego mogli bowiem wystąpić do rektora o przeszerogowanie na stanowisko profesora nadzwyczajnego z pominięciem procedury konkursowej. Nominacji udzielał rektor po uzyskaniu zgody właściwej rady wydziału i po zasięgnięciu opinii senatu.

Z nową regulacją prawną dotyczącą szkolnictwa wyższego koresponowała, ustanowiona również 12 września 1990 roku, ustawa o tytule naukowym i stopniach naukowych¹¹⁷, która normowała pragmatykę ich funkcjonowania. W zakresie stopni naukowych nie dokonano zmian: nadal obowiązywały stopnie naukowe doktora i doktora habilitowanego. Ich nadawanie pozostawiono w gestii uprawnionych do tego jednostek organizacyjnych szkół wyższych i innych placówek naukowych. Procedura nabywania tych uprawnień, uzależniona od liczby zatrudnionych pracowników

¹¹⁷ Ustawa z dnia 12 września 1990 roku o tytule naukowym i stopniach naukowych, Dz. U. z 1990 roku, nr 65, poz. 386. Akt prawny wszedł w życie 27 września 1990 roku.

z tytułem naukowym lub ze stopniem doktora habilitowanego¹¹⁸, nie różniła się od wcześniej obowiązującej. O stopniu naukowym doktora autonomicznie decydowały rady wydziału lub rady naukowe. Nadanie stopnia doktora habilitowanego, pozostające również w gestii wspomnianych wyżej gremiów, wymagało jednak zatwierdzenia przez powołaną omawianą ustawą Centralną Komisję do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych.

Przewidziany w ustawie jeden tytuł naukowy profesora określonej dziedziny nauki lub sztuki¹¹⁹ mógł być nadawany osobom, które uzyskały stopień naukowy doktora habilitowanego i od chwili jego uznania wydatnie powiększyły swój dorobek naukowy (rozumiany także jako wysokiej klasy osiągnięcia projektowe, konstrukcyjne lub technologiczne). Równie ważnym elementem kwalifikacyjnym były osiągnięcia dydaktyczne (również znaczący udział w zorganizowanym kształceniu kadr naukowych oraz kierowanie zespołami badawczymi). Prawo modyfikacji norm kwalifikacyjnych przyznano – podkreślając, że może to nastąpić „w drodze wyjątku” – Centralnej Komisji do Spraw Tytułu i Stopni Naukowych. Komisja ta mogła zdecydować o wszczęciu postępowania o nadanie tytułu naukowego osobie ze stopniem naukowym doktora i – jak podkreślono – wybitnymi osiągnięciami naukowymi. Procedurę tę inicjował jednak wniosek właściwej rady uprawnionej jednostki organizacyjnej. Tytuły naukowe nadawał prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Centralnej Komisji do Spraw Tytułu i Stopni Naukowych.

Specyficzna atmosfera okresu, w którym kształtowano ogłoszony we wrześniu 1990 roku akt prawny o tytule naukowym i stopniach naukowych, przejawiała się w ustawowym zobowiązaniu rad naukowych, rad wydziałów i senatów uczelni do występowania do Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych o wznowienie postępowań w przypadkach, w których jej przewodnicząca – Centralna Komisja Kwalifikacyjna do Spraw Kadr Naukowych – wydała decyzję odmawiającą zatwierdzenia uchwały w sprawie nadania stopnia naukowego lub wydała negatywną opinię w stosunku do kandydatury do tytułu naukowego. Na tego rodzaju odwołania przewidziano okres jednego roku.

¹¹⁸ Na uczelniach uprawnienie do promowania doktorów uzyskiwała jednostka organizacyjna (wydział lub instytut), zatrudniająca w pełnym wymiarze czasu pracy co najmniej osiem osób posiadających tytuł naukowy lub stopień naukowy doktora habilitowanego. Tu konieczne była etatowa obecność co najmniej dwunastu osób posiadających tytuł naukowy (stanowiących potęgę składu) lub stopień naukowy doktora habilitowanego.

¹¹⁹ Funkcjonujące przed wrześniem 1990 roku tytuły naukowe profesora zwyczajnego i profesora nadzwyczajnego stawały się tytułem naukowym profesora. Osoby posiadające tytuł profesora zwyczajnego lub profesora nadzwyczajnego zachowały jednak prawo dalszego używania tytułów naukowych w dotychczasowym brzmieniu.

Ustawę z 12 września 1990 roku o tytule naukowym i o stopniach naukowych zastąpiła w 2003 roku – ustanowiona 14 marca – ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki¹²⁰. Nowy akt prawny zróżnicował – dotychczas jednolite dla działalności naukowej i artystycznej – pojęcie stopnia, wprowadzając stopnie naukowe doktora i doktora habilitowanego oraz równorzędne im stopnie doktora sztuki i doktora habilitowanego sztuki. W ślad za tym doprecyzowano procedury towarzyszące ich uzyskiwaniu. Podobnie odniesiono się do kwestii tytułu profesora, wprowadzając tytuł naukowy profesora oraz tytuł profesora sztuki. Obowiązujące dotąd, zasadnicze przepisy określające tryb uzyskiwania stopni i tytułów nie zostały zmienione. Do ustawy z 2003 roku wprowadzono natomiast, jako nowość, ujęte w osobny rozdział zapisy precyzujące status i pragmatykę studiów doktoranckich – formy „przygotowania do uzyskania stopnia doktora”. Ustawowe ujęcie tej kwestii było z pewnością spowodowane wcześniejszym (1999 rok) podpisaniem przez Polskę tzw. Deklaracji Bolońskiej i związanej z tym faktem koniecznością wypełnienia zobowiązania, polegającego na wprowadzeniu (nastąpiło to w 2005 roku) trzystopniowego modelu edukacji w polskich szkołach wyższych¹²¹.

W pierwszym dniu roku akademickiego 2005/2006 weszła w życie nowa ustawa – Prawo o szkolnictwie wyższym¹²², stanowiąca próbę kompleksowego uregulowania problematyki szkolnictwa wyższego wobec jego potrzeb i wyzwań wynikających z gwałtownego rozwoju w latach 1990–2005, faktu wejścia Polski do Unii Europejskiej, a także wprowadzenia „bolońskiego” modelu nauczania. Akt prawny – stosując się zarówno do publicznych, jak i niepublicznych szkół wyższych – zapewniał im autonomię we wszystkich obszarach działalności. Intencją wielu przepisów zawartych w ustawie było bowiem z jednej strony wzmocnienie kompetencji kolegialnych organów uczelni, z drugiej zaś – ograniczenie możliwości wprowadzania systemowych przekształceń mocą ministerialnych rozporządzeń. Do najbardziej spektakularnych zmian, jakie wprowadziła nowa regulacja, należało wydłużenie – po-

¹²⁰ Ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki, Dz. U. z 2003 roku, nr 65, poz. 595. Akt prawny wszedł w życie 1 maja 2003 roku.

¹²¹ Podział studiów na dwustopniowe (licencjackie i magisterskie) oraz studia doktoranckie jako trzeci stopień edukacji, kończący się uzyskaniem stopnia naukowego doktora lub doktora sztuki.

¹²² Ustawa z dnia 27 lipca 2005 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym, Dz. U. z 2005 roku, nr 164, poz. 1365. Akt prawny wszedł w życie 1 września 2005 roku.

Ilustracja 25. Wydarzeniem o doniosłym znaczeniu było uhonorowanie kanclerz Niemiec dr Angeli Merkel godnością doktora *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej. Uroczysta promocja odbyła się 24 września 2008 roku. Fot. Krzysztof Mazur. Muzeum Politechniki Wrocławskiej, Zbiory Fotograficzne

cząwszy od 2008 roku – kadencji kolegialnych i jednoosobowych organów uczelni z trzech do czterech lat.

W zakresie stopni naukowych kompetencyjne wzmocnienie szkół wyższych wyraziło się przyznaniem ich uprawnionym jednostkom organizacyjnym prawa do nadawania stopnia doktora habilitowanego bez konieczności zatwierdzania odnośnych uchwał przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów¹²³. Zwiększono katalog stanowisk w grupie pracowników naukowo-dydaktycznych i naukowych (dotąd profesora zwyczajnego, profesora nadzwyczajnego, adiunkta i asystenta). Utworzono bowiem stanowisko profesora wizytującego, które mógł zajmować

pracownik innej uczelni, posiadający stopień naukowy doktora habilitowanego lub tytuł naukowy profesora. W wypadku stanowisk profesora nadzwyczajnego i profesora wizytującego przewidziano możliwość odstępstwa od ustawowych wymagań, jednak po uzyskaniu pozytywnej opinii Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów. Nowością, nawiązującą do rozwiązań z okresu międzywojennego, była – pozostająca w kompetencjach uczelni – możliwość utworzenia (w grupie pracowników dydaktycznych) stanowiska docenta dla nauczycieli akademickich posiadających co najmniej stopień naukowy doktora.

5 kwietnia 2011 roku prezydent Rzeczypospolitej Polskiej złożył podpis pod ustawami zmieniającymi dotychczasowe prawodawstwo dotyczące szkolnictwa wyższego. Oznaczało to, że 1 października 2011 roku wejdzie w życie znowelizowana wersja uchwalonego

¹²³ W 2005 roku, w § 251 Prawa o szkolnictwie wyższym, znowelizowano odpowiednie zapisy ustawy z 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

w 2005 roku Prawa o szkolnictwie wyższym, a także ustanowionej w 2003 roku ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki¹²⁴. Nowa treść Prawa o szkolnictwie wyższym przyniosła dalsze daleko idące zmiany w funkcjonowaniu szkół wyższych. Najistotniejsze z nich – likwidacja centralnych standardów kształcenia oraz możliwość wprowadzania własnych programów nauczania – pozwalały na kształtowanie indywidualnego profilu szkoły wyższej w ramach krajowych ram kwalifikacyjnych¹²⁵. Na uczelni nałożono jednocześnie obowiązek opracowania strategii własnego rozwoju oraz monitorowania karier swoich absolwentów.

Wejściu w życie znowelizowanej ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki towarzyszyły akty wykonawcze szczegółowo regulujące niektóre, poddane zmianom proceduralne zagadnienia związane z przebiegiem przewodu doktorskiego oraz postępowania habilitacyjnego i o nadanie tytułu profesora¹²⁶. Zmiany te miały służyć, w założeniach, podniesieniu poziomu merytorycznego w procesie uzyskiwania stopni i tytułu naukowego, a także (w pewnym stopniu) uproszczeniu ścieżki kariery akademickiej¹²⁷. Nowe regulacje nie wpłynęły jednak na obowiązującą strukturę stopni i tytułów naukowych oraz w zakresie sztuki.

W 2011 roku zakończył się, trwający prawie stulecie, proces kształtowania obowiązującego w Polsce systemu akademickich stopni naukowych i tytułów naukowych. Obecny model ich funkcjonowania

¹²⁴ Ustawa z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2011 roku, poz. 455.

¹²⁵ Por. K. Leja, op. cit., s. 52.

¹²⁶ Rozporządzenie ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 1 września 2011 roku w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, Dz. U. z 2011 roku, nr 196, poz. 1165; rozporządzenie ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 22 września 2011 roku w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora, Dz. U. z 2011 roku, nr 204, poz. 1200; rozporządzenie ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 8 sierpnia 2011 roku w sprawie obszarów wiedzy, dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych, Dz. U. z 2011 roku, nr 179, poz. 1065; rozporządzenie ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 14 września 2011 roku w sprawie wysokości i warunków wypłacania wynagrodzenia promotorowi oraz za recenzje i opinie w przewodzie doktorskim, postępowaniu habilitacyjnym oraz postępowaniu o nadanie tytułu profesora, Dz. U. z 2011 roku, nr 206, poz. 1219. W 2014 roku kwestie dotychczasowych procedur uregulowało rozporządzenie ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 3 października 2014 roku w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora, Dz. U. z 2014 roku, nr 0000, poz. 1383.

¹²⁷ Por. H. Izdebski, J. Zieliński, *Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym. Komentarz do nowelizacji*, Warszawa 2011, s. 422–423.

Ilustracja 26. 14 listopada 2014 roku tytuł doktora *honoris causa* Politechniki Wrocławskiej, jako sześćdziesiąty, otrzymał prof. Gabriel Crean – francuski fizyk i mikroelektronik (w czarnej todzie). Na fotografii uroczyste odświeżenie jego nazwiska na tablicy upamiętniającej doktorów *honoris causa* uczelni. Fot. Krzysztof Mazur. Muzeum Politechniki Wrocławskiej, Zbiory Fotograficzne

opiera się na współtętnieniu dwóch stopni naukowych (lub w zakresie sztuki) i tytułu naukowego profesora (lub profesora sztuki). Ich posiadanie implikuje zajmowanie czterech z pięciu stanowisk przeznaczonych dla pracowników naukowo-dydaktycznych i naukowych: profesora zwyczajnego, profesora nadzwyczajnego, profesora wizytującego oraz adiunkta¹²⁸.

¹²⁸ Od osób zatrudnianych na stanowisku asystenta wymaga się posiadania co najmniej tytułu zawodowego magistra lub tytułu równorzędnego.

BIBLIOGRAFIA

Archiwalia

Archiwum Akt Nowych:

Ministerstwo Oświaty w Warszawie
Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego w Warszawie
Rada Szkół Wyższych

Archiwum Politechniki Wrocławskiej:

Akta Osobowe
Dział Osobowy
Dział Spraw Pracowniczych
Rektorat
Zarządzenia Rektora
Zbiory Fotograficzne

Archiwum Uniwersytetu Wrocławskiego:

Akta Osobowe
Senat Akademicki Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu
Uniwersytet Wrocławski po 1945 roku

Dział Dokumentów Życia Społecznego Zakładu Narodowego im. Ossolińskich:

Zbiory Fotograficzne

Dział Marketingu i Promocji Politechniki Wrocławskiej:

Zbiory Fotograficzne

Dział Zarządzania Zasobami Ludzkimi Politechniki Wrocławskiej:

Akta Osobowe

Muzeum Politechniki Wrocławskiej:

Zbiory Fotograficzne
Zbiór Zdzisława Samsonowicza

Czasopisma

„Kuznica”

„Nowe Drogi”

„Pryzmat. Pismo Informacyjne Politechniki Wrocławskiej”

„Sigma. Magazyn Problemowo-Informacyjny Politechniki Wrocławskiej”

„Wiadomości Chemiczne”

„Życie Szkoły Wyższej”

„Życie Warszawy”

Źródła drukowane

Brandt-Golecka B., Burak M., Januszewska G., *Politechnika Wrocławska 1945-1951. Wybór źródeł*, Wrocław 2005.

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Oświaty (1946-1950).

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego (1966-1972).

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego (1959-1966).

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej dla Pracowników Nauki (1952-1959).

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1972-1984).

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Szkół Wyższych i Nauki (1950-1952).

Dziennik Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (1952-1989).

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (1918-1952).

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (od 1990).

Monitor Polski (1945-2014).

Statut Politechniki Lwowskiej [projekt], Lwów [1933].

Statut Politechniki Lwowskiej zatwierdzony przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego dnia 28 czerwca 1921, Lwów [1921].

Uchwała IV Plenum [KC PZPR] w sprawie rozwoju nauki, „Nowe Drogi” 1960, nr 2, s. 8-24.

Uchwała nr 481 Prezydium Rządu z 31 lipca 1956 roku w sprawie zapewnienia warunków podniesienia jakości pracy szkół wyższych, „Życie Szkoły Wyższej” 1956, nr 9, s. 3-9.

Literatura

40 lat 1969-2009. Politechnika Wrocławska w Legnicy, oprac. J. Matuszewski, Legnica 2009.

40 lat minęło. Księga jubileuszowa 40-lecia Wydziału Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej, red. H. Mazur, Wrocław 2009.

40 lat Wydziału Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii Politechniki Wrocławskiej 1968-2008, red. W. Glapa, Wrocław 2008.

45 lat Wydziału Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii Politechniki Wrocławskiej 1968-2013, red. W. Ciężkowski, G. Paszkowska, Wrocław 2013.

50 lat minęło... Księga jubileuszowa absolwentów Wydziału Mechanicznego, Mechaniczno-Energetycznego i Mechanizacji Rolnictwa Politechniki Wrocławskiej, którzy rozpoczęli studia w 1952 roku, Wrocław 2005.

50 lat Wydziału Elektroniki Politechniki Wrocławskiej, red. A. Wawrzynkowska-Dwojak, Wrocław 2003.

50 lat Wydziału Mechanicznego [Politechniki Wrocławskiej] 1945-1995, red. B. Dembiński, K. Pieczonka, Wrocław 1995.

50 lat Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej, Lublin 2003.

60 lat. Wydział Mechaniczny. Początki, przemiany, dzień dzisiejszy, zamierzenia, red. B. Reifur, Z. Samsonowicz, R. Lipanowicz, Wrocław 2006.

Aktualne sprawy szkolnictwa wyższego. Krajowa narada rektorów, „Życie Warszawy” 1956, nr 297, s. 3.

Banyś K., *Historia Wydziału Hutniczego Politechniki Wrocławskiej*, Wrocław 2004.

Burak M., Dackiewicz K., Pregiel P., *Wrocławskie uczelnie techniczne 1910-2010*, red. M. Burak, Wrocław 2010.

Burak M., Pregiel P., *Pro memoria. Profesorowie Politechniki Wrocławskiej zmarli w latach 1945-2009*, red. M. Burak, Wrocław 2010 [maszynopis w zbiorach Muzeum Politechniki Wrocławskiej].

Burak M., *Stopnie i tytuły akademickie. Część I: W II Rzeczypospolitej*, „Pryzmat. Pismo Informacyjne Politechniki Wrocławskiej” 2011, nr 246, s. 54-56.

Doktorzy honoris causa Politechniki Wrocławskiej, oprac. G. Januszewska, B. Brandt-Golecka, Wrocław 2004.

Duplomy [Politechniki Wrocławskiej] wydane w latach 1946-1959, oprac. A. Walkowiak, Wrocław 1960.

- Fuliński J., Fuliński W., *Dziedzictwo Politechniki Lwowskiej w Politechnice Wrocławskiej*, [w:] *Politechnika Lwowska – macierz polskich politechnik. Materiały konferencji naukowej*, red. R. Sroczynski et al., t. 1, Wrocław 1995, s. 197–202.
- Gładysz A., *Oświata, kultura i nauka w Polsce lat sześćdziesiątych. Wybrane problemy*, Warszawa 1987.
- Itowiecki M., *Dzieje nauki polskiej*, Warszawa 1981.
- Izdebski H., Zieliński J., *Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym. Komentarz*, Warszawa 2011.
- Izdebski H., Zieliński J., *Ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym. Komentarz*, Warszawa 2013.
- Kronika 50-lecia Wydziału Inżynierii Środowiska [Politechniki Wrocławskiej]*, red. E. Mielcarzewicz, Wrocław 2000.
- Księga 50-lecia Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej 1945–1995*, red. E. Kubica, Wrocław 1996.
- Księga 60-lecia Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej*, red. A. Wawrzynkowska, Wrocław 2005.
- Księga jubileuszowa 30-lecia Filii Politechniki Wrocławskiej w Wałbrzychu*, red. R. Starosta, Wałbrzych 1998.
- Księga Jubileuszowa 40 lat Zespołu Zamiejscowych Ośrodków Dydaktycznych Politechniki Wrocławskiej w Wałbrzychu*, oprac. M. Kowalczyk, Wałbrzych 2008.
- Księga jubileuszowa 50-lecia Politechniki Wrocławskiej*, red. R. Czocho, Wrocław 1995.
- Księga jubileuszowa Wydziału Mechaniczno-Energetycznego Politechniki Wrocławskiej wydana z okazji 50-lecia Wydziału*, red. M. Mazur, Wrocław 2004.
- Księga pamiątkowa 35-lecia Wydziału Górniczego Politechniki Wrocławskiej 1968–2003*, red. W. Glapa, Wrocław 2003.
- Księga pamiątkowa pierwszych słuchaczy Politechniki Wrocławskiej roku inauguracyjnego 1945*, Wrocław 1985.
- Księga pamiątkowa zjazdu w 2010 roku absolwentów pierwszego rocznika Politechniki Wrocławskiej z okazji 65-lecia Politechniki Wrocławskiej i 100-lecia uczelni technicznych we Wrocławiu*, oprac. K. Banyś, Wrocław 2010.
- Księga XXV-lecia Politechniki Wrocławskiej 1945–1970*, red. T. Kolendowicz, B. Kałużyńska-Marynowska, t. 1–2, Wrocław 1970.
- Leja K., *Zarządzanie uczelnia. Koncepcje i współczesne wyzwania*, Warszawa 2013.
- Loria S., *O organizacji współpracy Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu*, „*Kuźnica*” 1946, nr 4, s. 3–5.
- Politechnika Lwowska 1844–1945*, Wrocław 1993.
- Politechnika Wrocławska w latach 1971–1979. Niektóre wyniki działalności*, Wrocław 1979.
- Politechnika Wrocławska Zamiejscowy Ośrodek Dydaktyczny w Jeleniej Górze. „Trzydzieści lat minęło”*, oprac. A. Kudlak, G. Żoźd, Jelenia Góra 2006.
- Polski Słownik Biograficzny*, Kraków 1935–2010.
- Popławski Z., *Gdzie jest dziedzictwo Politechniki Lwowskiej*, [w:] *Politechnika Lwowska – macierz polskich politechnik. Materiały konferencji naukowej*, red. R. Sroczynski et al., t. 1, Wrocław 1995, s. 185–196.
- Prętczyński Z., *Wspomnienia o profesorach Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej (z lat studiów 1947–1952)*, Wrocław 2005.
- Profesor Włodzimierz Trzebiatowski we wspomnieniach i dokumentach*, red. D. Kaczorowski, P. Tomaszewski, Wrocław 2006.
- Samsonowicz Z., *Trzy akcenty uczczenia 60. rocznicy powstania Politechniki Wrocławskiej*, Wrocław 2005.
- Samsonowicz Z., *Wspomnienia o Straży Akademickiej Politechniki Wrocławskiej*, Wrocław 2010.
- Skład osobowy [Politechniki Wrocławskiej] 1962/63*, red. J. Tarnawski, Wrocław 1962.
- Skład osobowy [Politechniki Wrocławskiej] i spis wykładów 1959/60*, Wrocław 1959.
- Skład osobowy [Politechniki Wrocławskiej] i spis wykładów 1963/64*, red. J. Tarnawski, Wrocław 1963.
- Skład osobowy [Politechniki Wrocławskiej] i spis wykładów 1967/68*, red. J. Tarnawski, Wrocław 1967 [maszynopis w zbiorach Archiwum Politechniki Wrocławskiej].
- Skład osobowy [Politechniki Wrocławskiej] i spis wykładów w roku akademickim 1950/51*, Wrocław 1951.
- Skład osobowy [Politechniki Wrocławskiej] według stanu na 1 maja 1957 r.*, oprac. A. Walkowiak, Wrocław 1957.
- Skład osobowy [Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu]*, Wrocław 1947.
- Spis wykładów [Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu] w roku akademickim 1945/46*, Wrocław 1946.
- Spis wykładów [Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu] w roku akademickim 1946/7*, Wrocław 1947.
- Spis wykładów [Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu] w roku akademickim 1947/8*, Wrocław 1947.
- Spis wykładów [Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu] w roku akademickim 1948/9*, Wrocław 1948.
- Spis wykładów [Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu] w roku akademickim 1949/50*, Wrocław 1949.
- Trzebiatowski W., *Rola lwowskich przedstawicieli nauk chemicznych w środowisku wrocławskim*, Wrocław 2005.
- Trzydzieści lat Instytutu Chemii i Technologii Nafty i Węgla. Księga jubileuszowa*, Wrocław 1999.
- Tymowski J., *Organizacja szkolnictwa wyższego w Polsce*, Warszawa 1980.
- Uczni wrocławscy*, red. J. Trzynałowski, t. 1, Wrocław 1980, t. 2, Wrocław 1994.
- Uczni wrocławscy*, red. J. Kolbuszewski, t. 3, Wrocław 1996.
- Wrocławski Kalendarz Akademicki na rok 1947*, Wrocław [b.d.].
- Wrocławskie środowisko akademickie. Twórcy i ich uczniowie 1945–2005*, red. Z. Samsonowicz et al., Wrocław 2007.

Strony internetowe

- bip.pwr.edu.pl
<http://intranet.pwr.edu.pl/doc/Docs.aspx?page=ordinance>
<http://wsa.dbc.wroc.pl/biogramy/dane/6023.html>

Politechnika Wroclawska

ISBN 978-83-7493-885-3
